

Βαρέα και Ανθυγιεινά
Η τελική επίθεση

ΣΕΛΙΔΑ 9

Στη Βουλή το νομοσχέδιο
**Σιδερένια φτέρνα
για τα
Πανεπιστήμια**

ΣΕΛΙΔΕΣ 10-11

**Αποικιοκρατικό
αλυσόδεμα
για 40 χρόνια**

ΣΕΛΙΔΑ 16

**Οι Γερμανοί
«ξανάρχονται»**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Δημοψήφισμα:
όπως λέμε γκάλοπ**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Νεο-ρεφορμισμός
ίδιος με τον παλιό**

ΣΕΛΙΔΑ 7

Αίγυπτος
**Τέλος ο μήνας
του μέλιτος
διαδηλωτών
στρατού**

ΣΕΛΙΔΑ 5

Συρία
**Δυτική συνωμοσία
ή λαϊκή
δυσαρέσκεια;**

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Καθεστώς έκτακτης
ανάγκης ενάντια στον
«εσωτερικό εχθρό»**

ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

30/7: Κούβα: Ημέρα μαρτύρων επανάστασης 30/7/1920: Απόπειρα κατά Βενιζέλου (Παρίσι) 30/7/1978: Βόμβα στην είσοδο πλαζ ΕΟΤ Αλίμου, αναγραφή συνθημάτων (ΕΛΑ) 30/7/2000: Ο Ούγο Τσάβες εκλέγεται πρόεδρος της Βενεζουέλας 30/7/2006: Θάνατος Murray Bookchin 31/7: Ισπανία: Ημέρα γάτας 31/7/1920: Δολοφονία Ιωάνη Δραγούμη 31/7/1977: Ένας νεκρός και είκοσι τραυματίες σε αντιπυρηνική διαδήλωση (Γαλλία) 31/7/1978: Συλλαμβάνονται ως βομβιστές ο Νικόλαος Μιχαηλιάκος (φυλάκιση δεκατριών μηνών) και άλλοι οκτώ νεοφασίστες 31/7/1982: Βόμβα στα γραφεία Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών (ΕΛΑ) 1/8: Ημέρα πολυτέκνων, Ελβετία: Ημέρα ομοσπονδίας (1291), Ζαΐρ: Ημέρα γονέων 1/8/1912: Ίδρυση πρώτου εργατικού συνδικάτου στην Ιαπωνία 1/8/1921: Πρώτο φύλλο «Ριζοσπάστη» 1/8/1951: Οι ΗΠΑ διακόπτουν όλες τις δασολογικές διευκολύνσεις προς κομμουνιστικές χώρες 1/8/1967: Πανό με αντιδικτατορικά συνθήματα και χιλιάδες προκηρύξεις (Αθήνα) 1/8/1973: Θάνατος Νίκου Ζαχαριάδη 1/8/1978: Βόμβες καταστρέφουν τέσσερα λεωφορεία σε γκαράζ της ΕΑΣ (ΕΛΑ) 2/8: Αιθιοπία: Ημέρα γαϊδουριού 2/8/1951: Ίδρυση ΕΔΑ 2/8/1980: 83 νεκροί, διακόσιοι τραυματίες από βομβιστική επίθεση στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπονίνα (ακροδεξιά οργάνωση «Ένοπλες Επαναστατικές Ομάδες Κρούσης») 2/8/1998: Ο ανθυπαστυνόμος Δημήτρης Τσαγκράκος σκοτώνει τον 26χρονο Ηλία Μέξη επειδή δεν σταμάτησε σε σήμα για έλεγχο 2/8/2002: Σύλληψη Σωτήρη Κονδύλη 3/8: Ημέρα μνήμης του Ολοκαυτώματος, Νέα Ζηλανδία: Ημέρα κληματαριάς (1872), Νήγρας: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 3/8/1943: Εκτελούνται 4.000 Roma στο Αουσβιτς (τα περισσότερα παιδιά) 3/8/1953: Καταδίκη Νίκου Γλυομπιδή σε θάνατο 3/8/1964: Με νόμο χορηγείται σύνταξη 3.000.000 δραχμών ετησίως στη Φρειδερίκη αναδρομικά από το θάνατο του Παύλου 3/8/1967: Βόμβα στο Χίλτον (ΔΕΑ) 3/8/1968: Βόμβα στην πλατεία Κοτζιά 3/8/1977: Θάνατος αρχιεπίσκοπου Μακαρίου 3/8/1980: Βόμβες καταστρέφουν δύο βυτιοφόρα στο Βοτανικό (ΕΛΑ) 4/8: Τρινιντάντ και Τομπάγκο: Ημέρα ανακάλυψης (1498), ΗΠΑ: Ημέρα ακτοφυλακής (1790) 4/8/1921: Παγκόσμια έκκληση βοήθειας Λένιν ενάντια στο ρωσικό λιμό 4/8/1929: Γέννηση Γιασέρ Αραφάτ 4/8/1936: Δικτατορία Ιωάννη Μεταξά 4/8/1955: Μεταφέρονται από φυλακές Αίγινας στη Γυάρο διακόσιοι κομμουνιστές 4/8/1958: Βόμβες στα γραφεία ΕΔΑ 4/8/1976: Η Ισπανία χορηγεί αμνηστία στο 90% των πολιτικών κρατουμένων 5/8: Άνω Βόλτα (Burkina Faso): Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 5/8/1895: Θάνατος Φρίντριχ Ενγκελς 5/8/1910: Απολύσεις χιλιάδων εργατών βιομηχανίας και λιμανιών στη Γερμανία 5/8/1935: Αιματηρές συγκρούσεις απεργιών λιμενεργατών με λεμβούχους και χωροφύλακες (Ηράκλειο Κρήτης) 5/8/1988: Ίδρυση αντιπροσωπικής υπηρεσίας.

● Πού να το φανταστεί η νορβηγική κοινωνία ότι το τέρας που η ίδια δημιούργησε θα στρεφόταν εναντίον της; ●●● Το τέρας ήταν καλό όσο στρεφόταν ενάντια στους μετανάστες ●●● Κι αν νομίζετε ότι όλ' αυτά δεν μας αφορούν, είσαστε μακριά νυχτωμένοι ●●● Οι δολοφόνοι του 25χρονου Πακιστανού ουδέποτε αναζητήθηκαν ●●● Ίσως τους αναζητήσουμε όταν αυτοί -ή κάποιοι από την παρέα τους- στραφούν ενάντια σε ντόπιους ●●● Τότε, όμως, θα είναι αργά ●●● Παρακαλούμε να μην παραστήσετε τους αποσβολωμένους τότε ●●● Η ευρωπαϊκή ακροδεξιά έσπευσε πρώτη να αποκηρύξει τον μακελάρη του Οσλο, βεβαίως, βεβαίως ●●● Είναι ένα «βίαιο και αρρωστημένο μυαλό», λένε οι εκπρόσωποί της ●●● Βεβαίως, βεβαίως ●●● Ο εθνικός παρελασιάρχης μας συγκίνησε πάλι ●●● Μισθωτοί και συνταξιούχοι «έχουν ήδη κάνει περισσότερα απ' όσα τους αναλογούν για να αντιμετωπιστεί η κρίση», είπε ●●● «Ήρθε η ώρα να πληρώσουν όσοι κρύβουν τα ει-

σοδήματά τους», συμπλήρωσε ●●● Το άλλο με τον Τοτό δεν μας το είπε ●●● Γιατί να μας το πει, το ζούμε όλοι μας καθημερινά ●●● «Αυτή η Κυβέρνηση δεν πήρε ποτέ αποφάσεις ερήμην των πολιτών» ●●● Ποιος το είπε αυτό; ●●● Ο Γ. Παπακωνσταντίνου (Real News) ●●● Ποινή; ●●● Η πρόκληση είχε και συνέχια ●●● «Οι μεγάλες μεταρρυθμίσεις φέρνουν εσωτερικές ρήξεις, όμως για αυτές τις μεταρρυθμίσεις υπάρχει ευρύτερη συναίνεση και από τους πολίτες και από τα πολιτικά κόμματα» ●●● «Ελπιδοφόρο πολιτικό» χαρακτήρισε ο Ρέππας

τον Ραγκούση ●●● Αυτό θα πει σφάξιμο με το βαμβάκι ●●● «Ελπιδοφόρος», δηλαδή, ανώριμος ακόμη ●●● Όπως ακριβώς χαρακτηρίζουν έναν νεαρό ποδοσφαιριστή ●●● Σαν τον Καστίγιο παλιότερα ή τον Κουτσιανικούλη σήμερα ●●● Η εξέλιξη και των δύο διέψευσε τον χαρακτηρισμό του «ελπιδοφόρου» ●●● Ο μπιφτεκάς από την Πάρο κατακυλά συνεχώς στο εγχώριο πολιτικό χρηματιστήριο ●●● Από πρώτος τη τάξει υπουργός και πρωθυπουργέων-συντονιστής βρέθηκε στην ένατη θέση ●●● Και τώρα το Μαξίμου διαρρέει ανοιχτά τη δυ-

σαρέσκειά του για τους χειρισμούς του στο μέτωπο των ταξί ●●● Αν συνεχίσει έτσι, βλέπουμε να ξαναγυρίζει στα γκούντις της Πάρου ●●● Γιατί χαιρόνται οι «αγορές», αφού κατατροπώθηκαν οι «κερδοσκόποι»; ●●● Τα μυστήρια του Ελλαδιστάν ●●● 'Η μάλλον η φαιά -και συνάμα γελιο- προπαγάνδα ●●● Οι ταξιτζήδες, πάντως, δεν χάρηκαν καθόλου, όπως αποδείχτηκε ●●● Ούτε και σε κανέναν άλλο είδαμε χαρά ●●● Με τη χαρά τους θα μείνουν τα παπαγαλάκια ●●● Αλλωστε, οσονούπω φτάνει και η νέα «λυπητερή», οπότε... ●●● Κεντούσε ο Μπέσι στις ΗΠΑ ●●● Ξενοδουλεία με σιλ ●●● Αμα χειρίζεσαι καλά το λόγο... ●●● Η Φώφη εισιγήθηκε την περασμένη Τρίτη νομοσχέδιο στο υπουργικό συμβούλιο ●●● Με τίτλο «Ελληνόγλωσση εκπαίδευση στο εξωτερικό και άλλες διατάξεις» ●●● Τι γελάτε, ρε, εσείς δεν λέγατε ότι είναι υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου; ●●● Σας τάπωσε τώρα, για να μάθετε ●●● Υπερδραστήριος ο υφυπουργός Δριβελέγκας ●

◆ Ακόμα και ο Πρετεντεράκος αγανάκτησε από τη χοντροκομμένη κυβερνητική προπαγάνδα, μετά τη σύνοδο κορυφής, και συστήνει μετριοπάθεια: «Οι πανηγυρισμοί της κυβέρνησης είναι μάλλον προϊόν ανακούφισης. Ανακούφιση από τη συμφωνία σε ένα ζήτημα για το οποίο όλοι καταλάβαιναν ότι μια έλλειψη συμφωνίας θα αποτελούσε τη χειρότερη εκδοχή. Αλλά και σαφώς ακαλαίσθητοι. Χωρίς καμία αί-

σθηση του μέτρου των πραγμάτων και του (περιθωριακού) ρόλου που η ελληνική κυβέρνηση διαδραμάτισε στις εξελίξεις.

◆ «Μέχρι το Σεπτέμβριο θα ψηφίσουμε ένα νέο φορολογικό νόμο με αρχή, μέση και τέλος», είπε ο Βενιζέλος στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε επιστρέφοντας από τη σύνοδο κορυφής. Επειδή είναι άριστος χειριστής της ελληνικής γλώσσας, ασφαλώς δεν του διέφυγε η φράση. Λογική συνέπεια αυτού που είτε είναι ότι ο φορολογικός νόμος Παπακωνσταντίνου, ο οποίος διαφημιώθηκε σαν κάτι το ρηξικέλευστο, το οποίο τραβάει διαχωριστική γραμ-

μή με το παρελθόν, είναι ένας νόμος χωρίς αρχή, μέση και τέλος, δηλαδή ανεργάσιμος. ◆ Για πρώτη φορά μετά την πτώση της χούντας καταγράφεται μείωση του συνολικού πληθυσμού, κατά 146.407 άτομα (σε σύγκριση με την απογραφή του 2011), σύμφωνα με τα προσωρινά στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ. Ασφαλή συμπεράσματα δεν μπορούν να εξαχθούν. Κάποιος κόσμος ενδέχεται να απέφυγε να απογραφεί, οργισμένος από την κυβερνητική πολιτική. Μπορεί, όμως, να έχει αρχίσει να καταγράφεται η τάση πολλών νέων να μη δημιουργούν οικογένεια, επειδή αντιμετωπίζουν πρόβλημα

επιβίωσης. Αυτή η τάση σίγουρα θα ενισχυθεί τα επόμενα χρόνια. ◆ Ταξιτζήδες μπλοκάρισαν τα εκδοτήρια εισιτηρίων της Ακρόπολης και άφησαν τον κόσμο να περνάει τζάμπα. Την απόφαση πήρε μια μαζικότητα γε-

νική συνέλευση που έγινε στην Αθήνα. Αμέσως, ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας, Θ. Λυμπερόπουλος, έσπευσε να διαχωρίσει τη θέση του. Υπάρχουν ομάδες που λειτουργούν αυτόνομα, είπε, χωρίς επίσημη απόφαση από την Ομοσπονδία! Ο τρόμος του κάθε εργατοπατέρα.

◆ Στην Τεχεράνη δολοφονήθηκε ο Νταριούς Ρεζάι, καθηγητής Φυσικής, ειδικευμένος σε θέματα πυρηνικής ενέργειας. Ο πρόεδρος της ιρανικής Βουλής κατηγορεί τις ΗΠΑ και Ισραήλ ότι βρίσκονται πίσω από τη δολοφονία. Έχει άδικο;

Θα τα ξαναπούμε το Σεπτέμβρη

Αυτό είναι το τελευταίο φύλλο της «σεζόν». Όπως κάθε χρόνο, η «Κ» δε θα κυκλοφορήσει τον Αύγουστο.

Θα μας ξαναβρείτε στα σημεία πώλησης το Σάββατο 3 Σεπτέμβρη.

Στο διάστημα της έντονης απουσίας μας θα προσπαθήσουμε να καλύψουμε την επικαιρότητα μέσα από την ηλεκτρονική έκδοση της «Κ» στην ιστοσελίδα www.eksegarsi.gr.

ΕΪΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΪΠΑΝ...

Η απόφαση της Συνόδου Κορυφής είναι ιστορική. Είναι μια απόφαση που δικαιώνει τις θέσεις των Ελλήνων.

Γ. Παπακωνσταντίνου

Το δεύτερο είναι ότι δημιουργεί ένα αίσθημα μεγαλύτερης σιγουριάς και στον ελληνικό πολίτη, ότι μπορούμε να κάνουμε τις αλλαγές μέσα σε ένα κλίμα ομαλής προόδου, ώστε να μπορούμε να διασφαλίσουμε μια βιώσιμη οικονομία.

Γ.Α. Παπανδρέου

Οι Τράπεζες είναι διασφαλισμένες, ανήκουν στο έθνος -όχι υπό την έννοια της αποκρατικοποίησης αλλά υπό την έννοια της εθνικής οικονομίας- και δε νομίζω ότι μπορεί να βρεθεί άλλος θώρακας τόσο ολοκληρωμένος για τραπεζικό σύστημα.

Ευ. Βενιζέλος

Η Ελλάδα έχει την τύχη να διαθέτει πολλές δημόσιες επιχειρήσεις, η αποκρατικοποίηση των οποίων, σε συνδυασμό με τις μεταρρυθμίσεις και το άνοι-

γμα κλειστών τομέων, όπως οι μεταφορές, θα δημιουργήσει ευκαιρίες και θα βοηθήσει την ανάκαμψη της οικονομίας.

Αγκελα Μέρκελ

Όσο κάνετε αυτό που πρέπει για την εξυγίανση της οικονομίας σας, θα έχετε τη φιλία και την υποστήριξη των ΗΠΑ.

Χίλαρι Κλίντον

Οι Γερμανοί, αλλά και άλλοι Βορειοευρωπαίοι (...) από εδώ και πέρα θα περιμένουν αποτελέσματα, και μόνο αποτελέσματα. Κάθε καθυστέρηση ή παρεκκυστική μέθοδος θα

αντιμετωπίζεται με σκληρό τρόπο από την τριόκα και τους εταίρους - δανειστές μας.

Α. Παπαχελάς (Καθημερινή)

Η Ελλάδα θα γίνει η πρώτη δυτική χώρα στον κόσμο που θα χρεοκοπήσει έπειτα από εξήντα χρόνια.

Financial Times

Δεν φτάνει που τρώμε ξύλο για το μνημόνιο, θα τρώμε και για τα ταξί;

Τόνια Αντωνίου

Είναι αδιανόητο οι Γαλάζιοι Συνδικαλιστές των ιδιοκτητών ταξί να διδάσκονται απρέπειες

από το ΠΑ.ΜΕ. Δεν υπάρχει κανένας στη Συγγρού για να τους πει ότι με όλα αυτά χάνουν το δικίο τους;

Κ. Αϊβαλιώτης (ΛΑΟΣ)

Κάνουμε μια έκκληση σε όλο τον πολιτικό κόσμο να συμπαραταχθεί στα σημεία στα οποία συμφωνεί. Εμείς, πριν πάμε στις Βρυξέλλες, ζητήσαμε να γίνει ένα εθνικό μέτωπο στο εξωτερικό της χώρας. Δεν το δέχθηκαν τα υπόλοιπα κόμματα. Συνεχίζουμε να επιμένουμε στη συναίνεση.

Ηλίας Μόσαλος

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Ο Έλληνας πολίτης πρέπει να ακούσει με τα αυτιά του αυτά που είπε ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο κ. Van Rompuy, αυτά που είπε ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής ο κ. Baroso, αυτά που είπε ο Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας ο κ. Trichet, αυτά που είπε η Καγκελάριος Merkel, αυτά που είπε ο Πρόεδρος Sarkozy. Υπάρχει πανστρατιά. Υπάρχει σκληρό ευρωπαϊκό μέτωπο υπέρ της Ελλάδας, υπέρ του ευρώ, υπέρ των ελληνικών τραπεζών.
Ευάγγελος Βενιζέλος

Δημοψήφισμα: όπως λέμε γκάλιο

Τριάντα εφτά χρόνια ομαλού κοινοβουλευτικού βίου έχει συμπληρώσει ο ελληνικός καπιταλισμός, η δυνατότητα διεξαγωγής δημοψηφίσματος υπάρχει στο σύνταγμα του, όμως έχει ασκηθεί μόνο μια φορά: το 1975. Αφορούσε τη μορφή του πολιτεύματος (βασιλευόμενη ή κοινοβουλευτική δημοκρατία) και το αποτέλεσμα του είναι γνωστό. Εκτοτε, υπήρξαν σημαντικές, κομβικές επιλογές, οι οποίες δεν τέθηκαν υπόψη του λαού με δημοψήφισμα. Η είσοδος στην ΕΟΚ έγινε με μια απλή ψηφοφορία στη Βουλή, ενώ το ΠΑΣΟΚ, που υποσχόταν δημοψήφισμα για ν' αποφασίσει ο λαός αν θέλει ένταξη ή ειδική σχέση, ξέχασε τη «δέσμευσή» του (δεν ήταν η μόνη), αμέσως μόλις κατέκτησε την εξουσία. Η είσοδος στην ΟΝΕ και το ευρώ έγινε επίσης με μια απλή ψηφοφορία στη Βουλή, την ίδια ώρα που σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες γίνονταν δημοψηφίσματα. Το Μνημόνιο και η δανειακή σύμβαση που έζησαν τον ελληνικό λαό στο άρμα της «κινεζοποίησης» ψηφίστηκαν από μια ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία. Από ακόμη ισχυρότερη πλειοψηφία θα ψηφιστεί και η νέα δανειακή σύμβαση, που θα κάνει πιο σφιχτό το αλυσόδεμα και θα διευρύνει τον χρονικό του ορίζοντα μέχρι το 2050.

Μπορεί το Μνημόνιο να ψηφιστεί μόνο από τη Βουλή, μπορεί το νέο Μνημόνιο να ψηφιστεί πάλι μόνο από τη Βουλή, όμως στο μεσοδιάστημα ο Παπανδρέου υπόσχεται στο λαό πως θα έχει τη δυνατότητα να εκφραστεί μέσω δημοψηφίσματος για μεζονος σημασίας θέματα, όπως... ο αριθμός των βουλευτών. Πριν μιλήσουμε αναλυτικότερα για τα όσα εξωφρενικά είδαν το φως της δημοσιότητας τις τελευταίες μέρες, αξίζει τον κόπο να μιλήσουμε γενικότερα για τα δημοψηφίσματα στην αστική δημοκρατία, μέσα από την εμπειρία σχετικά πρόσφατων δημοψηφισμάτων σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το θεωρούμε απαραίτητο, διότι είναι και πάλι αρκετοί αυτοί (πρώτοι-πρώτοι οι συνασπισμοσυριζαίοι) που θα δοκιμάσουν ν' αντιπαραθέσουν τον κουτσουρεμένο (κατά την άποψή τους) ελληνικό κοινοβουλευτισμό στον αναπτυσσόμενο δυτικοευρωπαϊκό κοινοβουλευτισμό.

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν τον κόσμο, θα ήταν παράνομες, έχει γράψει με το γνωστό του φλέγμα ο Φρίντριχ Εγγελς. Το ίδιο ισχύει, κατά μέζονα λόγο, για τα δημοψηφίσματα, τα οποία διεξάγονται με σχετική φειδώ και παρουσιάζονται σαν μια διαδικασία άμεσης δημοκρατίας. Κάνουμε ένα δημοψήφισμα για να συμφωνήσετε μαζί μας, λένε οι αστοί πολιτικοί στις εργαζόμενες μάζες. Αν

δεν συμφωνήσετε, τόσο το χειρότερο για σας. Θα βρούμε τρόπο να κάνουμε το δικό μας και όχι το δικό σας. Το 2005, σε Γαλλία και Ολλανδία οι ψηφοφόροι απέρριψαν το ευρωσύνταγμα σε δημοψηφίσματα που έγιναν. Ατάραχες οι ευρωπαϊκές πολιτικές ηγεσίες, βάφτισαν το ευρωσύνταγμα «ευρωσυνθήκη» και την ψήφισαν στα κοινοβούλια, παρακάμπτοντας τη λαϊκή θέληση. Το 2008, η ευρωσυνθήκη απορρίφθηκε σε δημοψήφισμα και από τον ιρλανδικό λαό. Οργισμένοι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ηγέτες από το... θράσος ενός πληθυσμιακά μικρού λαού, υποσχέθηκαν ότι θα κάνουν συνεχή δημοψηφίσματα μέχρι οι Ιρλανδοί να ψηφίσουν «ναι». Δεν χρειάστηκε να κάνουν πολλά, στο επόμενο κέρδισαν. Οι εκβιασμοί έφεραν το ποθητό αποτέλεσμα.

Από τότε που ο Παπανδρέου ανακοίνωσε ότι θα προκηρύξει δημοψήφισμα το φθινόπωρο για να τεθούν στην... έγκριση του λαού ζητήματα που έχουν να κάνουν με τη λειτουργία του πολιτικού συστήματος, σχολιάσαμε ότι αν τελικά γίνει αυτό το δημοψήφισμα, θα είναι ένας αντιπερισπασμός, μια προσπάθεια της κυβέρνησης να ανακαθορίσει την πολιτική ατζέντα και να πάρει μια κάποια πρωτοβουλία στο πολιτικό παιχνίδι, δείχνοντας ότι δήθεν ρίχνει γέφυρες προς τους «αγανακτισμένους». Τίποτα περισσότερο απ' αυτό. Και μάλιστα, ένας αντιπερισπασμός που θα πέσει στο κενό, γιατί ο κόσμος που έχει κινητοποιηθεί, είτε στις εθιμοτυπικές απεργίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας είτε στις πλατείες, δεν έχει βάλει σαν σκοπό του τη... σωστή λειτουργία του πολιτικού συστήματος, αλλά την απαλλαγή του από τα δεινά που έχει επιφέρει η μνημονιακή πολιτική. Οσο, λοιπόν, δεν επέρχεται η παραμικρή ανακούφιση απ' αυτή την πολιτική, δεν υπάρχει περίπτωση να πετύχει οποιοσδήποτε αντιπερισπασμός. Αν η αντιπολίτευση έπαιξε σ' αυτό το παιχνίδι, θα υπήρχε μια περίπτωση κάτι να πετύχουν, από τη στιγμή, όμως, που η αντιπολίτευση δεν παίζει, ο Παπανδρέου θα είναι απομονωμένος απ' όλες τις πλευρές.

Το προσχέδιο νόμου που παρουσίασε ο Καστανίδης στο υπουργικό συμβούλιο και μετά, με το γνωστό του στόμφο, στον Τύπο, είναι ένα έκτρωμα. Αν αξίζει να το σχολιάσουμε, είναι γιατί μας επιτρέπει να κάνουμε μερικά γενικότερα σχόλια για την αστική δημοκρατία και τις... αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες της.

Σύμφωνα με το προσχέδιο, που υλοποιεί τη σχετική συνταγματική πρόβλεψη, η οποία υπάρχει από το 1975. Επιπρόσθετα, με τη ρύθμιση που προωθείται διευρύνεται η έννοια του

«κρίσιμου εθνικού θέματος» ώστε να μην περιλαμβάνει μόνο ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, αλλά και «ζητήματα γενικότερου ενδιαφέροντος σχετικά με την πολιτική, την κοινωνική και την οικονομική ζωή της χώρας, το σοβαρό κοινωνικό ζήτημα και το δημοσιονομικό ζήτημα».

Πριν δούμε πώς επιτυγχάνεται αυτή η διευρύνση, πρέπει να κάνουμε ένα γενικότερο σχόλιο. Χρειάζεται μεγάλο θράσος για να ισχυρίζεται ότι τα δημοψηφίσματα αποτελούν μορφή άμεσης δημοκρατίας, όπως ισχυρίστηκε ο Καστανίδης, όταν η πρωτοβουλία βρίσκεται στα χέρια της κυβέρνησης και της Βουλής, δηλαδή της κυβερνητικής πλειοψηφίας. Στο νομοσχέδιο **δεν προβλέπεται διαδικασία πρόκλησης δημοψηφίσματος από το λαό** (με συλλογή υπογραφών ή με άλλο τρόπο). Ο Καστανίδης εξήγησε ότι δεν υπάρχει τέτοια πρόβλεψη στο Σύνταγμα. Δεν υπάρχει και απαγόρευση, όμως. Οπότε, αν ήθελε η κυβέρνηση, μπορούσε με μια ρύθμιση-καραμπόλα (λαός-κυβέρνηση-βουλή) να προβλέψει κι αυτή τη δυνατότητα. Εστω, για τα μάτια του κόσμου. Δεν το έκανε, γιατί απλούστατα δεν θέλουν να δώσουν ούτε αυτή την τυπική δυνατότητα στο λαό, η οποία μπορεί να προκαλέσει δυσλειτουργίες στο σύστημα, ειδικά σε περιόδους κρίσης και αναξιοπιστίας του πολιτικού συστήματος, όπως η σημερινή.

Το προσχέδιο Καστανίδη, ακολουθώντας τη λογική του Συντάγματος, προβλέπει δυο τύπους δημοψηφισμάτων.

◆ Ο πρώτος τύπος αφορά δημοψηφίσματα «για κρίσιμο εθνικό θέμα». Αυτά γίνονται με πρόταση του υπουργικού συμβουλίου, η οποία εγκρίνεται από τη Βουλή με απλή πλειοψηφία. Η πρόκληση έγκειται στο ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δεν θα είναι δεσμευτικό για την κυβέρνηση, αλλά θα έχει συμβουλευτικό χαρακτήρα! Δηλαδή, το δημοψήφισμα εξισώνεται με ένα γκάλιο, το οποίο νικάει με κρατικές δαπάνες!

Ο πονηρός Καστανίδης, βέβαια, διευκρίνισε, ότι αυτό το θέμα παραμένει ανοιχτό στη διαβούλευση και άφησε να εννοηθεί ότι η λαϊκή ετυμηγορία θα είναι δεσμευτική για την κυβέρνηση, αν το ποσοστό της συμμετοχής στο δημοψήφισμα υπερβαίνει το 50%. Είναι πολύ πιθανό να βγάλουν αυτή τη διάταξη για συμβουλευτικό χαρακτήρα αποτέλεσμα, γιατί απλούστατα δεν τους χρειάζεται ως ασφαλίστικη δικλίδα. Από τη στιγμή που το δημοψήφισμα διεξάγεται με πρόταση του υπουργικού συμβουλίου, μπορούν να ελέγχουν απόλυτα την κατάσταση. Είναι σαν τις πρόωρες

εκλογές. Η κυβέρνηση τις κάνει όταν τη βολεύουν (μοναδική εξαίρεση μέχρι τώρα ο Καραμανλής ο μικρός, που έκανε πρόωρες εκλογές για να δραπτεθεί από την εξουσία). Αν η κυβέρνηση κρίνει ότι μπορεί άνετα να κερδίσει ένα δημοψήφισμα, θα το κάνει. Αν αμφιβάλλει, αν υπάρχει ρίσκο, απλούστατα δεν θα το προκηρύξει ποτέ κι αν φωνάζει όσο θέλει η αντιπολίτευση ή ο κόσμος στους δρόμους και τις πλατείες. Τρανταχτό παράδειγμα αυτό που έγινε με την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου, με εκατοντάδες χιλιάδες κόσμος στις πλατείες όλης της χώρας.

◆ Ο δεύτερος τύπος δημοψηφισμάτων θα αφορά ψηφισμένα νομοσχέδια που ακόμα δεν έχουν δημοσιευτεί στην εφημερίδα της κυβέρνησης. Για να προκηρυχθεί τέτοιο δημοψήφισμα απαιτείται, όπως προβλέπεται από το Σύνταγμα (αναθεώρηση του 1985), πρόταση από τα 2/5 της Βουλής (120 βουλευτές), η οποία θα εγκριθεί από αυξημένη πλειοψηφία των 3/5 (180 βουλευτές). Το αποτέλεσμα αυτού του δημοψηφίσματος, σύμφωνα με το προσχέδιο Καστανίδη, θα είναι δεσμευτικό για την κυβέρνηση και τη Βουλή, εφόσον η συμμετοχή είναι «τουλάχιστον το 50% όλων είναι γραμμένοι στους εκλογικούς καταλόγους».

Το ζήτημα, όμως, δεν είναι η εξασφάλιση του 50% του εκλογικού σώματος, αλλά η εξασφάλιση των 180 βουλευτών που θ' αποφασίσουν το δημοψήφισμα. Οι 120 που θα το προτείνουν μπορεί να βρεθούν και από την αντιπολίτευση, όμως οι 180 που θα το αποφασίσουν μόνο με διάσπαση της κυβερνητικής πλειοψηφίας μπορεί να προκύψουν. Αυτό, όμως, προϋποθέτει πολιτική κρίση κορυφών, η οποία θα οδηγήσει μάλλον σε εκλογές, παρά σε δημοψήφισμα. Ακόμα και αν υπάρχει πλειοψηφία υπέρ της κατάργησης ενός ψηφισμένου νόμου, αυτή η πλειοψηφία θα προτιμήσει να πάει σε εκλογές και μετά η νέα Βουλή να καταργήσει το νόμο, παρά να δώσει τη δυνατότητα ο νόμος να καταργηθεί με δημοψήφισμα, δηλαδή με κάποιου είδους λαϊκή συμμετοχή. Αυτό αποτελεί υποχρέωση αυτοάμυνας του αστικού πολιτικού συστήματος.

Όλα δείχνουν, λοιπόν, ότι όχι άμεσα δημοκρατία δεν είναι τα δημοψηφίσματα, αλλά ούτε καν μια μορφή έμμεσης λαϊκής συμμετοχής στον επηρεασμό των πολιτικών αποφάσεων. Η αστική τάξη κρατάει όλη την εξουσία στα χέρια της κι αν κάτι στραβώσει και χάσει τον έλεγχο σε κάποιο τομέα, έχει όλα τα μέσα να παρακάμψει τη λαϊκή ετυμηγορία. Η δικτατορία της αστικής τάξης θα θριαμβεύσει.

■ Σκάνδαλο Siemens

Με πατατράκ ΠΑΣΟΚ έπεσε η κουρτίνα

Το ΠΑΣΟΚ δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει την απαραίτητη κοινοβουλευτική πλειοψηφία για να παραπέμψει τους Αλογοσκούφη και Μαργαλιαννάκη για το σκάνδαλο Siemens, μολοντί τη σχετική πρόταση συνυπέγραψαν 108 «πράσινοι» βουλευτές. ΝΔ και ΛΑΟΣ δεν πήραν μέρος στη μυστική ψηφοφορία (προφανώς για να αποφύγουν τυχόν διαρροές), Περισσός, ΣΥΡΙΖΑ και Δημοκρατική Συμμαχία δήλωσαν ότι θα ψηφίσουν λευκό, ενώ η Δημοκρατική Αριστερά «κατά συνείδηση». Τελικά, υπέρ της παραπομπής Αλογοσκούφη ψηφίσαν 141 και υπέρ της παραπομπής Μαργαλιαννάκη 136, με αποτέλεσμα να πάψει κάθε περαιτέρω διαδικασία σε βάρος τους.

Υπό άλλες συνθήκες, το γεγονός αυτό θα προκαλούσε πολιτικό πάταγο. Κατάφεραν, όμως, οι Πασόκοι να το κουκουλώσουν, εκμεταλλευόμενοι τις εξελίξεις στη σύνοδο κορυφής των Βρυξελλών και το γενικότερο μειωμένο πολιτικό ενδιαφέρον λόγω καλοκαιριού. Ούτε επίσημη ανακοίνωση δεν εξέδωσε το κυβερνών κόμμα. Εμεινε μόνο σε ανεπίσημες δηλώσεις, σύμφωνα με τις οποίες το ΠΑΣΟΚ κατέβαλε κάθε προσπάθεια για την πλήρη διαλεύκανση του σκανδάλου, όμως στις ψηφοφορίες για την παραπομπή πρώην υπουργών οι βουλευτές ψηφίζουν «κατά συνείδηση» και δεν τίθεται θέμα κομματικής πειθαρχίας.

Η ΝΔ από τη μεριά της δεν άφησε ανεκμετάλλευτο το δώρο. Ο Γ. Μιχελάκης δήλωσε: «Ο πολιτικός εκφυλισμός του σκανδάλου Siemens που επιχείρησε η Κυβέρνηση, απορρίφθηκε από τους ίδιους τους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ... Το σκάνδαλο Siemens έχει πράσινο χρώμα και με τη σφραγίδα, πλέον, των βουλευτών του κυβερνώντος κόμματος».

Πριν την ψηφοφορία, οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που πήραν το λόγο προσπάθησαν να επιχειρηματολογήσουν ότι η πρότασή τους δεν αφορά μόνο τους Αλογοσκούφη και Μαργαλιαννάκη, αλλά και τους Τσοχατζόπουλο και Μαντέλη, για τους οποίους πρότειναν να αποσταλούν όλα τα στοιχεία που συγκέντρωσε η εξεταστική επιτροπή της Βουλής στην τακτική Δικαιοσύνη, προκειμένου αυτή να διερευνήσει το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, ενώ το αδίκημα της δωροδοκίας έχει παραγραφεί. Επίσης, ο υπουργός Δικαιοσύνης Μ. Παπαϊωάννου, σε μια προσπάθεια να αποσιώσει τις κατηγορίες για κουκούλωμα, ισχυρίστηκε ότι η υπόθεση Siemens δεν κλείνει, γιατί είναι ανοιχτή στο πεδίο της δικαστικής διερεύνησης, όπου έχει ζητήσει από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να ολοκληρωθεί η έρευνα γρήγορα. Πρόσθεσε, ακόμη, ότι η κυβέρνηση θα είναι έτοιμη σε λίγο καιρό να πει με ποιους τρόπους και σε στραφεί εναντίον της «μαμάς» Siemens και της θυγατρικής της στην Ελλάδα. Αυτό υποτίθεται πως το είχε λύσει ο Παμπούκης πριν από μήνες. Τώρα ο Παπαϊωάννου ανακοινώνει «λίγο καιρό» ακόμη. Θυμίζουμε, επίσης, ότι ο Παμπούκης, μόλις καταλάγιασε λίγο ο αρχικός θόρυβος, είχε αρχίσει να μιλάει για «εξωδικαστικό συμβιβασμό» (δηλαδή να δεχτεί η Siemens να πληρώσει κάποιο πρόστιμο, για τα μάτια του κόσμου, και να το πάρει πίσω σε δουλειές).

Επεσε, λοιπόν, η κουρτίνα στη βουλευτική «διερεύνηση» του σκανδάλου Siemens με ένα αυτογκόλ του ΠΑΣΟΚ. Ενώ στην αρχή φάνηκε πως υπήρξε γαλαζοπράσινη συμφωνία να παραπέμψουν Τσοχατζόπουλο, Μαντέλη, Αλογοσκούφη και Μαργαλιαννάκη και ν' αφήσουν το δικαστικό συμβούλιο να πάψει τη δίωξη λόγω παραγραφής, όπως είχαν κάνει στο Βατοπέδι, το ΠΑΣΟΚ αποφάσισε να παραπέμψει μόνο τους Αλογοσκούφη και Μαργαλιαννάκη και αυτό το κοραγιαζιλίκι δεν το δέχτηκαν και κάποιοι «πράσινοι» βουλευτές, με αποτέλεσμα να γίνει ό,τι έγινε.

Η ισλαμοφοβία χέρι χέρι με το σιωνισμό

Στο ευρύ τηλεοπτικό κοινό είναι γνωστό πως ο Σνορβηγός ακροδεξιός που ματοκύλησε το νησί στο οποίο παραθέριζαν νεολαίοι του κυβερνώντος κόμματος της Νορβηγίας ήταν ακροδεξιός και μισούσε τους μετανάστες και δη όσους έχουν προέλευση από μουσουλμανικές χώρες. Οτι είχε συντάξει ένα μακροσκελές μανιφέστο-πόννημα χιλιάδων σελίδων, που συμπύκνωνε την ρατσιστική και φασιστική του κοσμοθεωρία για τη συγκρότηση μια «καθαρής» χριστιανικής Ευρώπης. Σε αντίθεση με τα καθ' ημάς ΜΜΕ που στένεψαν το ζήτημα σε ψυχολογικές περιγραφές του προφίλ του δράστη, το αντιμουσουλμανικό του μένος, έναυσμα των αποτρόπαιων δολοφονικών του πράξεων, πυροδότησε μια σειρά από αντιπαραθέσεις στην πολιτική φιλολογία και το δημοσιογραφικό λόγο χωρών της Ευρώπης, όπου η ακροδεξιά κλασικού τύπου, που υιοθετεί κατά γράμμα την κοσμοθεωρία του δράστη, ευδοκίμει (Γερμανία, Αυστρία, Ιταλία) και αυξάνεται ανατροφοδοτούμενη από την κρατική ρατσιστική πολιτική (απελάσεις, φυλακίσεις, εξοντωτικές ποινές, διώξεις, βασανιστήρια) εις βάρος των χιλιάδων μεταναστών που συρρέουν καθημερινά στο «φρούριο Ευρώπη» προς αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής.

Μια από τις λιγότερο φωτισμένες πλευρές αυτού του ρατσιστικού πονήματος του νορβηγού ακροδεξιού είναι η συμμαχία με το σιωνισμό εις βάρος των... εχθρών μουσουλμάνων-αράβων. «Να πολεμήσουμε μαζί με το Ισραήλ, με τους σιωνιστές αδελφούς μας ενάντια σε όλους τους αντισιωνιστές, ενάντια σε όλους τους κουλτουριάρηδες Μαρξιστές και τους οπαδούς της πολυπολιτισμικής κοινωνίας». Κι όμως, η πρόταση αυτή δεν αποτελεί την «διαιτερότητα» ενός φαντασμένου χιτλεράκου που ανασύστησε (συν τοις άλλοις) και το τάγμα των Ναϊτών ιπποτών από τις αναβιώσεις της μεσαιωνικής μυθολογίας στα βίπερ, τη λογοτεχνία (σημειολογία) το ανάγνωσμα: «Το εκκρεμές του Φουκώ») και τις κινηματογραφικές μπαλαφάρες τύπου «Κώδικα Ντα Βίντσι». Εκφράζει ήδη μια συντελεσμένη μετατόπιση του ευρωπαϊκού φασιστικού λόγου από τον αντισημιτισμό και τα «πρωτόκολλα των σοφών της Σιών» στη συμμαχία με το σιωνισμό εις βάρος των αράβων μεταναστών - «εισβολέων-εχθρών».

Δεν πέρασε καιρός από τότε που στην ισραηλινή εφημερίδα Haaretz η Μαρί Λεπέν, θυγατέρα του Ζαν Μαρί Λεπέν και διάδοχος στην ηγεσία του «Εθνικού Μετώπου», δήλωνε ότι το κόμμα της ήταν πάντα φιλοσιωνιστικό. Παρότι ο πατέρας της δήλωνε στο παρελθόν αρνητής του ολοκαυτώματος. Το 2009, ο ηγέτης του ακροδεξιού Εθνικού Βρετανικού Κόμματος Νικ Γκρίφιν καμάρωνε ότι το κόμμα του ήταν το μοναδικό στη Βρετανία που υποστήριζε τον πόλεμο του Ισραήλ ενάντια στους «τρομοκράτες» στη Γάζα.

Κατά το τρέχον έτος, το περιοδικό «Newsweek»^[1] παρουσίασε τρεις ακροδεξιούς: έναν Βέλγο, γνωστό για τις σχέσεις του με πρώην βετεράνους των ΕΖ-ΕΣ, έναν Αυστριακό με νεοναζιστικές αναφορές και έναν φασίστα Σουηδό που επισκέφτηκαν το μουσείο του Ολοκαυτώματος στο μουσείο Γιάντ Βάσεμ στην Ιερουσαλήμ, συνάντησαν μέλη της Κνεσέτ και υπέγραψαν την εξής κοινή δήλωση: «Βρισκόμαστε στην πρωτοπορία του αγώνα για τη δυτική δημοκρατική κοινωνία, ενάντια στην απειλή του ολοκληρωτισμού που επικυλάσσει ο ισλαμιστικός φονταμενταλισμός».

Πάντα η ακροδεξιά αναζητούσε έναν «δόλιο» εξωτερικό εχθρό για να απευθυνθεί στα πιο συντηρητικά και ταπεινά ένστικτα των εργατών και των «νοικοκυραίων». Η ρατσιστική-φασιστική θεωρία των «εβραίων υπονομευτών» που επιβουλεύονται τις παραδεδεγμένες αξίες... της χριστιανοσύνης, της οικογένειας και της πατρίδας, παραχωρούν τη θέση τους στον άραβια μετανάστη «που θέλει να τινάζει τον πολιτισμό της Ευρώπης, επιβάλλοντας τη νέα τάξη πραγμάτων».

[1] <http://www.newsweek.com/2011/02/27/europe-extreme-righteous.html>

Σ.Σ.

■ Συρία

Δυτική συνωμοσία ή λαϊκή δυσαρέσκεια;

Με τις μεγαλύτερες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις βρίσκεται αντιμέτωπος ο Μπασάρ Αλ Ασαντ στη Συρία από την προηγούμενη εβδομάδα. Οι διαδηλώσεις εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων αγκαλιάζουν όλη τη χώρα, από την πόλη Ντεράα (με 77.000 κατοίκους, στο Νότο, κοντά στα σύνορα με την Ιορδανία, που αποτέλεσε και το επίκεντρο της εξέγερσης) και την Χομς (τρίτη μεγαλύτερη πόλη της χώρας, 160 χιλιόμετρα βόρεια της Δαμασκού), μέχρι τα προάστια της πρωτεύουσας και τις περιοχές με έντονο το κουρδικό στοιχείο. Στις τελευταίες για πρώτη φορά σημειώθηκαν συγκρούσεις με δακρυγόνα και δεκάδες τραυματίες, όταν η αστυνομία έσπευσε να διαλύσει διαδήλωση στην πόλη Καμίσιλ, στα βορειοανατολικά της χώρας, κοντά στα σύνορα με την Τουρκία, στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας.

Οι αντικυβερνητικοί ακτιβιστές υποστηρίζουν ότι τα πληρώματα των τεθωρακισμένων που κατέβηκαν για να καταστείλουν τις διαδηλώσεις ενώθηκαν με τους διαδηλωτές σε ορισμένες περιπτώσεις (όπως στην πόλη Αλμπου Καμάλ, κοντά στα σύνορα με το Ιράκ), πράγμα που επιβεβαιώθηκε από την κρατική τηλεόραση, σύμφωνα με την οποία τριάντα στρατιώτες τραυματίστηκαν σε συγκρούσεις με άλλους στρατιώτες που αυτομόλησαν την προηγούμενη Παρασκευή στην Χομς. Ωστόσο, η πληροφόρηση είναι στην πλειοψηφία της μονόπλευρη από δημοσιεύματα των δυτικών ΜΜΕ, πράγμα που

εγκυμονεί κινδύνους παραπληροφόρησης (η περίπτωση της Λιβύης, όπου πολλές «ειδήσεις» αμφισβητήθηκαν ακόμα και από την Διεθνή Αμνηστία, είναι χαρακτηριστική). Γι' αυτό και δεν είναι δυνατόν να εξακριβωθούν τα στοιχεία που δημοσιεύονται σε πολλά δυτικά ΜΜΕ (όπως ο Γκάρντιαν της 22ης Ιούλη, που επικαλείται στοιχεία του Συριακού Παρατηρητήριου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα), που κάνουν λόγο για πάνω από 1.400 νεκρούς αμάχους, αλλά και 352 νεκρούς από τα σώματα ασφαλείας από τις 15 Μάρτη που ξεκίνησε το κίνημα.

Το καθεστώς αναδιπλώνεται

Σύμφωνα με το καθεστώς, όλα οφείλονται σε δυτική συνωμοσία. Ομως, και μόνο τα βίντεο με τις μαζικές διαδηλώσεις που έχουν ανέβει στο διαδίκτυο (όπως για παράδειγμα στο <http://www.ugknet.info/?new=79832>) αρκούν για να αρθεί κάθε αμφιβολία για τη μαζική δυσαρέσκεια που υπάρχει στη χώρα ενάντια στην εξουσία του Ασαντ, παρά τις υποσχέσεις του για ένα πολυκομματικό σύστημα (μετά από πέντε δεκαετίες εξουσίας του κόμματος Μπάαθ), αμνηστία και «εθνικό διάλογο», που έχει κηρύξει από τις 20 του περασμένου Ιούνη. Τον «διάλογο» αυτό τον μοιχόταραν όλες οι ομάδες της αντιπολίτευσης, παρά τις μαζικές διαδηλώσεις στη Δαμασκό και άλλες πόλεις της χώρας υπέρ των προτάσεων του Ασαντ, τη μαζικότητα των οποίων παραδέχτη-

καν ακόμα και δυτικά πρακτορεία (όπως οι Τάιμς της Νέας Υόρκης 21/6/2011).

Τα πράγματα, επομένως, δεν είναι το ίδιο ξεκάθαρα στη Συρία, όπως συνέβαινε με τις εξεγέρσεις στην Αίγυπτο και την Τυνησία. Ο Ασαντ εξακολουθεί να έχει ερείσματα στην κοινωνία και ελίτ (όπως τον κυβερνήτη της πετρελαιοφόρας, αλλά φτωχότερης ίσως επαρχίας Ντέρ Αζ Ζορ, δυο μέρες μετά τις τεράστιες διαδηλώσεις της προηγούμενης Παρασκευής) και τότε προωθώντας πολιτικές μεταρρυθμίσεις για να εκτονώσει την κατάσταση (όπως ο νόμος που επιτρέπει την ύπαρξη κι άλλων κομμάτων πέραν του Μπάαθ, που ψηφίστηκε την περασμένη Κυριακή). Από την άλλη μεριά, η αντιπολίτευση ούτε ενιαία είναι ούτε μπορεί ν' αποτελέσει εναλλακτικό πόλο εξουσίας ακόμα.

Η αντιπολίτευση

Πολλές ομάδες, πολιτικές προσωπικότητες και κόμματα συνιστούν αυτό που ονομάζεται αντιπολίτευση στον Ασαντ. Μια αντιπολίτευση που εδώ και χρόνια δρα από τις δυτικές χώρες. Πέρα από τους Αδελφούς Μουσουλμάνους, που αντιπολιτεύονται τον Ασαντ από το Λονδίνο, διάφορες «προσωπικότητες» προσπαθούν να παίξουν κάποιο ρόλο. Ανθρώποι όπως ο επιχειρηματίας και πρώην μέλος του συριακού κοινοβουλίου, Ριάντ Σαΐφ, που όπως αναφέρει το περιοδικό Foreign Policy (29/4/11) είχε φυλακιστεί από το 2008 μέχρι το

■ Σαουδική Αραβία

Εγκλημα η διαφωνία με τη μοναρχία

Κάθε κριτική ή πολιτική διαφωνία με τη σαουδαραβική μοναρχία μπορεί να χαρακτηριστεί έγκλημα σύμφωνα με το νέο «αντιτρομοκρατικό» νόμο που έχουν εκπονήσει οι σαουραβικές αρχές, το σχέδιο του οποίου διέρρευσε στην Διεθνή Αμνηστία.

Σε ανακοίνωσή της, η Διεθνή Αμνηστία επισημαίνει, μεταξύ άλλων, ότι ο νόμος αυτός δίνει τη δυνατότητα στις αρχές να επιβάλλουν ποινή φυλάκισης, τουλάχιστον 10 χρόνια, σε όποιον αμφισβητεί την εντιμότητα του βασιλιά και του διαδόχου Σουλτάν μπιν Αμπντούλ Αζίζ, και να φυλακίζουν όσους θεωρούν ύποπτους αρχικά για 120 μέρες και στη συνέχεια να παρατείνουν ουσιαστικά επ' αόριστο την φυλάκισή τους, χωρίς να έχουν πρόσβαση σε δικηγόρο και χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγο-

ρίες ή να έχουν παραπεμφθεί σε δίκη. Προειδοποιεί ότι ακόμη και οι ασήμαντες ενέργειες ειρηνικής πολιτικής διαφωνίας μπορούν να χαρακτηριστούν «τρομοκρατία», γιατί ο ορισμός των «τρομοκρατικών εγκλημάτων» στο νομοσχέδιο είναι τόσο ευρύς που δίνει τη δυνατότητα για ευρεία ερμηνεία και κατάχρηση εξουσίας. Για παράδειγμα, στα «τρομοκρατικά εγκλήματα» περιλαμβάνονται οι ενέργειες που «έθουν σε κίνδυνο την εθνική ενότητα» ή «βλάπτουν το όνομα του κράτους ή τη θέση του». Για τα εγκλήματα αυτά προβλέπονται βαρύτερες ποινές, μεταξύ των οποίων, η ποινή του θανάτου σε όσους «παιρνούν τα όπλα εναντίον του κράτους» ή εμπλέκονται σε «τρομοκρατικές ενέργειες που προκαλούν θάνατο».

Προφανώς ο νέος «αντιτρομο-

κρατικός» νόμος θα εφαρμοστεί και για τους 5.000 περίπου κρατούμενους που κατηγορούνται για «τρομοκρατία», ενώ έχουν αποκεφαλιστεί μέχρι στιγμής αυτή τη χρονιά 33 κρατούμενοι.

Στις 22 Ιουλίου, η Διεθνή Αμνηστία δημοσίευσε στην ιστοσελίδα της ολόκληρο το σχέδιο του «αντιτρομοκρατικού» νόμου στα αραβικά και δυο μέρες αργότερα η μοναρχία έκλεισε την ιστοσελίδα στη Σαουδική Αραβία. Θορυβημένη η σαουδαραβική μοναρχία από τις λαϊκές εξεγέρσεις στην περιοχή και την ανατροπή του Μουμπάρακ στην Αίγυπτο και του Μπεν Αλί στην Τυνησία, είναι προφανές ότι επιχειρεί, με πρόσημα την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας», να φιμώσει κάθε φωνή αντίδρασης και διαμαρτυρίας για να αποτρέψει την εκδήλωση ενός κινήματος που θα αμφισβητεί την απόλυτη εξουσία της.

2010 για την υπογραφή που έβαλε στην «Διακήρυξη της Δαμασκού» (διακήρυξη που συντάχτηκε στις 16 Οκτώβρη 2005 από διάφορα κόμματα και οργανώσεις και κινούνταν σε καθαρά αστικά πλαίσια «εκδημοκρατισμού» του καθεστώτος), ο οποίος σήμερα ζει στη Δαμασκό, ο πρώην αντιπρόεδρος της Συρίας Αμπντούλ Χαλίμ Χαντάμ, που ζει εξόριστος στο Παρίσι και ήταν ο αρχιτέκτονας της συριακής κατοχής στο Λίβανο και σύμμαχος του πρώην προέδρου του Λιβάνου, Ραφίκ Χαρίρι που δολοφονήθηκε το 2005, δύο μέλη του κοινοβουλίου από τη Ντεράα που παραιτήθηκαν τον περασμένο Απρίλη μαζί με άλλα 200 μέλη του κόμματος Μπάαθ διαμαρτυρούμενοι για την κρατική καταστολή στη Ντεράα, εμφανίζονται να εμπλέκονται στην αντιπολίτευση, χωρίς όμως να μπορούμε να γνωρίζουμε την επιρροή τους μέσα στον κόσμο.

Μέχρι και φιλοσιωνιστές, όπως ο Φαρίντ Γκαντρί που από τις ΗΠΑ «ηγείται» του «Κόμματος της Μεταρρύθμισης στη Συρία», δηλώνουν παρόντες στο κίνημα της αντιπολίτευσης. Ο Γκαντρί κατηγορείται για σύνδεση με το ισραηλινό λόμπι στις ΗΠΑ, πράγμα που φαίνεται ανάγλυφα από συνέντευξη που έδωσε τον περασμένο Μάη στο περιοδικό Globes. Εκεί είχε δηλώσει ότι αποδέχεται την παρουσία του ισραηλινού στρατού «για λόγους ασφαλείας» στα υψώματα του Γκολάν ακόμα και μετά την αποστραφή τους στη Συρία, είχε χαρακτηρίσει το Ισραήλ σαν «τη μόνη δημοκρατία στη Μέση Ανατολή», ενώ κατηγορήσε τους «Παλαιστίνιους της Χαμάς» ότι σκέφτονται μόνο το δικό τους πρόβλημα! Πιο φιλοσιωνιστής, δηλαδή, δεν γίνεται!

Το φιλοσιωνιστικό τμήμα της συριακής αντιπολίτευσης οργανώσε μάλιστα συνάντηση στο Σαν Ζερμέν της Γαλλίας, στις αρχές του μήνα (4/7). Οπως κατήγγειλε το κανάλι της Χεζμπολά (Αλ Μανάρ), μεταξύ των παρευρισκομένων ήταν ο ισραηλινός καταγωγής, γνωστός για τις αντικομμουνιστικές του απόψεις, γάλλος δισεκατομμυριούχος και διανοούμενος (της συμφοράς) Μπερνάρ-Ανρί Λεβί, ο πρώην υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας και υπέρμαχος της επέμβασης στο Ιράκ, Μπερνάρ Κουσνέρ, το μέλος του κινήματος της νεολαίας του Λικούντ (!) Φρεντερίκ Ανσελ και το μέλος της Κνεσέτ και σύμβουλος του υπουργού Πολέμου του Ισραήλ Εχούντ Μπάρακ, Αλεξ Γκόλντφραμπ που εμφανιζόταν ως μέλος της συριακής αντιπολίτευσης! Οι παρευρισκομένοι κατήγγειλαν την «ρανική» ανάμιξη στα εσωτερικά της Συρίας καθώς και τις διασυνδέσεις της με την «τρομοκρατική» Χεζμπολά. Ο εκπρόσωπος του «Μετώπου Σωτηρίας» (μιας ομάδας της συριακής αντιπολίτευσης) κάλεσε τις δυτικές δυνάμεις να βοηθήσουν την αντιπολίτευση και υπεραμύνθηκε των σιωνιστών καλεσμένων λέγοντας ότι «είμαστε έτοιμοι να συναντηθούμε με

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 8

Σχεδόν έξι μήνες μετά τη λαϊκή εξέγερση που ανέτρεψε το Χόσνι Μουμπάρακ, ο «μήνας του μέλιτος» των διαδηλωτών και της στρατιωτικής ηγεσίας, που προβλήθηκε αρχικά ως «υπερασπιστής της επανάστασης», έλαβε τέλος.

Οι εκατοντάδες διαδηλωτές που έχουν στήσει σκηνές και συμμετέχουν στην καθιστική διαμαρτυρία στην πλατεία Ταχρίρ από τις 8 Ιουλίου και οι δεκάδες χιλιάδες που συγκεντρώνονται κάθε Παρασκευή θεωρούν εντελώς ανεπαρκή τα μέτρα που έχει λάβει το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο, που ουσιαστικά κυβερνά τη χώρα, για να κατευθύνει τη λαϊκή οργή. Τόσο τον πρόσφατο κυβερνητικό ανασχηματισμό, με την αντικατάσταση των μισών υπουργών αλλά με την παραμονή στα κρίσιμα υπουργεία Δικαιοσύνης και Εσωτερικών των διορισμένων από τον Μουμπάρακ, όσο και τις υποσχέσεις του πρωθυπουργού της μεταβατικής κυβέρνησης Εσάμ Σάραφ για επιτάχυνση των δικών και των πολιτικών μεταρρυθμίσεων. Γι' αυτό συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις απαιτώντας την ικανοποίηση των βασικών αιτημάτων της εξέγερσης:

- ◆ Την άμεση διαθεσιμότητα και παραπομπή σε δίκη όλων των αστυνομικών που ευθύνονται για το θάνατο διαδηλωτών. Αποζημιώσεις για τις οικογένειες των νεκρών.

- ◆ Δημόσια δίκη του Μουμπάρακ και των αξιωματούχων του καθεστώτος για πολιτικά εγκλήματα και εγκλήματα διαφθοράς.

- ◆ Να σταματήσουν οι δίκες πολιτών από στρατοδικεία. Να ακυρωθούν οι αποφάσεις των στρατοδικείων σε βάρος πολιτών και να επαναληφθούν οι δίκες τους από πολιτικά δικαστήρια.

- ◆ Να ανακληθούν ο νόμος που ποινικοποιεί τις διαδηλώσεις και τις απεργίες και οι νόμοι για τα νέα κόμματα και τις βουλευτικές εκλογές.

- ◆ Να ακυρωθεί ο προϋπολογισμός του 2011/2012, να εκπονηθεί νέος που θα ανακοιφίσει τα φτωχολογικά στρώματα και να ψηφιστεί αφού τεθεί σε δημόσια συζήτηση.

- ◆ Να περιοριστούν οι εξουσίες του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου και να ενισχυθούν της κυβέρνησης.

- ◆ Να γίνει κάθαρση στο δημόσιο τομέα και ιδιαίτερα στο υπουργείο Εσωτερικών και να απολυθεί και να διωχθεί ποινικά το προσωπικό που ευθύνεται για βασανιστήρια.

- ◆ Να απολυθούν ο Γενικός Εισαγγελέας και ο πρόεδρος του κεντρικού οργανισμού λογιστικού ελέγχου.

Η «Μάχη της Καμήλας» No 2

Στις 22 Ιουλίου, την «Παρασκευή της Απόφασης», δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν ξανά στην πλατεία Ταχρίρ. Για μια ακόμη φορά η Μουσουλμανική Αδελφότητα, που απέχει από την καθιστική διαμαρτυρία, δεν συμμετείχε, παρόλο που ένα σημαντικό κομμάτι της νεολαίας της, αγνοώντας την απόφαση της ηγεσίας, συμμετέχει στις κινητοποιήσεις αυτές. Την ίδια μέρα, πραγματοποιήθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις στην Αλεξάνδρεια,

■ Αίγυπτος

Τέλος ο μήνας του μέλιτος διαδηλωτών στρατού

στο Λούξορ και στο Σουέζ, που χτυπήθηκαν και διαλύθηκαν από το στρατό. Η ειδηση αυτή εξόργισε τους διαδηλωτές στην πλατεία Ταχρίρ και το ίδιο βράδυ συγκροτήθηκε αυθόρμητα μια μεγάλη πορεία με κατεύθυνση το υπουργείο Αμυνας. Χιλιάδες διαδηλωτές, φωνάζοντας συνθήματα εναντίον του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου και του επικεφαλής του, αρχιστράτηγου Μοχάμεντ Ταντάουι, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τη στρατιωτική αστυνομία, που τους εμπόδισε, με πυροβολισμούς στον αέρα, να πλησιάσουν στο υπουργείο.

Το πρωί της 23ης Ιουλίου, το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία καταδίκασε τους διαδηλωτές και υποδείκνυε ως υποκινητή το «Κίνημα της 6ης Απριλίου», κατηγορώντας το ότι υπηρετεί ξένες ατζέντες και ότι επιδιώκει να προκαλέσει ρήξη ανάμεσα στο λαό και στο στρατό.

Μετά τις συγκρούσεις της Παρασκευής και την ανακοίνωση του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, 28 πολιτικές συλλογικότητες που συμμετέχουν στην καθιστική διαμαρτυρία και στις διαδηλώσεις στην πλατεία Ταχρίρ κάλεσαν για νέα πορεία προς το υπουργείο Αμυνας το απόγευμα του Σαββάτου για να απαιτήσουν την ικανοποίηση των αιτημάτων της εξέγερσης και επιπλέον να καταδικάσουν την ανακοίνωση του Ανώτατου Στρατιωτι-

κού Συμβουλίου και το σχέδιο δυσφήμισης και διάσπασης του κινήματος.

Καθώς η ειρηνική πορεία χιλιάδων διαδηλωτών πλησίαζε στο υπουργείο δέχτηκε αιφνιδιαστικά επίθεση από ομάδες τραμπούκων, οπλισμένων με μαχαίρια, κοτράνες, ρόπαλα και βόμβες μολότοφ, που βγήκαν από όλους τους πλαϊνούς δρόμους, και παγιδεύτηκε ανάμεσα στα οδοφράγματα που είχε στήσει ο στρατός σε όλους τις εισόδους προς το υπουργείο και τις ομάδες των τραμπούκων. Για αρκετές ώρες οι διαδηλωτές δέχονταν βροχή από πέτρες, μολότοφ, μαχαίριες και χτυπήματα απ' όλες τις πλευρές, ακόμη και από ταράτσες, και απαντούσαν με κομμάτια από πλάκες των πεζοδρομίων που έσπασαν εκείνη την ώρα, ενώ ο στρατός και η στρατιωτική αστυνομία, ρίχνοντας μερικούς πυροβολισμούς στον αέρα, παρακολουθούσαν αμέτοχοι το μακελειό. Ο απολογισμός ένας νεκρός και περισσότεροι από 300 τραυματίες διαδηλωτές.

Τη Δευτέρα 25 Ιουλίου, 21 πολιτικές συλλογικότητες, που συμμετέχουν στην καθιστική διαμαρτυρία στην Ταχρίρ, έδωσαν στη δημοσιότητα ανακοίνωση, στην οποία, μεταξύ άλλων, σύγκριναν την επίθεση του Σαββάτου με τη «Μάχη της Καμήλας», όταν, πριν από την πτώση του Μουμπάρακ, ορδές πληρωμένων τραμπούκων και ασφαλιτών

επιτέθηκαν πάνω σε καμήλες στους διαδηλωτές της πλατείας Ταχρίρ, και απαιτήσαν να αναλάβει το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο την ευθύνη για τη βία. Επίσης, καταδίκασαν τις κατηγορίες εναντίον του «Κινήματος της 6ης Απριλίου» και του κινήματος «Κιφάγια» (Αρκετά), χαρακτηρίζοντάς τις προσπάθειες για την πρόκληση σύγκρουσης ανάμεσα στους εξεγερμένους και το λαό, και ζήτησαν να συγκροτηθεί ανεξάρτητη επιτροπή για να ερευνήσει το περιστατικό καθώς και τις επίσημες ανακοινώσεις πριν απ' αυτό.

Ξεκαθαρίζει το τοπίο

Είναι φανερό ότι το κοινωνικό και πολιτικό τοπίο στην Αίγυπτο ξεκαθαρίζει καθώς η ταξική πάλη οξύνεται. Η στρατιωτική ηγεσία, η οποία εκπροσωπεί ένα σημαντικό κομμάτι της αστικής τάξης, αφού υπό τον έλεγχο του στρατού βρίσκονται τεράστιες καπιταλιστικές επιχειρήσεις σε πολλούς τομείς της οικονομίας, επιχειρεί να διασώσει ό,τι μπορεί στη διακυβέρνηση και στην οικονομία από το καθεστώς Μουμπάρακ. Γι' αυτό και στρέφεται πλέον ανοιχτά με όλα τα μέσα ενάντια στους εξεγερμένους, που δεν υποχωρούν και διεκδικούν βασικές αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις. Στο πλευρό του στρατού έχει ταχθεί και η Μουσουλμανική Αδελφότητα, δίνοντας σε κάθε ευκαιρία διαπιστευτήρια νομιμοφροσύνης, με στόχο να κερδίσει σημαντικό μερίδιο της εξουσίας.

Μια εικόνα της κατάστασης που διαμορφώνεται σήμερα στην Αίγυπτο δίνει σχετικό ρεπορτάζ του «Associated Press» (25/7/11), με τίτλο «Στρατηγοί και διαδηλωτές στην Αίγυπτο κινούνται προς ανοιχτή σύγκρουση», από το οποίο μεταφέρουμε τα πιο ενδιαφέροντα αποσπάσματα.

«Ο στρατός που κυβερνά στην Αίγυπτο και οι διαδηλωτές, που επιδιώκουν μεγαλύτερες και ταχύτερες αλλαγές, κινούνται προς ολοκληρωτική σύγκρουση, καθώς οι στρατηγοί προσπαθούν να στερήσουν το κίνημα από τη λαϊκή υποστήριξη, ενώ φλερτάρουν με τη Μουσουλμανική Αδελφότητα.

Οι νεαροί ακτιβιστές δεν υποχωρούν, εκπνώνοντας ότι η δυσανεμία των Αιγυπτίων απέναντι στο στρατό που κυβερνά τη χώρα θα αυξηθεί.

Οι στρατηγοί, που βρίσκονται στην εξουσία μετά την παραίτηση του Μουμπάρακ, έχουν εξαπολύσει μια εντατική προπαγανδιστική εκστρατεία εναντίον των διαδηλωτών, παρουσιάζοντάς τους ως μια ταραχοποιό μειοψηφία και πράκτορες πληρωμένους από ξένες κυβερνήσεις για να αρπάξουν την εξουσία σε μια προφανή προσπάθεια να στρέψουν την κοινή γνώμη

εναντίον τους. Το μήνυμα αυτό μπορεί να έχει κάποια ανταπόκριση ανάμεσα σε Αιγύπτιους που κουράζονται από τη συνεχιζόμενη αναστάτωση και την εύθραστη ασφάλεια.

Παράλληλα, αναπτύσσουν τους δεσμούς τους με την ισχυρή Μουσουλμανική Αδελφότητα, η οποία ενώθηκε με τη φιλελεύθερη και αριστερή νεολαία στην εξέγερση που ανέτρεψε το Μουμπάρακ, αλλά έκτοτε έχει διαχωριστεί απ' αυτή σε πολλά ζητήματα. Αναπτύσσοντας τους δεσμούς με την Αδελφότητα, οι στρατηγοί μπορούν να χρησιμοποιήσουν το πλεονέκτημα της πλατιάς λαϊκής βάσης της για να αντιμετωπίσουν την επιρροή των νεαρών διαδηλωτών...

Οι στρατηγοί ενθαρρύνουν επίσης τις διαδηλώσεις από φιλοστρατιωτικές ομάδες. Δεκάδες υποστηρικτές του στρατού καλούν καθημερινά συγκεντρώσεις τις δύο τελευταίες βδομάδες σε μια πλατεία στο βορειοανατολικό Κάιρο, έχοντας πλατιά τηλεοπτική κάλυψη, ως αντίβαρο στην καθιστική διαμαρτυρία της πλατείας Ταχρίρ, κέντρο της εξέγερσης ενάντια στο καθεστώς Μουμπάρακ...

Το Σαββατοκύριακο, ο στρατός ανέβασε τους τόνους ενάντια στους διαδηλωτές. Σε ανακοίνωσή του κατηγορήσε το νεολογιστικό Κίνημα 6 Απριλίου ότι οδηγεί σε ρήξη το στρατό και τους Αιγύπτιους και ότι παίρνει ξένη οικονομική ενίσχυση και εκπαίδευση.

Κατηγορήσε επίσης το κίνημα «Κιφάγια», ένα κίνημα που εμφανίστηκε το 2004 και ήταν το πρώτο στην Αίγυπτο που κάλεσε δημόσια για απομάκρυνση του Μουμπάρακ και αντιστάθηκε στα σχέδια διαδοχής από το γιο του Γκαμάλ. Ένας στρατηγός είπε ότι το «Κιφάγια» είναι «εισαγόμενο» κίνημα, που δημιουργήθηκε, χρηματοδοτείται και ελέγχεται από ξένες δυνάμεις.

Ο αρθρογράφος Wael Kandil της ανεξάρτητης ημερήσιας εφημερίδας Al - Shorouq, κάνοντας κριτική στην ανακοίνωση του στρατού προειδοποίησε ότι «είμαστε τώρα σε μια φάση καψίματος της επανάστασης. Το μόνο που μένει είναι να φέρουμε ένα ράφτη να πάρει τα μέτρα του Μουμπάρακ για να του ράψει καινούργια κουστούμια για την θραμβευτική επιστροφή».

Οι στρατηγοί κάνουν επίσης μεγάλη προβολή μέσα από τα μίντια. Μεγάλος αριθμός απόστρατων στρατηγών έχουν εμφανιστεί τις τελευταίες μέρες σε πολιτικές εκπομπές της τηλεόρασης ως σχολιαστές, προωθώντας τη γραμμή του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου.

Αυτή τη βδομάδα, η οικοδέσποινα μιας δημοφιλούς πολιτικής εκπομπής, η Ντίνα Αμπντέλ - Ραχμάν, απολύθηκε μετά την κριτική που άσκησε επανειλημμένα στο στρατό και την έντονη αντιπαράθεσή της με έναν από τους απόστρατους στρατηγούς που κάλεσε στην εκπομπή της, ο οποίος υπεράσπιζε το Στρατιωτικό Συμβούλιο.

Η απόλυσή της ήταν μια προειδοποίηση για τους άλλους, σχολίασε ο Γκαμάλ Εϊντ, δικηγόρος για τα ανθρώπινα δικαιώματα...».

Ιδού ο «εσωτερικός εχθρός»

Από έναν μπάτσο μπορείς ν' ακούσεις αλήθειες που ποτέ δεν θα εκστομίσει ένας αστός πολιτικός. Για να το πούμε διαφορετικά, αν ξύσεις έναν ανώτερο αξιωματικό της αστυνομίας, θα βρεις τον αστό πολιτικό.

Ο αρχηγός της ΕΛΑΣ ΕΛ. Οικονόμου δεν είναι η χειρότερη περίπτωση μπάτσου. Ανήκει στη μοντέρνα μερίδα. Ο μπάτσος, όμως, είναι μπάτσος κι όταν μιλάει δεν τα καταφέρνει να χρησιμοποιήσει τη γλώσσα ενός Βενιζέλου ως πούμε. Εμφανίστηκε, λοιπόν, στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής και είπε τα εξής εκπληκτικά στους βουλευτές:

«Η απέναντι πλευρά επιδιώκει να υπάρξει νεκρός αυτή την περίοδο και είναι σίγουρο ότι αν δεν ενεργήσουμε στην κατεύθυνση ενός δόγματος εσωτερικής ασφάλειας με διακομματική συναίνεση, δεν θα καταστεί δυνατή και διαχειρίσιμη η κρίση των σημερινών ασύμμετρων απειλών».

Αυτό που άλλες εποχές προσδιοριζόταν ως «εσωτερικός εχθρός» ή ως «κομμουνιστικός κίνδυνος», τώρα αποκαλείται «η απέναντι πλευρά». Εκείνο που τους ανησυχεί δεν είναι οι ολιγάριθμες μαχητικές ομάδες, αλλά η διάχυση της κοινωνικής αντι-βίας σε ευρύτερα κοινωνικά δυναμικά. Το είδαν στην Κερατέα, το είδαν (έστω και με τη μορφή της ενεργούς «ανοχής») στο Σύνταγμα, το βλέπουν στους ταξιτζήδες και επειδή ξέρουν ότι το μέλλον θα είναι πιο μαύρο από το παρόν, καλούν σε πανστρατιά των δυνάμεων του συστήματος.

Ξέρουν για παράδειγμα πως λίγες μέρες μετά την ψήφιση του νόμου Διαμαντοπούλου για τα ΑΕΙ και ΤΕΙ θα βρεθούν αντιμέτωποι με το φοιτητικό κίνημα και δεν θα έχουν κανένα σύμμαχο μέσα στην πανεπιστημιακή κοινότητα, καθώς ακόμη και οι συντηρητικές πρυτανικές αρχές είναι εναντίον τους και δεν πρόκειται να κινήσουν εσωπανεπιστημιακούς μηχανισμούς καταστολής. Ξέρουν ότι το πρόβλημα τότε θα μεταφερθεί από τα σαλόνια του κοινοβουλίου στους δρόμους.

Γι' αυτό ο αρχηγός της μπατσαρίας ζητά την εκτόνωση ενός δόγματος εσωτερικής ασφάλειας με διακομματική συναίνεση. Διακομματική συναίνεση ζητά, όχι κοινωνική συναίνεση. Ζητά τη συναίνεση των πόλων του πολιτικού συστήματος και όχι τη συναίνεση της κοινωνίας, που ξέρει ότι αποκλείεται να την έχει.

Ο αντίπαλος εξοπλίζεται και προετοιμάζεται. Εμείς αρκούμαστε στο θυμικό. Στις «τυφλές» κινήσεις, τότε μια και τότε στην άλλη κατεύθυνση. Ας σκεφτούμε, όμως, πως απέναντι σε μια εξουσία πολιτικά οργανωμένη πρέπει να σταθούμε με τη δική μας πολιτική και κινηματική οργάνωση.

Φυσικά και δεν θα πήγαιναν η Μέρκελ ή ο Σαρκοζί, ακόμη και ο Μπερλουσκόνι, να φωτογραφηθούν μαζί του. Εστειλαν τους υπαλλήλους τους, τον Μπαρόζο και τον Φαν Ρομπάι, να φωτογραφηθούν με τον καραγκιόζη.

■ Υποκρισίας το ανάγνωσμα (1)

Η Αλ. Παπαρήγα έχει κάμποσα χρόνια που δεν ηγείται στη δεξίωση του προεδρικού μεγάρου για την «αποκατάσταση της δημοκρατίας». Φέτος ο Περισσός έδωσε μια παραπέρα διάσταση στην απουσία του, ανακοινώνοντας πως «το υπάρχον πολιτικό σύστημα είναι σάπιο μέχρι το μεδούλι, δεν γιατρέυεται, μόνο ανατρέπεται». Γιατί, όμως, αυτό αφορά μόνο μια ετήσια εδι-

■ Προβλέψεις-λάστιχο

Ρωτήθηκε ο Βενιζέλος, στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε στις 22.7.11, αμέσως μετά την επιστροφή του ίδιου και του Παπανδρέου από τη σύνοδο κορυφής «εάν όλα πάνε καλά, αν υπάρχει κάποια καινούργια πρόβλεψη για την ανάπτυξη και δεδομένου ότι έχουμε πέσει έξω και στη φετινή, το 4% δε θα είναι 4%, θα είναι ενδεχομένως 4,5%». Η απάντησή του ήταν εκπληκτικής ακρίβειας:

«Καινούργια πρόβλεψη δεν έχουμε, τουλάχιστον από επίσημο φορέα δεν έχουμε. Δεν έχουμε καινούργια πρόβλεψη από φορέα που μετέχει επισήμως στη συζήτηση με την τρόικα, ούτε από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο ούτε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ούτε από την Τράπεζα της Ελλάδος. Εγώ παίρνω από τις επίσημες προβλέψεις της Ελλάδος, η οποία είναι η πρόβλεψη της Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία έχει μιλήσει για 3,9%. Στόχος είναι από του χρόνου να μπορούμε σε δετικούς ρυθμούς ανάπτυξης».

Κινούμενος αναγκαστικά με πολύ γρήγορους ρυθμούς, από τότε που ορίστηκε «τσάρος» της οικονομίας, και μη έχοντας μεγάλη εξοικείωση με τα οικονομικά, ο Βενιζέλος έχει χάσει τη μπάλα. Να του θυμίσουμε, λοιπόν, ότι υπάρχει καινούργια πρόβλεψη «από φορέα που μετέχει επισήμως στη συζήτηση με την τρόικα». Είναι η πρόβλεψη της ίδιας της τρόικας στην 4η επικαιροποίηση του Μνημονίου, που και ο ίδιος έχει συνυπογράψει ως υπουργός Οικονομικών και μιλά για αρνητικό ρυθμό ανάπτυξης 3,75%. Αν το θυμόταν θα έπαιρνε αυτό και όχι το -3,9% της ΤτΕ, που είναι χειρότερο. Ετσι, όμως, αποκάλυψε ότι οι «προβλέψεις» που κάνουν υπηρετούν πολιτικές σκοπιμότητες. Γι' αυτό και δεν έχει πρόβλημα να πάρει το -3,9%, λες και μιλάει για στραγάλια.

Να θυμίσουμε ότι ο προϋπολογισμός που ψήφισε η Βουλή τον περασμένο Δεκέμβριο μιλά για -3% και ότι μέχρι και το Μάρτη ο Παπακωνσταντίνου έλεγε πως το τελευταίο τρίμηνο του 2011 ο ελληνικός καπιταλισμός θα μπει σε δετικό ρυθμό ανάπτυξης. Από το -3% φτάσαμε στο -3,75% και στο -3,9%, ενώ το πιθανότερο είναι η λεγόμενη «ύφεση» να ξεπεράσει το 4,5%, δηλαδή να γίνει πιο βαθιά απ' αυτή του 2010. Πώς λοιπόν το 2012 θα «μπούμε σε δετικούς ρυθμούς ανάπτυξης»; Φυσικά και δεν θα μπει σε ανάπτυξη το 2012 ο ελληνικός καπιταλισμός, όμως στη σημερινή φάση η αναπτυξιακή φλουριά είναι η μόνη που μπορεί να εξυπηρετήσει την κυβερνητική προπαγάνδα. Φρούδες ελπίδες «πουλάνε» στον ελληνικό λαό.

μοτυπική δεξίωση και όχι την ουσιαστική θεσμική λειτουργία του προεδρικού μεγάρου; Η Αλ. Παπαρήγα έχει ζητήσει και έχει πραγματοποιήσει συναντήσεις με τον Παπούλια, για να του εκφράσει τις απόψεις του Περισσού για διάφορα ζητήματα. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά δεν έχει απουσιάσει από καμιά από τις συσκέψεις των πολιτικών αρχηγών, που έχει συγκαλέσει ο Παπούλιας κατ' εντολήν της κυβέρνησης. Αρα, η απουσία από τη δεξίωση είναι σκέτη υποκρισία. Ένας φερετζές που φορά ο Περισσός για να κρύψει το ότι αποτελεί κόμμα του θεσμικού φάσματος κι αυτό το ρόλο του τον σέβεται με δρασκευτική ευλάβεια. Αλλωστε, για ποια «ανατροπή του υπάρχοντος πολιτικού συστήματος» γίνεται λόγος, όταν ο Περισσός αναφέρεται σε εκλογές, δηλαδή στην πεμπτουσία του αστικού κοινοβουλευτισμού;

Και τι να πεις για τον Τσίπρα, που θυμήθηκε φέτος ν' απουσιάσει κι αυτός, επειδή «η δημοκρατία μας δεν γιορτάζει», λόγω ΔΝΤ, Μνημονίου και τα λοιπά; Πόσα χρόνια πέρασαν (μόλις τρία) από τότε που διάβηκε τις πόρτες

του προεδρικού μεγάρου απαστράπτων μέσα στο «επιμελώς απημέλητο» ντύσιμό του, και συνοδευόμενος από μια νεαρή έγχρωμη μετανάστρια από τη Σιέρα Λεόνε, την οποία χρησιμοποίησε σαν γλάστρα για ένα φιλο-μεταναστευτικό σόου; Φέτος, το σόου απαιτούσε αποχή. Του χρόνου, ποιος ξέρει, ίσως κάτι άλλο, στα «ιβέντς» είναι μανούλες οι συνασπισμένοι. Ετσι κι αλλιώς, τον θεσμικό τους ρόλο ουδέποτε τον έθεσαν υπό αμφισβήτηση και όλοι τους αναγνωρίζουν το δικαίωμα να πολιτεύονται με διάφορα πρωτότυπα διαφημιστικά κολπάκια. Είναι κι αυτά μέρος του πολιτικού συστήματος.

ΥΓ: Στην προς Παπούλια επιστολή του ο Τσίπρας έγραψε πως δεν θα πάει στη δεξίωση επειδή «η δημοκρατία υποφέρει εξαιτίας της πλήρους και άνευ όρων παράδοσης της χώρας μας από την κυβέρνηση στο ΔΝΤ». Η ΕΕ, που έχει τα 3/4 των δανείων και συμμετέχει στην τρόικα με δυο εκπροσώπους (Κομισιόν και ΕΚΤ) προφανώς δεν συγκαταλέγεται στους κατά Τσίπρα κατακτητές.

■ Υποκρισίας το ανάγνωσμα (2)

Τους ξεπέρασε, όμως, όλους σε υποκρισία ο Παπούλιας, που ξαναφόρεσε το φιλολαϊκό του ύφος και είπε: «Μισθωτοί και συνταξιούχοι έχουν ήδη κάνει περισσότερα από όσα τους αναλογούν για να αντιμετωπισθεί η κρίση. Ηρθε η ώρα να πληρώσουν όσοι κρύβουν τα εισοδήματά τους, είτε είναι μεγαλοφοροφυγάδες με βαρείς λογαριασμούς σε τράπεζες του εξωτερικού, είτε αποτελούν κομμάτι της αφορολόγητης μεσαίας τάξης».

Πάντα σοορτί με την εκάστοτε κυβερνητική πολιτική ο Παπούλιας. Την ώρα που με το Μεσοπρόθεσμο απεργάστηκαν νέα δεινά για μισθωτούς και συνταξιούχους, την ώρα που ετοιμάζεται μια νέα δανειακή σύμβαση και ένα νέο, πιο επαχθές Μνημόνιο,

που δ' αλυσοδέσει τον ελληνικό λαό για τουλάχιστον 30 χρόνια, αυτός προσπαθεί να καλλιεργήσει φρούδες ελπίδες σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Δυστυχώς γι' αυτόν, αυτά δεν πιάνουν πλέον.

■ Προπαγάνδα και πραγματικότητα

Αντιγράφουμε από ρεπορτάζ οικονομικής ιστοσελίδας (www.stagr.com) για την κίνηση των «αγορών» τη Δευτέρα, δεύτερη μέρα λειτουργίας τους μετά την απόφαση της συνόδου κορυφής της ΕΕ:

«Οι σημαντικότερες εξελίξεις, ωστόσο, σημειώθηκαν στην χρηματοπιστωτική αρένα όπου το επιτόκιο του 10ετούς ομολόγου της Ιταλίας επέστρεψε ταχύτατα πάνω από το 5,6%, μόλις δύο συνεδριάσεις μετά τις αποφάσεις της 21ης Ιουλίου και η χώρα βρίσκεται εκ νέου αντιμετώπιση με μία σφοδρή χρηματιστηριακή πραγματικότητα: η επίθεση των αγορών εναντίον της δεν έχει καταλαγιάσει. Αποτέλεσμα ήταν η ακύρωση προγραμματισμένης δημοπρασίας ομολόγων στις 12 Αυγούστου κάτι το οποίο είναι πιθανόν να στείλει ένα νέο αρνητικό μήνυμα στις αγορές και να ωθήσει ακόμη υψηλότερα τα επιτόκια. Δυστυχώς για τους πολιτικούς αλλά και τους πολίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης η χαρά από τις αποφάσεις της Συνόδου Κορυφής της 21ης Ιουλίου κράτησε πολύ λίγο και στο κλείσιμο της συνεδρίασης της Δευτέρας το επιτόκιο των Ισπανικών 10ετών ομολόγων εκτοξεύτηκε και πάλι πάνω από το επίπεδο ορόσημο του 6%».

Αυτή είναι η πραγματικότητα, πίσω από το προπέτασμα καπνού που έφτιαξε στη χώρα μας η κυβερνητική (και όχι μόνο) προπαγάνδα, περί «συντριβής των κερδοσκοπών» και άλλων τέτοιων φαιδρών.

■ Γαλάζια αμχανία

Σχετικά αμήχανη στέκεται η ΝΔ απέναντι στις εξελίξεις που σηματοδότησε η σύνοδος κορυφής της ΕΕ σχετικά με το ελληνικό χρέος. Δεν θέλει, βλέπετε, να χαλάσει το κλίμα και να βρεθεί σε αντίθεση με το σύνολο της ελληνικής αστικής τάξης, αλλά και με τις ιμπεριαλιστικές ηγεσίες της ευρωζώνης, που επέβαλαν αυτή τη λύση. Εκείνο που επιλέγει σ' αυτή τη φάση η «γαλάζια» ηγεσία είναι η μετατόπιση της συζήτησης «στο μέλλον», σε «θετικές προτάσεις», οι οποίες, σύμφωνα με όσα λένε τα στελέχη της ΝΔ, περιλαμβάνονται στο «Ζάππειο 2» του Σαμαρά.

«Είναι γεγονός ότι πήραμε μια ανάσα, ότι έχουν βελτιωθεί οι όροι του δανεισμού, όμως όσο δεν αντιμετωπίζουμε τα ελλείμματα και όσο δεν έχουμε θετικό πρόσημο στους ρυθμούς οικονομικής μεγέθυνσης τόσο τα προβλήματα θα διογκώνονται», δήλωσε ο αναπληρωτής τομεάρχης Οικονομίας Χρ. Σταϊκούρας, που δεν παρέλειψε να χαρακτηρίσει θετικό γεγονός «το ότι έχει ενισχυθεί η ρευστότητα των τραπεζών και των ασφαλιστικών οργανισμών». Επίσης, ζήτησε τη επιτάχυνση των «διαρθρωτικών αλλαγών», δηλαδή των αντιλαϊκών-αντεργατικών μεταρρυθμίσεων, δηλώνοντας στη ΝΕΤ: «Διαρθρωτικές αλλαγές πρέπει να γίνουν κυρίως στην ενίσχυση της επιχειρηματικότητας και να επενδύσουμε στις ενδογενείς πηγές ανάπτυξης και φυσικά να γίνουν και αποκρατικοποιήσεις». Αν δέλετε ένα δείγμα του τι εννοούν όταν λένε «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», δείτε τη στήριξη που προσέφερε η ΝΔ στην κατεδάφιση των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων, με δήλωση του αρμόδιου τομεάρχη Εργασίας.

■ Παραμύθι χωρίς δράκο

Καλό το παραμύθι των «μικρών» πολιτικών ηγετών που κυβερνούν τη σημερινή Ευρώπη, αλλά δεν έχει δράκο. Το πλασάρεϊ ο αστικός τύπος ολόκληρης της Ευρώπης, σε μια προσπάθεια να τραβήξει την προσοχή των εργαζόμενων από την ουσία της κρίσης, που έγκειται στην ίδια τη λειτουργία του καπιταλισμού, και να την εστιάσει στο «ανάστημα» των πολιτικών ηγετών. Λες και είναι οι πολιτικές ηγεσίες που διαμορφώνουν τους καταστροφικούς κύκλους της καπιταλιστικής κρίσης και όχι οι τυφλές δυνάμεις και η αναρχία που χαρακτηρίζουν αυτό το σύστημα.

Το παραμύθι αυτό υιοθετεί και ο κ. Δελαστίκ (του Πριν και του ΝΑΡ), ο οποίος έγραφε προ ημερών στη στήλη του στο «Εθνος»: «Οι ηγέτες "πολιτικοί νάνοι" που κυβερνούν σήμερα την Ευρώπη αναζητούν κατ' ουσίαν γελοίες τεχνοκρατικές ρυθμίσεις που να μην παρέχουν προσωρινές ανάσες για λίγους μήνες στην οικονομία, κατ' ουδένα τρόπο όμως λύνουν τα προβλήματα -πόσω μάλλον σε πλαίσιο αλληλεγγύης».

Μπορούν, άραγε, οι όποιες πολιτικές ηγεσίες να λύσουν και μάλιστα σε μόνιμη βάση τα προβλήματα του καπιταλισμού; Είναι δυνατόν αυτό το σύστημα να αποφύγει τις κρίσεις και την καταστροφικότητά τους, χάρη σε κάποια μαγική συνταγή; Αν ζούσε ο Μαρξ, θα έκαιγε το «Κεφάλαιο» και θα προσχωρούσε στις απόψεις του κ. Δελαστίκ! Είναι δυνατόν οι ιμπεριαλιστικές πολιτικές ηγεσίες να αναζητήσουν λύσεις «σε πλαίσιο αλληλεγγύης»;

Στις εποχές της κρίσης, όταν υπάρχει ένα τεράστιο κενό πολιτικής έκφρασης του προλεταριάτου, ανθίζουν κάθε είδους θεωρίες. Δεν αναφερόμαστε μόνο στις αστικές θεωρίες διαχείρισης της κρίσης, αλλά και σε θεωρίες που ντύνονται με ριζοσπαστικό, ακόμη και επαναστατικό μανδύα και παρουσιάζονται με τη φιλοδοξία συνολικής ανατρεπτικής πολιτικής πρότασης. Το τελευταίο διάστημα, εξαιτίας της εμφάνισης του λεγόμενου «κινήματος των αγανακτισμένων», με τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που αυτό είχε (απόλυτη προγραμματική θολούρα, πασιφισμός, αυταπάτες κ.λπ.), γνώρισε άνθιση ένας νέος ρεφορμισμός, που προσπαθεί να ψαρέψει στα θολά νερά και να αντλήσει πολιτική υπεραξία από τη θολούρα αυτού του κινήματος.

Αντί για καθαρή πολιτική ζύμωση επαναστατικών προγραμματικών αιτημάτων, αυτός ο νέος ρεφορμισμός πλασάρει ένα μίγμα αιτημάτων αστικού πολιτικού εκσυγχρονισμού και μεταβατικών αιτημάτων που θα είχαν θέση σε μια επαναστατική κατάσταση (έξω απ' αυτή μετατρέ-

κτικές. Δεν μπορεί να εγκλωβίζεται σε εκλογιστικές διαχειριστικές λογικές. Αντίθετα, σήμερα είναι αναγκαίο, δυνατό και ρεαλιστικό να ανυψωθεί, σε μαζικό πολιτικό αγώνα για ανατροπή».

Βέβαια, η ίδια η ανατροπή δεν είναι και τόσο... επαναστατική. Αμέσως μετά γίνεται λόγος για «ανατροπή του "Μνημονίου διαρκείας", του "Μεσοπρόθεσμου", της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και κάθε επιδοξου διαχειριστή της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής (ΝΔ, συγκυβερνήσεις κ.ά.)». Για να αποφυγεί, όμως, την κατηγορία ότι επιδιώκει μια «άλλου τύπου εναλλαγή», στο πλαίσιο του καπιταλισμού, προσθέτει την απαραίτητη επαναστατική εσάνς: «Ανατροπή από τη σκοπιά της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και στην προοπτική της εργατικής εξουσίας - εργατικής δημοκρατίας». Όλα αυτά τα «από τη σκοπιά» και «στην προοπτική» είναι τόσο ασαφή που μπορούν να ερμηνευτούν ποικιλοτρόπως. Στην καλύτερη για τον συγγραφέα και τον πολιτικό του φορέα περίπτωση, εδώ υποδηλώνεται μια διαδικασία σταδίων, που θα ξεκινήσει με την ανατροπή της παρού-

ση πληρωμών, ενώ απουσιάζουν αιτήματα που καλείται να υλοποιήσει μια νικηφόρα προλαταριακή επανάσταση, με βασικότερο όλων την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, την κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Είναι φανερό ότι εδώ έχουμε ένα ακόμη στάδιο στην... αλυσίδα των ανατροπών. Μια Ελλάδα ακόμα ασπική θα βγει από την ΕΕ και το ευρώ. Κάτι σαν τις αντιαποικιοκρατικές επαναστάσεις της δεκαετίας του '50. Μόνο που βρισκόμαστε στο 2011 κι όχι στο 1958 και μιλάμε για την μέσης καπιταλιστικής ανάπτυξης Ελλάδα και όχι για το Μαρόκο ή τη Συρία. Γι' αυτό και «κολλάει» δίπλα και ο «εργατικός έλεγχος». Ενα αίτημα που είναι προωθητικό-επαναστατικό σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης, μετατρέπεται όμως σε ρεφορμιστικό-αντεπαναστατικό σε συνθή-

Νεο-ρεφορμισμός, ίδιος με τον παλιό

πονται στο αντίθετό τους), το οποίο διαμορφώνει μια εκλογική πλατφόρμα αστικού τύπου και όχι ένα πρόγραμμα πάλης επαναστατικού τύπου.

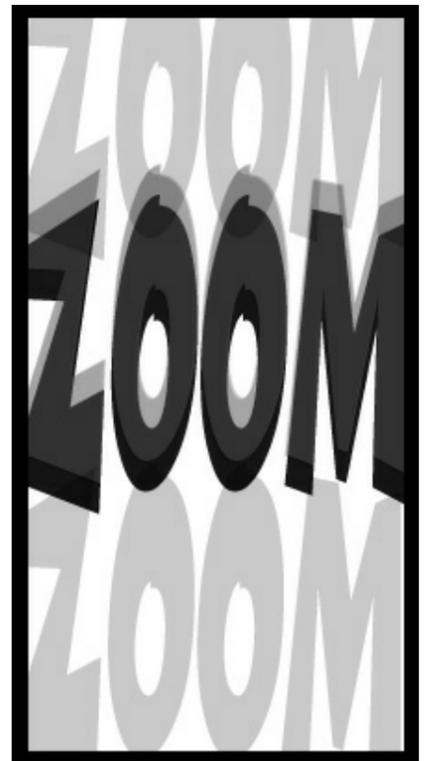
Κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ παίζουν έντονα αυτό το παιχνίδι, την ίδια στιγμή που επίσημα ο ΣΥΡΙΖΑ κινείται στην πιο δεξιά γραμμή που είχε ποτέ αυτό το μόρφωμα, σε μια προσπάθεια εκλογικής αναβάθμισής του με άντληση ψήφων από τη δεξιά μενής της σοσιαλδημοκρατίας. Ο Τσίπρας με την παρέα του υλοποιούν τη διεύρυνση προς τα δεξιά (η οποία περιλαμβάνει και επιθέσεις αγάπης σε στελέχη και βουλευτές που εγκαταλείπουν το ΠΑΣΟΚ), ενώ διάφορες συνιστώσες παίζουν το παιχνίδι του ριζοσπαστισμού, ψαρεύοντας στα θολά νερά της «πλατείας». Πέρα από τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ, όμως, που εδώ και χρόνια έχει αναγάγει σε επιστήμη αυτή τη βρόμικη, εκλογικίστικη τακτική, σε ανάλογο μήκος κύματος κινείται και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο ριζοσπαστικός βερμπαλισμός της οποίας μπορεί να εμφανίζεται σαν αριστερότερος του ΣΥΝ, κάθε άλλο παρά αριστερότερος είναι, όμως, από τον βερμπαλισμό συνιστωσών του ΣΥΡΙΖΑ.

Στο ΠΡΙΝ δημοσιεύτηκε πρόσφατα άρθρο του Δ. Δεσούλλα με τίτλο «Ανατρεπτικά πολιτικά αιτήματα πάλης», στο οποίο αποτυπώνεται με τον καλύτερο τρόπο ο νέος ρεφορμισμός στον οποίο αναφερόμαστε. Εισαγωγικά ο συγγραφέας σηκώνει τα λάβαρα της... κοινωνικής ανατροπής, υποβάλλοντας σε πολεμική εκείνους που λένε περίπου τα ίδια (ασφαλώς μέθοδος «παραλλαγής»). Γράφει: «Η διακαυλωμένη και διευρυμένη οργή και αγανάκτηση των εργαζομένων, της νεολαίας, του λαϊκού κόσμου, δεν αξίζει να καθηλωθεί σε αδιέξοδες ή και αντιπολιτικές πρα-

σας κυβέρνησης και της επόμενης και κάθε άλλης, μέχρις ότου, μέσα από συνεχείς ανατροπές, φτάσουμε στην «αντικαπιταλιστική επανάσταση».

Ακόμα κι αν αυτή η ιδεατή διαδικασία σταδίων μπορούσε να οδηγήσει σε μια «αντικαπιταλιστική επανάσταση» (τι όρος κι αυτός!), ο συγγραφέας φροντίζει να ενισχύσει τις αμφιβολίες μας (ή μάλλον τη βεβαιότητά μας, ότι έχουμε να κάνουμε με καραμπινάτο ρεφορμισμό), με το προγραμματικό περιεχόμενο που περιγράφει στη συνέχεια.

Αυτές, λοιπόν, οι συνεχείς ανατροπές «από τη σκοπιά» και «στην προοπτική» θα έχουν ως προγραμματικό τους πρόταγμα τους «γνωστούς, πλατεία κατανοητούς, πολιτικούς στόχους (άμεση παύση πληρωμών, διαγραφή του ληστροκού χρέους, κρατικοποίηση τραπεζών χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο, έξοδος από ευρώ και ΕΕ κ.ά.)». Βλέπετε εδώ τίποτα το επαναστατικό; Παύση πληρωμών έχουν κάνει αστικές κυβερνήσεις, χωρίς να αμφισβητήσουν τον καπιταλισμό. Και κρατικοποίηση τραπεζών έχουν κάνει αστικές κυβερνήσεις (ακόμα και ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος κρατικοποίησε την Εμπορική Τράπεζα του ομίλου Ανδρεάδη). «Έξοδος από ευρώ και ΕΕ», όμως, πώς μπορεί να υπάρξει; Χωρίς επαναστατική ανατροπή; Μια στρατηγική επιλογή του ελληνικού καπιταλισμού μπορεί να ακυρωθεί χωρίς την ανατροπή ολόκληρου του καπιταλιστικού οικοδομήματος, στην οικονομική του βάση και στο εποικοδόμημα; Κοντολογίς, μπορείς να πετύχεις τέτοιους στόχους χωρίς μια νικηφόρα προλαταριακή επανάσταση; Το ΝΑΡ απαντά «να», γι' αυτό και το αίτημα για έξοδο από την ΕΕ μπαίνει δίπλα σε αιτήματα όπως η παύ-

κες που δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση.

Επαναστατική κατάσταση σημαίνει πως οι κυρίαρχοι δεν μπορούν να κυβερνήσουν όπως πριν, γιατί οι κυρίαρχοι όμως δεν δέχονται να κυβερνηθούν όπως πριν. Σε τέτοιες συνθήκες, το επαναστατικό επιτελείο του προλεταριάτου, η οργανωμένη πολιτική του έκφραση, προωθεί συνθήματα όπως ο εργατικός έλεγχος, τα οποία ανεβάζουν την επαναστατική διάθεση του προλεταριάτου και το φέρνουν πιο κοντά στο αίτημα για κατάληψη της εξουσίας. Γι' αυτό και αυτού του τύπου τα συνθήματα ονομάζονται μεταβατικά. Είναι συνθήματα που έχουν ως σκοπό να επιταχύνουν το πέρασμα από την επαναστατική κατάσταση, που είναι μια κατάσταση εύθραυστης ισορροπίας ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη, στην έκρηξη της προλαταριακής επανάστασης.

Πώς λειτουργούν αυτά τα συνθήματα όταν δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση, όταν το προλεταριάτο δεν είναι οργανωμένο πολιτικά; Αφομοιώνονται από το σύστημα. Ποιος θα ασκήσει τον εργατικό έλεγχο; Ενα προλαταριακό πολιτικό και οργανωτικό διαλυμένο σε όλα τα επίπεδα; Ή μήπως οι... λαϊκές συνλεύσεις των πλατειών; Δεν είναι τυχαίο ότι ανάλογα συνθήματα, που ακούστηκαν έντονα στα πρώτα χρόνια μετά την πτώση της χούντας, κατέληξαν στους διάφορους «συμμετοχικούς» θεσμούς, όπως η συμμετοχή εκπροσώπων της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας στα ΔΣ των κρα-

Δικαίωμα στη... φυλάκιση!

Αυτό θα πει «δημοκρατία». Και μάλιστα «η μόνη δημοκρατία» στη Μέση Ανατολή. Μια δημοκρατία που δε χαρίζεται ούτε στα παιδιά κάνοντας πράξη το υπέρτατο δικαίωμά τους. Το δικαίωμα στη... φυλάκιση. Δεν αστεϊεύομαστε αλλά δεν μπορούμε να μην λοιδορήσουμε το κράτος του Ισραήλ, όπου σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσίευσε η ισραηλινή ορ-

γάνωση B'tselem στις 18 Ιούλη, από τα 853 παιδιά που δικάστηκαν για το έγκλημα του... πετροπόλεμου μεταξύ 2005 και 2010 μόνο ένα (1!) αθωώθηκε!

Σύμφωνα με την έκθεση του B'tselem, 18 από τους συλληφθέντες ήταν ηλικίας 12-13 χρόνων και 255 ήταν μεταξύ 14 και 15 χρόνων. Το 60% των παιδιών 12-13 ετών καταδικάστηκαν σε ποινές

φυλάκισης από μερικές μέρες μέχρι δύο μήνες. Το 15% όλων των ανηλίκων φυλακίστηκαν για περισσότερο των έξι μηνών και το 1% για περισσότερο από χρόνο!

«Είναι μια πολύ προβληματική κατάσταση. Σχεδόν όλοι οι ανήλικοι καταδικάστηκαν για πετροπόλεμο, επειδή δεν είχαν άλλη επιλογή από το να υπογράψουν μια ομολογία για την οποία η ποινή είναι συνήθως μεταξύ ενός και δύο μηνών στη φυλακή, ενώ αν επιμένουν στα γεγονότα θα μείνουν περισσότερο... Φυσικά και είναι τρομερό να τα συλλαμβάνουν στο μέσο της νύχτας και να τα ανακρίνουν χωρίς τους δικηγόρους τους. Αυτά δεν τα λέμε εμείς, αλλά ισραηλινός στρατιωτικός δι-

καστής, σύμφωνα με την έκθεση του B'tselem.

Ξέρετε τι παθαίνουν τα παιδιά των ισραηλινών εποίκων όταν πετούν πέτρες στους Παλαιστίνιους; Μερικές ξυλίες στα χέρια! Ενώ οι μπαμπάδες τους, όταν καταδικάζονται με τις πιο ελαφρές ποινές «διατάραξης κοινής ειρήνης» κι ας καταστρέφουν περιουσίες Παλαιστίνιων κι ας τρομοκρατούν ολόκληρες οικογένειες που πολλές φορές αναγκάζονται να βάλουν κάγκελα στα σπίτια τους μετατρέποντάς τα σε κελιά για να σωθούν από τη μανία των εποίκων. Ψιλά γράμματα θα μας πείτε, αφού η δημοκρατία των σιωνιστών λειτουργεί άμοφα!

Δυτική συνωμοσία ή λαϊκή δυσαρέσκεια;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 4

οποιοδήποτε για να σταματήσουν οι σφαγές στη Συρία».

Ήταν τέτοια η πρόκληση, που έξω από το κτίριο της συνάντησης δεν διαδήλωσαν μόνο υποστηρικτές του Ασαντ αλλά και οπαδοί άλλων τμημάτων της αντιπολίτευσης! Φυσικά, οι φιλοσιωνιστές δεν μπορούν να παίξουν ρόλο στα τεκταινόμενα, τη στιγμή μάλιστα που το Ισραήλ συνεχίζει να κατέχει (κατά παράβαση ακόμα και του διεθνούς δικαίου) τα υψώματα του Γκολάν από τη Συρία. Προσπαθούν όμως να διεισδύσουν, τώρα μάλιστα που βλέπουν ότι... υπάρχει ψητό. Ως πιο οργανωμένη ομάδα εμφανίζεται αυτή που συστάθηκε τον περασμένο Απρίλη, σε μια προσπάθεια ενοποίησης διαφόρων τμημάτων της αντιπολίτευσης. Είναι οι «Τοπικές Επιτροπές Συντονισμού». Στα μέσα του Ιούνη δημοσιοποίησαν μάλιστα και το όραμά τους για μια πολιτική λύση στη χώρα (το οποίο δημοσίευσαν στο site τους στο διαδίκτυο: <http://www.lccsyria.org/751>).

Πρόκειται για ένα κείμενο σε καθαρά αστικά κοινοβουλευτικά πλαίσια, που ζητά μια ειρηνική μετάβαση σε ένα πολυκομματικό καθεστώς, χωρίς λέξη για τις ταξικές αντιθέσεις που μασιτίζουν τη χώρα. Ζητούν μάλιστα μια εξάμηνη «μεταβατική περίοδο», κατά την οποία ένα «Μεταβατικό Συμβούλιο» από πολιτικό και στρατιωτικό προσωπικό (θυμίζοντας τα πρότυπα της αντιπολίτευσης στη Λιβύη) θα ηγηθεί της μετάβασης σε μία «νέα Συρία» μέσω πολιτικών και νομοθετικών μεταρρυθμίσεων.

Αυτές είναι οι κυριότερες ομάδες της αντιπολίτευσης, που μέχρι στιγμής έχουν καταγραφεί από τα διεθνή ΜΜΕ. Φυσικά, αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν και άλλες ομάδες πιο ριζοσπαστικές, που ενδεχομένως να παίξουν αυξη-

μένο ρόλο στο μέλλον. Αν κρίνουμε από το γεγονός ότι το καθεστώς Ασαντ δεν έχει έρθει αντιμέτωπο μόνο με ογκώδεις διαδηλώσεις αλλά και με έντοπλες ομάδες (γι' αυτό και το Συριακό Παρατηρητήριο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αναφέρει πάνω από 350 νεκρούς στα σώματα ασφαλείας), μάλλον αυτές είναι οι ομάδες που όλοι φοβούνται, γι' αυτό και ένας σιωνιστής βουλευτής από το κυβερνητικό κόμμα Λικούντ του Ισραήλ είχε δηλώσει στο πρακτορείο The Christian Science Monitor, τον περασμένο Μάη, ότι προτιμά τον «πολιτικό εξτρεμισμό» του Ασαντ από έναν «θρησκευτικό εξτρεμισμό» στα σύνορα του Ισραήλ.

Η στάση της Δύσης

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση οι διάφοροι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν μπορούσαν να μείνουν αμέτοχοι. Λίγες μέρες μετά τη σύνοδο της αντιπολίτευσης στο Παρίσι, τόσο ο αμερικάνος όσο και ο γάλλος πρόεδρος στη Συρία έσπευσαν να επισκεφτούν τις περιοχές προπύργια της αντιπολίτευσης, προκαλώντας θεαλλώδεις αντιδράσεις από εξαγριωμένους διαδηλωτές που πέταξαν πέτρες στις πρεσβείες της Γαλλίας και των ΗΠΑ. Φυσικά, δεν τους έπιασε ο πόνος για το συριακό λαό, αλλά άδραξαν την ευκαιρία να κάνουν το κομμάτι τους (όπως έκαναν στη Λι-

βύη). Εδώ και χρόνια οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δεν το κρύβουν ότι θέλουν να αναγκάσουν τον Ασαντ να ευθυγραμμιστεί με την πολιτική τους, να σταματήσει να στηρίζει την Χεζμπολά στο Λίβανο και να απαγορεύσει τη λειτουργία των παλαιστινιακών οργανώσεων στη χώρα.

Όμως, η αδυναμία της αντιπολίτευσης να παίξει πολιτικό ρόλο και ο κίνδυνος ενός ριζοσπαστικού ισλαμικού κινήματος που δεν θα ευθυγραμμίζεται με τις ορέξεις τους, τους κάνει διστακτικούς και δεν εγείρουν ζήτημα άμεσης ανατροπής του Ασαντ, αλλά αρκούνται σε συστάσεις για «σεβασμό των ανθρώπινων δικαιωμάτων». Οι «Τοπικές Επιτροπές Συντονισμού» δέχθηκαν να συναντηθούν με τους ξένους πρεσβευτές και η τοπική επιτροπή της Χάμα ανακοίνωσε ότι δεν δέχτηκε να συναντηθεί με τους ξένους πρεσβευτές, επειδή είναι Αμερικάνοι και Γάλλοι, αλλά δέχονται να συνομιλήσουν με τον καθένα (ακόμα και τον ιρανό πρεσβευτή όπως αναφέρουν), ο οποίος είναι έτοιμος να γνωστοποιήσει στον κόσμο τι πραγματικά συμβαίνει στη Συρία, καταλήγοντας ότι αρνούνται κάθε ξένη ανάμιξη. Αυτό φυσικά δε σημαίνει τίποτα, γιατί το ίδιο είχαν κάνει αρχικά και οι αντιπολιτευόμενοι στη Λιβύη, με τη γνωστή συνέχεια.

Το πραγματικό πρόβλημα

Το πραγματικό πρόβλημα στη χώρα δεν είναι μόνο η δημοκρατία. Φυσικά και το καθεστώς Ασαντ είναι ένα απολυταρχικό καθεστώς (όπως τα περισσότερα στην περιοχή). Όμως, ακόμα κι αν εφαρμόσει κάποιες «μεταρρυθμίσεις», αυτές δε θα δίνουν ψωμί στο λαό που στενάζει από την ακρίβεια και την οικονομική κρίση που μασιτίζει τη χώρα. Πράγμα που παραδέχονται ακόμα και υποστηρικτές του Ασαντ στο εξωτερικό, όπως ο πρόεδρος του κινήματος για έναν δίκαιο κόσμο και καθηγητής πανεπιστημίου της Μαλαισίας σε άρθρο του με τίτλο «Δώστε στον Μπασάρ Αλ Ασαντ μια ευκαιρία», ο οποίος λέει τα εξής: «Ενώ ο λόγος του Μπασάρ αναφέρθηκε κυρίως σε πολιτικές μεταρρυθμίσεις, απέτυχε να αναγνωρίσει ότι βασικές οικονομικές αλλαγές θα ήταν απαραίτητες για να μειωθούν οι αυξανόμενες διαφορές μεταξύ των πλουσίων και των φτωχών και να χαλιναγωγήσει τις τεράστιες αυξήσεις στο κόστος των βασικών προϊόντων και υπηρεσιών. Φυσικά, είναι αλήθεια ότι η μαζική εισροή 1.5 εκατομμυρίων ιρακινών προσφύγων από το 2003 μαζί με τους μισό εκατομμύριο παλαιστίνιους πρόσφυγες από προηγούμενες περιόδους έχουν επίσης επιβαρύνει σοβαρά την συριακή οικονομία».

Εδώ βρίσκεται η κοινή αιτία της λαϊκής δυσαρέσκειας στη Συρία με τις υπόλοιπες αραβικές χώρες: φτώχεια, εξαθλίωση και απολυταρχικά καθεστώτα. Σε αυτό το πρόβλημα ούτε ο Ασαντ ούτε η αντιπολίτευση φαίνονται διατεθειμένοι ν' απαντήσουν. Για δημοκρατία μιλούν και οι μεν και οι δε, «ερχοῦν» όμως το ταξικό πρό-σλημο...

Οι Γερμανοί «ξανάρχονται»

Κυνικός, χωρίς να τηρεί ούτε τα προσχήματα, ο γερμανός υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε δηλώνει στο Stern ότι στα υπερχρεωμένα κράτη της ευρωζώνης πρέπει να επιβάλλονται αυστηρότερες κυρώσεις, ενώ το κράτος που δέχεται βοήθεια πρέπει «να εκχωρεί ένα μέρος της κυριαρχίας του στην ΕΕ».

Με το γνωστό ραγιαδικο φανατισμό που ως υπουργός Μπάττων και Καταστολής επεδείκνυε έναντι των Αμερικανών, ο υπουργός Ανάπτυξης Μ. Χρυσοχοϊδης έχει βαλθεί να πείσει τον ελληνικό λαό ότι οι σωτήρες του θα κατέβουν από το Βερολίνο και το Μόναχο, κουβαλώντας γερμανικά κεφάλαια, τα οποία θα επενδύσουν στην ενέργεια, τις τηλεπικοινωνίες, τη διαχείριση σκουπιδιών, τον τουρισμό.

Πράγματι, υπάρχει σχετική κινητικότητα. Μετά τις συναντήσεις Παπαανδρέου-Μέρκελ και Βενιζέλου-Σόιμπλε, στις οποίες κλείστηκαν οι πολιτικές συμφωνίες, στον Χρυσοχοϊδή έχει ανατεθεί η διεκπεραίωση των σχετικών διαδικασιών, σύμφωνα με τις απαιτήσεις των γερμανών καπιταλιστών. Από γερμανικής πλευράς το συντονισμό έχει ο υπουργός Οικονομίας Φ. Ρέσλερ, ο οποίος έχει εκπονήσει σχέδιο με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Επενδυτική και Αναπτυξιακή Επίθεση για την Ελλάδα». Την περασμένη Τετάρτη έγινε στο Βερολίνο η πρώτη σύσκεψη 30 γερμανικών επιχειρηματικών συνδέσμων, ενώ στις αρχές Σεπτεμβρίου αναμένεται στην Αθήνα ο Ρέσλερ, επικεφαλής ομάδας γερμανών καπιταλιστών.

Σε ραδιοφωνική συνέντευξή του ο Ρέσλερ αναφέρθηκε σε «τέσσερις αναγκαιότητες, τις οποίες περιέγραψε ως εξής: στέρεες διοικητικές δομές, στις οποίες να μπορεί κανείς να επενδύσει, εμπειρία, επενδυτικές δυνατότητες και επενδυτές. Όπως μετέδωσε η Ντόιτσε Βελε, μία από τις γερμανικές προτάσεις αφορά τη δημιουργία ειδικών οικονομικών ζωνών, στις οποίες θα ισχύει ειδικό καθεστώς, που μόνο με καθεστώς αποικίας θα μπορεί να συγκριθεί: χαμηλή φορολογία και «απλοποιημένο» εργατικό και διοικητικό δίκαιο. Γερμανοί επιχειρηματικοί παράγοντες και οικονομολόγοι δηλώνουν ότι το ελληνικό επενδυτικό περιβάλλον πρέπει να γίνει ελκυστικό «μέσω φοροελαφρύνσεων και διευκολύνσεων στις αποσβέσεις». Δεν διατάζουν να πουν ότι, «αν επενδύσουμε με χαμηλό κόστος και κόστος εργασίας, τότε αξίζει να γίνει η Ελλάδα ένα κομμάτι της παγκόσμιας παραγωγικής αλυσίδας», ενώ προσθέτουν με νόημα ότι υπ' αυτούς τους όρους «θα μπορούσαμε παράλληλα ν' απεξαρτοποιηθούμε σε μεγάλο βαθμό από τους ασιατικούς χώρους παραγωγής, όπως π.χ. η Κίνα»!

Θυμηθείτε από τότε η εφημερίδα μας υποστηρίζει ότι το κρατικό χρέος είναι απλά ένα εργαλείο, μέσω του οποίου επιδιώκεται η «κινεζοποίηση» του ελληνικού προλεταριάτου για λογαριασμό του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου.

Εβαλαν πλήρη για την εξαφάνιση των ΒΑΕ

Μέσα σ' ένα δεκαπενθήμερο, οι τεχνοκράτες της Διαρκούς Επιτροπής Κρίσης ΒΑΕ, με συμμετοχή και του εκπροσώπου της ΓΣΕΕ Α. Κολλά, κατάφεραν (περί κατορθώματος πρόκειται) να πετάξουν στα σκουπίδια το θετικό πόρισμα για τα ΒΑΕ, το οποίο οι ίδιοι εκπόνησαν, και να μετατραπούν σε συνεργάτες του υπουργού Εργασίας Γ. Κουτρουμάνη και σε συνενόχους του στην επιχείρηση όχι μόνο μαζικής απένταξης επαγγελματιών και χώρων εργασίας από τα ΒΑΕ, αλλά κατεδάφισης του ίδιου του θεσμού των ΒΑΕ.

Στόχος της αστικής τάξης είναι να εξαφανίσει τα ΒΑΕ ως έννοια από τον ασφαλιστικό χάρτη. Να μείνουν σε καθεστώς πρόωρης συνταξιοδότησης μόνον οι εργαζόμενοι σε ορυχεία-μεταλλεία και υπόγειες στοές και για τους υπόλοιπους να υπάρξει ένας κλάδος επαγγελματικού κινδύνου. Με τις μεθοδεύσεις των τελευταίων ημερών, με τη λογική που επικράτησε στην κατάρτιση της λίστας, άνοιξε διάπλατα ο δρόμος προς αυτή την κατεύθυνση. Η λίστα που θα καταρτίσει τελικά ο Κουτρουμάνης δεν θα είναι το τέλος, αλλά η αρχή μιας διαδικασίας ανατροπών, μέχρι να εξαφανιστούν τα ΒΑΕ από τον ασφαλιστικό χάρτη.

Σ' αυτή τη διαδικασία συνέπραξε η Διαρκής Επιτροπή Κρίσης ΒΑΕ και προσωπικά ο πρόεδρός της Θ. Κωνσταντινίδης, γιατρός εργασίας, αναπληρωτής καθηγητής στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θράκης, στον οποίο αναλογεί και το μεγαλύτερο μερίδιο της ευθύνης. Είναι αυτός που έδωσε μια κλωτσιά και κατεδάφισε τις επιστημονικές του απόψεις, συντασσόμενος με την αστική εξουσία και ειδικά με τον Γ. Κουτρουμάνη. Είναι αυτός που πήρε την ευθύνη να καταστήσει το πόρισμα της Επιτροπής «ένα πουκάμισο αδειανό», ένα άχρηστο κείμενο που θ' αραχνιάσει σε κάποιο ράφι του υπουργείου Εργασίας.

Εχουμε πολλές φορές αναφερθεί στον κοινωνικό ρόλο των διανοούμενων και της επιστήμης. Επιστήμη ουδέτερη δεν υπάρχει. Όταν, μάλιστα, η επιστήμη είναι άμεσα κοινωνική, όπως συμβαίνει με την Ιατρική της Εργασίας, τότε ο επιστήμονας που την ασκεί είναι αναγκασμένος να επιλέξει στρατόπεδο στον σκληρό ταξικό ανταγωνισμό που διεξάγεται. Σε συνθήκες κρίσης, τη στιγμή που η εργατική τάξη της χώρας μας δέχεται μια ανελέητη επίθεση με στόχο την «κινεζοποίηση» της, ο Θ. Κωνσταντινίδης τοποθέτησε τελικά τον εαυτό του στο πλευρό της αστικής εξουσίας, σβήνοντας με μονοκοντυλιά το προηγούμενο θετικό επιστημονικό του έργο. Δεν ξέρουμε ποια ακριβώς είναι τα κίνητρά του και δεν μας ενδιαφέρει να τα διερευνήσουμε, διότι τα προσωπικά κίνητρα δεν έχουν καμιά σημασία σ' αυτές τις περιπτώσεις. Η ιστορία καταγράφει απόψεις και κοινωνικές συμπεριφορές και το μόνο βέβαιο είναι πως το όνομα του Θ. Κωνσταντινίδη θα καταγραφεί στις μελανές σελίδες της, μαζί με τα ονόματα εκείνων που διεκπεραιώνουν την επιχείρηση «κινεζοποίησης» της ελληνικής εργατικής τάξης. Είχε μια μικρή αναλαμπή επιστημονικής εντιμότητας, όταν συνέγραψε το πόρισμα, την οποία φρόντισε ο ίδιος να σβήσει με μπλάνκο, μετατρέπόμενος σε εργαλείο στα χέρια

του καταχθόνιου Γ. Κουτρουμάνη. Ο καριερισμός νίκησε –για μια φορά ακόμη– την επιστημονική συνέπεια και την προσωπική εντιμότητα.

Η μεθόδευση

Η «Κόντρα» είναι η πρώτη που παρουσίασε αναλυτικά, χωρίς να φειδεται θετικών σχολίων και επαίνων προς τα μέλη της Επιτροπής, το πόρισμα της για τα ΒΑΕ, που καθόριζε αυστηρά επιστημονικά κριτήρια για κάθε κρίση και κατέληγε στο συμπέρασμα ότι ο σημερινός κατάλογος των ΒΑΕ πρέπει να παραμείνει ως έχει, αφού διαγράφουν επαγγέλματα και χώροι εργασίας που δεν υφίστανται πλέον και αφού προστεθούν οι λίγες θετικές εισηγήσεις της Επιτροπής Λινού και **όλα τα ομοειδή επαγγέλματα** που κακώς βρίσκονται εκτός ΒΑΕ, δημιουργώντας ένα πλαίσιο ανισοτήτων και αδικιών ανάμεσα σε εργαζόμενους που κάνουν την ίδια δουλειά.

Το πόρισμα αυτό ήταν κόλαφος για τον Γ. Κουτρουμάνη. Εμπειρος εργατοπατέρας, συνηθισμένος στην ίντριγκα και το παρασκήνιο, απέφυγε κάθε δημόσια δήλωση και έβαλε αμέσως μπροστά μια νέα μεθόδευση. Αν και είχε παραλάβει το πόρισμα στις 24 Ιούνη, ζήτησε να οργανωθεί μια ειδική συνεδρίαση στις 5 Ιούλη, με την παρουσία και του ίδιου, στην οποία ανακοινώθηκε ότι δόθηκε εκείνη την ημέρα παραδόθηκε στον υπουργό το πόρισμα. Στην πραγματικότητα, η συνεδρίαση αυτή οργανώθηκε για να ανακοινώσει ο Κουτρουμάνης, ότι «η επιτροπή συμφώνησε με την πρόταση του Υπουργού κ. Κουτρουμάνη να συζητήσει εντός των επόμενων 10 ημερών ενδεικτική λίστα που θα εισηγηθεί στην επιτροπή η ομάδα Εμπειρογνομόνων του Υπουργείου Εργασίας και των Ταμείων. Η πρόταση των Εμπειρογνομόνων θα διαμορφωθεί με βάση το πόρισμα, την διεθνή εμπειρία και αξιοποίηση των μέχρι σήμερα μελετών. Μέχρι τις 20 Ιουλίου και μέσα από τις συνεχείς συνεδριάσεις η επιτροπή θα παραδώσει τις προτάσεις της για την εφαρμογή της νέας λίστας».

Αυτό ακουγόταν ως «κουφό». Αφού η Επιτροπή στο πόρισμά της έλεγε ότι τα ΒΑΕ πρέπει να μείνουν ανέγγιχτα και να διευρυνθούν με την προσθήκη των ομοειδών επαγγελμάτων, τι είδους λίστα θα καταρτιζόταν; Επειδή ποτέ δεν παριστάνουμε τους μετά Χριστόν προφήτες, θυμίζουμε τι γράψαμε στο φύλλο μας της 9ης Ιούλη:

«Η ομάδα Εμπειρογνομόνων του υπουργείου είναι οι εκπρόσωποί του στην Επιτροπή, οι οποίοι έχουν υπερψηφίσει το πόρισμα (μόνο ο εκπρόσωπος του ΣΕΒ διαφωνήσε, ενώ λευκό διατάχθηκε να ψηφίσει ο εκπρόσωπος του ΕΛΙΝΥΑΕ), προφανώς επειδή δεν είχαν τα κότσια να διαφωνήσουν, όταν απέναντί τους είχαν επιστημονικά επιχειρήματα. Τώρα, λοιπόν, ο Κουτρουμάνης επιχειρεί να φτιάξει ένα παραμύθα, κόβοντας την Επιτροπή στα δύο και βάζοντας τους πειθήνιους υπηρεσιακούς παράγοντες (μεγάλη υπόθε-

ση να παίρνεις διευθυντικό πόστο σε νεαρή ηλικία) να φτιάξουν νέα λίστα με αποχαρακτηρισμό επαγγελμάτων. Τι είδους λίστα μπορούν να φτιάξουν αυτοί, όταν στο πόρισμα αναφέρεται σαφέστατα, ότι κανένα επάγγελμα δεν πρέπει να αποχαρακτηριστεί, εκτός απ' αυτά που έχουν πάψει να υπάρχουν; Μόνο μια λίστα καθ' υπαγόρευση του Κουτρουμάνη, μια λίστα που ήδη είναι έτοιμη και την οποία οι εμπιστοί του Κουτρουμάνη δεν τόλμησαν να καταθέσουν στην Επιτροπή. Πώς μπορούν να αποχαρακτηρίσουν επαγγέλματα στηριγμένοι στο πόρισμα της Επιτροπής, όπως αναφέρει ο Κουτρουμάνης, όταν το πόρισμα λέει πως δεν πρέπει να γίνει κανένας αποχαρακτηρισμός; Κι όταν οι εμπειρογνώμονες του υπουργείου, εκτελώντας εντολές της πολιτικής ηγεσίας, φτιάξουν μια λίστα με αποχαρακτηρισμούς, πώς είναι δυνατόν να την εξετάσει η Επιτροπή, όταν έχει ήδη δηλώσει ότι δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για οποιαδήποτε κρίση;

Κατά την άποψή μας, είναι λάθος το ότι η Επιτροπή δέχτηκε την πρόταση του Κουτρουμάνη να εξετάσει την πρόταση της «ομάδας Εμπειρογνομόνων», όταν στο πόρισμά της είναι κατηγορηματική ότι δεν πρέπει να γίνει κανένας αποχαρακτηρισμός. **Ελπίζουμε** ότι τα μέλη της και ειδικά οι γιατροί εργασίας που έχουν καταθέσει σαφείς απόψεις για τα ΒΑΕ, δεν θα επιτρέψουν στον Κουτρουμάνη να κάνει σπέκουλα και να σπείρει σύγχυση, αλλά θα σταθούν και πάλι στο ύψος των περιστάσεων, εμμένοντας μέχρι το τέλος στο πόρισμά τους».

Τελικά, η ελπίδα μας διαφύεστη. Ο πρόεδρος της Επιτροπής όχι μόνο επέτρεψε στον Κουτρουμάνη να κάνει σπέκουλα, αλλά πήρε προσωπικά ο ίδιος μέρος στη συνεδρίαση του παραμάγαζου που έστησε ο Κουτρουμάνης, ψηφίζοντας υπέρ του αποχαρακτηρισμού επαγγελμάτων και χώρων, **κόντρα στο πόρισμα της επιτροπής**, που ο ίδιος είχε συντάξει. Από κοντά και ο Α. Κολλάς, εκπρόσωπος της ΓΣΕΕ, που πήρε μέρος στο «ξεδιάλεγμα» των επαγγελμάτων και χώρων, τότε καταγράφοντας τη διαφωνία του και τότε ψηφίζοντας υπέρ αποχαρακτηρισμών, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Γεμάτος ικανοποίηση ο Κουτρουμάνης, από τη σύμπραξη του προέδρου της Επιτροπής, του Κολλά και άλλων μελών της, κάλεσε σε συνέντευξη Τύπου την Τρίτη 26 Ιούλη, για να παρουσιάσει τη νέα λίστα. Στη συνέντευξη Τύπου δήλωσε ότι κατατέθηκε το πόρισμα της Επιτροπής και ένας ενδεικτικός κατάλογος, στον οποίο άλλου υπάρχει ομοφωνία και άλλο διαφωνία. Όταν στήθηκε μπροστά στις κάμερες, όμως, έστειλε άλλο μήνυμα:

«Σήμερα η Διαρκής Επιτροπή για τα ΒΑΕ παρέδωσε το πόρισμα και την πρόταση της για τη νέα λίστα. Είναι μια σημαντική δουλειά, μια πάρα πολύ χρήσιμη επεξεργασία κατά ειδικότητα για να καταλήξουμε στις τελικές αποφάσεις. Θέλω να διευκρινίσω ότι

στη συνέχεια θα δοθεί στη δημοσιότητα και στους φορείς για διαβούλευση. Επομένως, **δεν πρόκειται για προτάσεις της κυβέρνησης αλλά της επιτροπής**. Οι τελικές αποφάσεις θα παρθούν μετά τη διαβούλευση με τους κοινωνικούς φορείς και τη γνωμοδότηση του ΣΚΑ (Συμβούλιο Κοινωνικής Ασφάλισης)».

Η λίστα, που έφτιαξαν κατά παραγγελίαν του υπουργού οι «εμπειρογνώμονες» υπάλληλοι του υπουργείου και κάποιων Ταμείων, παρουσιάστηκε σαν λίστα της Επιτροπής. Ουδείς ασχολήθηκε πλέον με το πόρισμα, όταν μπροστά του είχε τη λίστα. Ο πρόεδρος και όσα μέλη της Επιτροπής συνέπραξαν σ' αυτό το έκαναν εν πλήρει συνειδήσει. Εδωσαν στον Κουτρουμάνη το δικαίωμα να δώσει επιστημονικοφανή κάλυψη στο αποκρουστικό αντεργατικό εγχείρημά του. Τρεις μέρες πριν τη συνέντευξη Τύπου του Κουτρουμάνη, ο Θ. Κωνσταντινίδης έγραψε στην εφημερίδα «εργασία υγεία», έκδοση της Ελληνικής Εταιρίας Ιατρικής της Εργασίας και Περιβάλλοντος, την οποία διευθύνει: «Την Τετάρτη 20 Ιουλίου 2011 παραδόθηκε στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης κ. Γ. Κουτρουμάνη, Ενδεικτικός Κατάλογος Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελμάτων σε εφαρμογή των κριτηρίων του Πόρισματος που είχε δοθεί από τη Διαρκή Επιτροπή Κρίσης ΒΑΕ».

Ο κύριος αυτός έχει πλέον κάνει τις επιλογές του, γι' αυτό και δεν διστάζει να συμπεριφέρεται με αφάνταστο καμπωτισμό. Στο πόρισμα αναφέρεται κατηγορηματικά, ότι δεν υπάρχουν τα δεδομένα για να μελετηθούν επαγγέλματα και χώροι με βάση τα κριτήρια (πολλές κατηγορίες κριτηρίων) που καθόρισε η Επιτροπή, γι' αυτό και εισηγείται να παραμείνει η λίστα των ΒΑΕ ως έχει. Μέσα σε δυο βδομάδες, ο ίδιος άνθρωπος που συνέγραψε το πόρισμα γράφει πως η λίστα Κουτρουμάνη έγινε με εφαρμογή των κριτηρίων του πορίσματος! Πόσα αποθέματα θράσους πρέπει να επιστρατεύσει ένας πανεπιστημιακός δάσκαλος για να σταθεί μπροστά στους φοιτητές του μετά από μια τέτοια συμπεριφορά; Ο Θ. Κωνσταντινίδης επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά τους αθάνατους στίχους του Κώστα Βάρναλη: «Και συ, τσούλα των δήμιων, Επιστήμη/ της Αλήθειας εσχάτη τεφροδόχα,/ και συ, πρόστυχη Πένα και ψοφίμι,/ του βούρκου λιβανίζετε την μπόχα!».

Πραξικόπημα

Η κατάρτιση του «ενδεικτικού καταλόγου» έχει τη μορφή πραξικόπηματος, μπροστά στο οποίο ωχρά το επιστημονικό πραξικόπημα της επιτροπής Μπεχράκη (που, ως γνωστόν, κατηγοριοποίησε τα επαγγέλματα και τους χώρους με τα ίδια κριτήρια που κατηγοριοποιούμε ένα σύνολο ανθρώπων σε ψηλούς, μέτριους και κοντούς!). Η επιτροπή Μπεχράκη επικαλέστηκε μια επιστημονικά γελοία μέθοδο, ενώ η επιτροπή Κωνσταντι-

νίδη δεν επικαλείται τίποτα. Οι υπάλληλοι του Κουτρουμάνη (που και αυτοί έχουν ψηφίσει το πόρισμα!) έφτιαξαν μια λίστα αποχαρακτηρισμών και ο Κωνσταντινίδης σημειώνει δίπλα ότι συμφωνεί ή διαφωνεί ή έχει επιφυλάξεις, χωρίς να επικαλείται απολύτως τίποτα. Το ίδιο και ο Κολλάς της ΓΣΕΕ, ο οποίος απλά εκφράζει περισσότερες διαφωνίες από τον Κωνσταντινίδη. Σε αρκετές περιπτώσεις επαγγελμάτων ζητούν να γίνει χαρακτηρισμός, αφού προηγηθεί «εκτίμηση επαγγελματικού κινδύνου». Όμως, στο πόρισμα της Επιτροπής ο λεγόμενος «επαγγελματικός κίνδυνος» είναι ένα μόνο από τα κριτήρια. Ούτε καν το πιο ισχυρό. Πώς, λοιπόν, αποδέχονται ότι μπορεί να γίνει κρίση μόνο μ' αυτό το κριτήριο και χωρίς όλα τα υπόλοιπα; Το πόρισμα που και οι ίδιοι υπέγραψαν το πέταξαν στα σκουπίδια εν ριπή οφθαλμού.

Πρέπει ακόμη να σημειωθεί ότι πέτανε έξω από τα ΒΑΕ τους υπαλλήλους των γραφείων. Όχι μόνο τους υπαλλήλους, αλλά και εργάτες που δουλεύουν π.χ. στην αυλή. Ετσι, εξαλείφουν εντελώς την έννοια του χώρου ΒΑΕ και μένει μόνο το επάγγελμα.

Παραθέτουμε στη συνέχεια μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα επαγγελμάτων και χώρων που θέλουν να αποχαρακτηριστούν.

♦ **Επιχειρήσεις ξηρού ασβέστη**. Το πρότειναν οι υπάλληλοι του Κουτρουμάνη και συμφώνησαν και ο Κωνσταντινίδης και η ΓΣΕΕ! Επιχείρημα υπέρ του αποχαρακτηρισμού δεν προβάλλουν, όμως είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πως ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχουν τέτοιες επιχειρήσεις στην Ελλάδα, διότι αυτό λέει το ΙΚΑ! Μιλάμε για αισχρό φέμα. Εμείς με ένα μικρό ψάξιμο στο Ιντερνετ βρήκαμε δεκάδες επιχειρήσεις σε όλη την Ελλάδα. Ορισμένες απ' αυτές μάλιστα είναι μεγάλες μονάδες με πάρα πολλούς εργαζόμενους. Ο Κωνσταντινίδης και ο Κολλάς γιατί δεν έκαναν αυτό το ψάξιμο. Πώς σήκωσαν το χέρι και ψήφισαν ελαφρά τη καρδία αυτόν τον αποχαρακτηρισμό;

♦ Το ίδιο ισχύει για τους χώρους: Επεξεργασία στόκου, γύψου, καολίνης, ταλκ, θηραϊκής γης. Βιομηχανία και βιοτεχνία κατασκευής πυριμάχων και οξυμάχων υλικών.

♦ **Σπορελαιουργία - Πυρηνελαιουργία - Ελαιουργία - Σαπωνοποιία**. Οι υπάλληλοι του Κουτρουμάνη προτείνουν αποχαρακτηρισμό και οι Κωνσταντινίδης και Κολλάς ζητούν μόνο μελέτη επαγγελματικού κινδύνου!

♦ **Σταθμοί αναπαραγωγής ζώων**. Αποχαρακτηρισμός με τη σύμφωνη γνώμη Κωνσταντινίδη και Κολλά. Οι Σταθμοί υφίστανται και έχουν μεγάλη σημασία για την κτηνοτροφία.

♦ **Παραγωγή φωταερίου**. Αποχαρακτηρισμός με σύμφωνη γνώμη Κωνσταντινίδη και Κολλά! Δεν υπάρχει μεν εργοστάσιο, υπάρχει όμως το δίκτυο και οι εργάτες σ' αυτό κάνουν από τις πιο βαριές και επικίνδυνες εργασίες.

♦ Αποχαρακτηρίζουν τους εργάτες που συσκευάζουν τα προϊόντα στη βιομηχανία απορρυπαντικών και στη βιομηχανία χρωμάτων, με συμφωνία Κωνσταντινίδη και διαφωνία Κολλά.

Εκείνο που έχει σημασία είναι πως, είτε με συμφωνία είτε με επιφύλαξη είτε με διαφωνία, νομιμοποίησαν τη μεθόδευση του Κουτρουμάνη, εγκληματώντας σε βάρος των εργατών.

Τα Πανεπιστήμια σε θέσεις μάχης

Μετά την αναγγελία της κατάθεσης του νομοσχεδίου της Διαμαντοπούλου στη Βουλή, τα Πανεπιστήμια τέθηκαν σε θέσεις μάχης. Συνεδρίασε εκτάκτως η σύνοδος των πρυτάνεων, που απέρριψε ομόφωνα το νομοσχέδιο και κάλεσε την «ελληνική κοινωνία και τους ακαδημαϊκούς δασκάλους» να «προστατέψουν τη συνταγματική νομιμότητα», η οποία θεωρείται ότι παραβιάζεται «κατάφωρα» με το νομοσχέδιο και το κοινοβούλιο «να μην ψηφίσει το νομοσχέδιο υπό την παρούσα του μορφή» (σ.σ. οι πρυτάνεις δεν μπορούν να ξεφύγουν από το ρόλο που παίζουν μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα). Η απόφαση των πρυτάνεων, μεταξύ άλλων, αναφέρει τα εξής:

«Το κατατεθέν στη Βουλή σ/ν για την ανώτατη εκπαίδευση αποδομεί τον Δημόσιο και Ακαδημαϊκό χαρακτήρα του Πανεπιστημίου. Το σ/ν δεν ενσωμάτωσε τις προτάσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας και αγνόησε τις πραγματικές ανάγκες των Ιδρυμάτων.

Την ποιότητα των πτυχίων τη διασφάλιζαν μέχρι σήμερα οι ακαδημαϊκές διαδικασίες του Τομέα, του Τμήματος και της Σχολής, ενώ με το σ/ν ρευστοποιούνται γνωστικά αντικείμενα, καταργούνται Τομείς και παραμένει μόνο κατ' όνομα το Τμήμα, με συνέπεια την αποδυνάμωση των πτυχίων και την υποβάθμιση των σπουδών των Ελλήνων φοιτητών.

Η υποχρέωση της Πολιτείας να παρέχει δημόσια και δωρεάν παιδεία συρρικνώνεται με τη σταδιακή απόσυρση της από την υποστήριξη των συγγραμμάτων και της φοιτητικής μέριμνας και την μετακύλιση του αντίστοιχου κόστους στους φοιτητές και τις οικογένειές τους.

Το σ/ν μεθοδεύει την αδυναμία λειτουργίας των Πανεπιστημίων από 1ης Σεπτεμβρίου με τη διάλυση των βασικών ακαδημαϊκών και διοικητικών μονάδων. Η πιθανή εγκατάσταση δοτών Διοικήσεων δεν θα γίνει αποδεκτή από την πανεπιστημιακή κοινότητα, γιατί ενθαρρύνει την εξάρτηση, τον κομματισμό και την ενοικρατία».

Της συνόδου των πρυτάνεων είχε προηγηθεί απόφαση της συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αθηνών, του μεγαλύτερου και αρχαιότερου Πανεπιστημίου της χώρας, που «πόνεσε» πολύ τη Διαμαντοπούλου (δήλωσε πως της έκανε «αλγεινή εντύπωση»), ειδικά το μήνυμα προς την κυβέρνηση «πως ακόμα και αν ψηφίσει το νομοσχέδιο πραξικοπηματικά, δε θα προχωρήσουμε στην εφαρμογή του, αλλά από το Σεπτέμβριο θα προχωρήσουμε σε κινητοποιήσεις, ακόμα και σε αναστολή της λειτουργίας του Ιδρύματος». Η σύγκλητος του ΕΚΠΑ υπογραμμίζει ότι «με το νομοσχέδιο... στην ουσία επιχειρείται η κατάργηση του δημόσιου χαρακτήρα του Πανεπιστημίου. Οι επιχειρούμενες αλλαγές αποσκοπούν στην κατάλυση της αυτοτελείας και της δημοκρατικής νομιμοποίησης των οργάνων διοίκησης των Πανεπιστημίων με την εισαγωγή του συμβουλίου διοίκησης, την κατάργη-

ση της εκλογής του Πρύτανη από την Πανεπιστημιακή κοινότητα και με τη Σύγκλητο πλέον να αποκτά διακοσμητικό ρόλο...

Τα παραπάνω συγκροτούν ένα νέο μοντέλο που ενισχύει την αδιαφάνεια στη διοίκηση των ιδρυμάτων και ταιριάζει περισσότερο σε ανώνυμες εταιρείες και όχι στα Πανεπιστήμια.

Μετά τις μεγάλες περικοπές στη χρηματοδότηση των Ιδρυμάτων με το νέο νόμο διαμορφώνεται το πλαίσιο για τη μεταφορά της Συνταγματικής υποχρέωσης του Κράτους για τη χρηματοδότηση των σπουδών στις πλάτες των οικογενειών των φοιτητών.

Δημιουργούνται σπουδές πολλών ταχυτήτων και υποβαθμίζονται οι σπουδές, τα πτυχία με την εισαγωγή 2ετών και 3ετών προγραμμάτων, ενώ συγχέεται η εκπαίδευση με την κατάρτιση. Παράλληλα ο κατακερματισμός των πτυχίων και η αποσύνδεση του πτυχίου από τα επαγγελματικά δικαιώματα θα έχει ως άμεσο αποτέλεσμα την καταδίκη των αποφοίτων των Πανεπιστημίων σε ένα διευρυμένο καθεστώς εργασιακής ανασφάλειας και παρατεταμένης ανεργίας.

Ταυτόχρονα, καθερώνεται ένα αντιδημοκρατικό πλαίσιο λειτουργίας του Πανεπιστημίου, με την εισαγωγή του ανώτατου ορίου φοίτησης, τη θέσπιση δεοντολογικών επιτροπών - πειθαρχικών συμβουλίων και την κατάργηση του πανεπιστημιακού Ασύλου. Το Ασυλο αποτελεί ιστορικό κεκτημένο των αγώνων της ακαδημαϊκής κοινότητας».

Στο ίδιο μήκος κύματος κινήθηκαν και οι δηλώσεις του πρύτανη του ΑΠΘ, που τόνισε ότι οι διατάξεις του νομοσχεδίου «βρίθουν εκτροπών από τη συνταγματική νομιμότητα» και υπογράμμισε το «αρραγές μέτωπο» των Πανεπιστημίων ενάντια στο νομοσχέδιο που «σε καμία περίπτωση δεν ισοσταθμίζεται με λίγες εκατοντάδες υπογραφών, οι οποίες δεν αντιστοιχούν σε περισσότερο από το 2% του συνόλου των πανεπιστημιακών».

Την ανάγκη φιλοτιμία έκανε και η φιλοκυβερνητική ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, που έγραφε άγριο στραπάτσο από το γεγονός ότι η Διαμαντοπούλου την αγνόησε επιδεικτικά, παρότι προσέτρεξε ως γλάστρα στο διάλογο-παρωδία της μιας εβδομάδας, και εξέδωσε ανακοίνωση ενάντια στο νομοσχέδιο, με ήπιες όμως διατυπώσεις (χαρακτηριστική η σαπίλα των κυβερνητικών συνδικαλιστών, των συνδικαλιστών-νεροκουβαλητών της παρακοιμώμενης της κυβέρνησης «αριστεράς» του Κουβελή και των συνδικαλιστών του δεξιού φάσματος). Ενώ έχουν έρθει τα πάνω-κάτω και το νομοσχέδιο απορρίπτεται συλλήβδην από τις πανεπιστημιακές διοικήσεις και τους πρυτάνεις, που παίρνουν θέσεις μάχης, η εξωνημένη ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ βλέπει μόνο «την έλλειψη ισορροπίας ανάμεσα σε Συμβούλιο και Σύγκλητο», ενώ εξακολουθεί το τροπάρι των «επικοδομητικών προτάσεων».

Γιούλα Γκεσούλη

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Ιδιο κι απaráλλαχτο με το προσχέδιο νόμου ως προς την ουσία του, με επουσιώδεις αλλαγές, αλλά και με προσθήκες σε αντιδραστικότερη κατεύθυνση, όσον αφορά τις ρυθμίσεις που διαμορφώνουν κλίμα πειθαρχίας και αυταρχισμού και τις διατάξεις που προωθούν τα ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια στη λειτουργία των Πανεπιστημίων, το νομοσχέδιο της Διαμαντοπούλου, κατατέθηκε τελικά στη Βουλή, για να ψηφιστεί σύμφωνα με την κυβερνητική απόφαση μέχρι το τέλος Αυγούστου. Στραπατσारीστηκαν έτσι οι προσδοκίες των «προθύμων» -μεταξύ των οποίων και η φιλοκυβερνητική ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, που τώρα παριστάνει την απατημένη σύζυγο- ότι το υπουργείο Παιδείας θα έστηνε ευήκοον ους στις ανησυχίες και τις προτάσεις τους. Από την εισηγητική ακόμη έκθεση, ανάγλυφες προβάλλουν οι προσδοκίες της δοσιλογικής κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας, να μετατρέψουν τα Πανεπιστήμια σε χώρους απλής κατάρτισης για τους πολλούς, με πυρήνες «αριστείας» για την ελίτ, σε δομές που προσοιδοποιούν σε εταιρείες, που αγωνιούν για την προσέλκυση φοιτητών-πελατών και λειτουργούν σύμφωνα με τις ανάγκες της αγοράς. Εκεί παραπέμπει η δυνατότητα των ελληνικών ιδρυμάτων «να προσελκύσουν αλλοδαπούς φοιτητές και να λειτουργήσουν ως πόλο αριστείας» και η «φιλοδοξία» το νομοσχέδιο «να επιταχύνει τις διαδικασίες επιτυχούς και αποτελεσματικής ενσωμάτωσης των ελληνικών ΑΕΙ στον Ενιαίο Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης και Ερευνας», όταν γνωρίζουμε τον καταστροφικό ρόλο της Μπολόνια στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια, που προσέτρεξαν, μέσω των κατευθύνσεών της, να ανταγωνιστούν τα αμερικανικά πρότυπα. Είναι πασιφανής ακόμη η προσπάθεια του υπουργείου Παιδείας να «πείσει» ότι το νομοσχέδιο-έκτρωμα είναι ευθυγραμμισμένο με τις συνταγματικές επιταγές, ιδίως ως προς τη θεμελιώδη αρχή της «πλήρους αυτοδιοίκησης», αλλά και ως προς αυτές της δωρεάν Παιδείας, της ακαδημαϊκής ελευθερίας και του δημόσιου χαρακτήρα των ΑΕΙ, μετά το πυρ ομαδόν που δέχθηκε από συνταγματολόγους και νομικούς.

Οι σημαντικότερες αλλαγές-προσθήκες που περιέχει το νομοσχέδιο είναι οι εξής:

- Άρθρο 3: Το πανεπιστημιακό άσυλο εξαυλώνεται πλήρως. Για να μην υπάρχει καμία αμφιβολία περί τούτου, στο νομοσχέδιο, εκτός από την κραυγαλέα απουσία αναφοράς του συγκεκριμένου όρου, δίπλα στην αοριστία της «κατοχύρωσης της ακαδημαϊκής ελευθερίας στην έρευνα και τη διδασκαλία» και «της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών» και στην τρομοκρατική προειδοποίηση ότι «η διαφύλαξη της ακαδημαϊκής ελευθερίας ορίζεται

Σιδερένια

από τον Οργανισμό», προστίθεται παράγραφος που αναφέρει ότι «Σε αξιόπινες πράξεις που τελούνται εντός των χώρων των ΑΕΙ εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία». Κοινοτολογίς, οι κάθε λογής κινητοποιήσεις των φοιτητών, οι καταλήψεις, οι απεργίες του εκπαιδευτικού προσωπικού, που παρεμποδίζουν την «εύρυθμη» και «απρόσκοπτη» λειτουργία των ΑΕΙ (δηλαδή την ελευθερία των απεργισσαστών και των κάθε λογής λαμπιών και επίορκων πανεπιστημιακών καθηγητών να ασκούν δραστηριότητες -π.χ. έρευνα- προς ίδιον όφελος και όφελος επιχειρήσεων και μηχανισμών ή να παίρνουν αποφάσεις, που δυναμιτίζουν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα των Πανεπιστημίων, σύμφωνα με τις κυβερνητικές επιταγές) θεωρούνται «αξιοπίινες», εγκληματικές πράξεις και επιτρέπουν χωρίς καμία αναστολή και προειδοποίηση στις δυνάμεις καταστολής να μπουκάρουν στους πανεπιστημιακούς χώρους. Είναι χαρακτηριστικό ότι η εισηγητική έκθεση το θεωρεί αυτό «αυτονόητο». Και σπεύδει να δικαιολογήσει την προσθήκη αυτή, που δεν αφήνει καμία αμφιβολία για την πλήρη κατάλυση του ασύλου, με το επιχειρήμα ότι αυτό «'στέγασε'» παρανομίες κάθε μορφής, επέτρεψε το δημόσιο εξευτελισμό δασκάλων» και «παράλληλα αποτέλεσε άλλοθι και δικαιολογία για την αστυνομία και τις εισαγγελικές αρχές προκειμένου να μην παρεμβαίνουν, ακόμη και όταν διαπράττονται αυτόφωρα κακούργηματα».

- Άρθρο 6: Στη Σύγκλητο, που παραμένει διακοσμητικό όργανο, παραχωρείται η πολυτέλεια της «σύμφωνης γνώμης», όσον αφορά στον Εσωτερικό Κανονισμό, όταν είναι γνωστό ότι η κατάρτιση και η έγκριση του γίνεται από το πανίσχυρο Συμβούλιο διοίκησης.

- Άρθρο 8, 9: Η θητεία του πρύτανη, του διορισμένου από το Συμβούλιο, ο οποίος σημειωτέον έχει αυξημένες αρμοδιότητες και μπορεί να προέρχεται και από άλλο Πανεπιστήμιο, ακόμη και του εξωτερικού, επιμηκύνεται και γίνεται τετραετής από τριετής που ήταν στο προσχέδιο. Το ίδιο συμβαίνει και με τον κοσμήτορα, ο οποίος εκλέγεται από το Συμβούλιο και διορίζεται από τον διορισμένο πρύτανη.

- Άρθρο 8: Επουσιώδη αλλαγή συνιστά η αύξηση του αριθμού των μελών του Συμβουλίου στα μικρά Πανεπιστήμια από 9 που ήταν στο προσχέδιο σε 11 (5 εσωτερικά, 5 εξωτερικά και 1 φοιτητής).

- Άρθρο 5: Σημαντικότερη αλλαγή είναι η προσθήκη ότι μέσω του Οργανισμού, που καταρτίζεται από το Συμβούλιο, καθορίζονται «η δυνατότητα, οι όροι και η διαδικασία κατάταξης αποφοίτων Ινστιτούτων Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΙΕΚ) και πτυχιούχων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης σε προγράμματα σπουδών του ιδρύμα-

τος, και, προκειμένου για την κατάρτιση πτυχιούχων ΑΕΙ, και για την αναγνώριση πιστωτικών μονάδων». Είναι η πρώτη φορά που νόμος δίνει τη δυνατότητα σε αποφοίτους μη τυπικής εκπαίδευσης (τα ΙΕΚ είναι η αρχή, όπως θα δούμε στη συνέχεια με άλλη παρεμφερή διατύπωση, που περιέχεται στο άρθρο 32, παράγραφος 3 του νομοσχεδίου) να εγγράφονται στα Πανεπιστήμια, κάνοντας χρήση του δικαιώματος «μεταφοράς των πιστωτικών μονάδων», καθιστώντας απολύτως σαφές ότι η εκπαίδευση ταυτίζεται πια με την κατάρτιση. Πρόκειται για την πλήρη εφαρμογή της κακόφημης διακήρυξης της Μπολόνια, που ορίζει ότι η μεταφορά των πιστωτικών μονάδων αφορά όλες τις δομές και μορφές τυπικής και άτυπης εκπαίδευσης, ακόμη και τις δεξιότητες και «γνώσεις» που αποκτώνται μέσω της εμπειρίας. Η ρύθμιση αυτή κραυγάζει για την τεράστια υποβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών που επιχειρείται με το νομοσχέδιο. Όπως είπαμε αμέσως παραπάνω, η ρύθμιση αυτή συμπληρώνεται με την πρόβλεψη ότι «στα προγράμματα σπουδών πρώτου κύκλου ενός ιδρύματος μπορούν να περιλαμβάνονται με την αναγνώριση των αντίστοιχων πιστωτικών μονάδων, και μαθήματα που παρέχονται από σχολές άλλων ιδρυμάτων, όπως ορίζεται στους Οργανισμούς των ιδρυμάτων αυτών», ενώ η αρχική διατύπωση του προσχεδίου αναφέρονταν σε προγράμματα σπουδών «του ιδίου ή άλλου ΑΕΙ».

- Άρθρο 32: Στο ίδιο μήκος κύματος με την παραπάνω ρύθμιση είναι και η αναφορά-προσθήκη για το Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Μεταξύ των μαθησιακών αποτελεσμάτων και προσόντων που περιγράφονται ότι αποκτώνται μέσω του προγράμματος σπουδών και των εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων και πρακτικών ασκήσεων, περιλαμβάνεται και «το επίπεδο των προσόντων σε αντιστοιχία του με εκείνο του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων, του Ευρωπαϊκού Πλαισίου Προσόντων Διά Βίου Μάθησης και του Πλαισίου Προσόντων του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης». Είναι γνωστό ότι στο υπό κατάρτιση Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων, που θα δημιουργηθεί κατ' αντιστοιχία του Ευρωπαϊκού, όλων των ειδών τα πτυχία, οι πιστοποιήσεις, οι βεβαιώσεις, τα διπλώματα, κ.λπ., ακόμα και η εμπειρία που αποκτάται από την εργασία, μπαίνουν σ' ένα γουδί κι αλέθονται, διαμορφώνοντας τα «προσόντα» με τα οποία ο εργαζόμενος μεταπηδά από το ένα επίπεδο στο άλλο, μέσω της φάμπρικας των επανακαταρτίσεων και της συλλογής «χαρτιών», προσδοκώντας να βρει μια θέση στην αγορά εργασίας.

- Άρθρο 7: Με μια κουτοπόνηρη διατύπωση επιχειρείται να πα-

φτέρνα για τα Πανεπιστήμια

ρουσιαστεί ότι το νομοσχέδιο συμμορφώθηκε με την πεποίθηση των πρυτάνεων και των Πανεπιστημίων, να μην καταργηθεί το Τμήμα ως βασική ακαδημαϊκή μονάδα οργάνωσης της συνεκτικότητας της επιστήμης. Επαναλαμβάνεται ότι η Σχολή αποτελεί τη βασική διοικητική και ακαδημαϊκή μονάδα, που εποπτεύει τη λειτουργία των προγραμμάτων σπουδών και «αναθέτει την υλοποίησή τους σε τμήματα». Αμέσως, όμως, παρακάτω διευκρινίζεται ότι ως τμήμα ορίζεται «το σύνολο των καθηγητών που διδάσκουν σε ένα πρόγραμμα σπουδών», χωρίς να γίνεται καμία αναφορά στο γνωστικό επιστημονικό περιεχόμενο. Πρόκειται δηλαδή για μια ορθολογική, που διατηρεί κατ' όνομα το τμήμα, ενώ ρευστοποιεί τις σπουδές.

- Άρθρο 16: Καταργείται η πρόβλεψη του προσχεδίου για τους καθηγητές πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, τη στιγμή που διατηρούνται ανέπαφες όλες οι μορφές ελαστικής εργασίας στο Πανεπιστήμιο (εντεταλμένοι διδασκαλίας, επισκέπτες καθηγητές, επισκέπτες μεταδιδακτορικοί ερευνητές, ομότιμοι καθηγητές). Η μεγαλύτερη αφοσίωση που μπορεί να επιδείξει ένας δάσκαλος στο δημόσιο Πανεπιστήμιο, που υποτίθεται ότι ενδιαφέρεται για την προαγωγή της επιστήμης και της έρευνας σε όφελος του λαού, περιγράφεται με τον όρο της απλής «πλήρους απασχόλησης». Για να απαλλαγεί το αστικό κράτος από το βάρος των αυξημένων δαπανών που απαιτεί η πλήρης και αποκλειστική εργασία των πανεπιστημιακών, να διευκολύνονται οι πανεπιστημιακοί, που δεν τιμούν στο μέγεθος που οφείλουν το δημόσιο χαρακτήρα των ιδρυμάτων στα οποία υπηρετούν, να αποκοτούν πρόσθετα έσοδα είτε συνεργαζόμενοι στενά με καπιταλιστικές επιχειρήσεις είτε σε βάρος της στέπης των εργαζόμενων και τελικά να προωθείται και δι' αυτής της ρύθμισης η ιδιωτικοοικονομική λειτουργία των δημόσιων Πανεπιστημίων. Μόνο ως εμπαιγμό μπορούμε να θεωρήσουμε τη δικαιολογία που προβάλλεται στην εισηγητική έκθεση ότι «η δυνατότητα των καθηγητών για άσκηση επαγγελματικών δραστηριοτήτων εκτός του ΑΕΙ, έχει ως αποτέλεσμα την αμφίδρομη επικοινωνία και μεταφορά γνώσης μεταξύ των ΑΕΙ και του ευρύτερου εξωτερικού περιβάλλοντος». Για την ιδιωτικοποίηση πλεονάζοντων δημοσίου Πανεπιστημίου απαραίτητες κρίνονται και οι διευκρινήσεις (άρθρο 16, παράγραφος 6,7) ότι οι επισκέπτες μεταδιδακτορικοί ερευνητές, όπως και οι ομότιμοι καθηγητές, που απασχολούνται σε προγράμματα μεταπτυχιακών σπουδών, αμειβονται με ίδιους πόρους των Ιδρυμάτων. Από ίδιους πόρους προέρχονται και οι δαπάνες για τη μετακίνηση και διαμονή των εξωτερικών μελών των εκλεκτορικών σωμάτων (άρθρο 19), όπως επίσης και οι πρόσθετες παροχές στους καθηγητές που διακρίνονται για τις ερευνητικές ή εκπαιδευτικές τους επιδόσεις (άρθρο 22), ή οι παροχές για την προσέλκυση καθηγητών της αλλοδαπής (άρθρο 22), καθώς και οι πηγές χρηματοδότησης

προγραμμάτων που οργανώνονται με τη συνεργασία Πανεπιστημίων της ημεδαπής και αλλοδαπής (άρθρο 41). Το τραγικό είναι ότι όλες οι παραπάνω δραστηριότητες επιβάλλονται κατ' ουσίαν στα Πανεπιστήμια, αφού αποτελούν στοιχεία της αξιολόγησης και πιστοποίησής τους.

- Άρθρο 30: Στη διάρθρωση των σπουδών σε τρεις κύκλους (ο πρώτος, προπτυχιακός διάρκειας 3 ετών) κατά το πρότυπο της Μπολόνια, κρίθηκε σκόπιμο να μπουν οι εξής διευκρινήσεις: Η πρώτη αφορά την έκδοση του ΠΔ που ορίζει το σύνολο των πιστωτικών μονάδων που απαιτούνται για την απονομή τίτλου σπουδών. Σύμφωνα με τη νέα διατύπωση, τη σχετική εισήγηση κάνουν οι διορισμένοι πρυτάνεις, οι κοσμητείες και η Αρχή της Διασφάλισης της Ποιότητας (ΑΔΠ) των οικείων σχολών και η απόφαση για το σύνολο των απαιτούμενων πιστωτικών μονάδων, βάσει του οποίου καθορίζεται ο χρόνος σπουδών, δεσμεύει όλα τα ομοειδή προγράμματα σπουδών. Ετσι, π.χ. δε μπορεί να υπάρξει τμήμα Φυσικής που να απαιτεί 3 χρόνια σπουδών, ενώ σε άλλο Πανεπιστήμιο το αντίστοιχο τμήμα να απαιτεί 4 χρόνια σπουδών. Η διευκρίνιση αυτή, βέβαια, είναι άνευ ουσίας, αν πάρει κανείς υπόψη του την προέλευση, το ποίον και τη σύνθεση των παραγόντων που κάνουν τη σχετική εισήγηση στο υπουργείο Παιδείας, όπως επίσης και τη ρήτρα που μπαίνει αμέσως παρακάτω, ότι για την οποιαδήποτε απόφαση λαμβάνονται «υπόψη και οι αντίστοιχες εξελίξεις σε κάθε επιστημονικό πεδίο, στον Ευρωπαϊκό Χώρο Ανώτατης Εκπαίδευσης», όπου κάνει θραύση η Μπολόνια, αλλά και τις επανελημμένες διαβεβαιώσεις του νομοσχεδίου ότι στόχος είναι η «αποτελεσματική ενσωμάτωση» των ελληνικών ΑΕΙ στο Χώρο αυτό. Η δεύτερη διευκρίνιση αφορά τον τίτλο σπουδών που απονέμεται με το πέρας της παρακολούθησης του σύντομου κύκλου (διάρκειας 1-2 ετών), που έχουν δικαίωμα να οργανώνουν τα Πανεπιστήμια, χορεύοντας στο ρυθμό των ποικιλομορφών καταρτίσεων και της απάτης της διά βίου μάθησης, αποκομίζοντας έσοδα για την επιβίωσή τους. Διευκρινίζεται, λοιπόν, ότι αυτός ο τίτλος σπουδών «δεν είναι ισότιμος με τίτλο σπουδών πρώτου κύκλου». Και πάλι, όμως, η διευκρίνιση είναι άνευ ουσιαστικής αξίας, όταν έχει μπει

μπροστά το Ενιαίο Πλαίσιο Προσόντων, με το γενικό ανακάτωμα πτυχίων, πιστοποιήσεων, βεβαιώσεων και τα ρέστα.

- Άρθρο 33, Μεταβατικές διατάξεις- άρθρο 80: Για τους φοιτητές, το νομοσχέδιο επιφυλάσσει εξαιρετικά δυσάρεστες «εκπλήξεις», που συμπληρώνουν τις ιδιαίτερα σκληρές ρυθμίσεις του προσχεδίου. Αφού μείνει αμετακίνητο ως προς τις προϋποθέσεις διατήρησης της φοιτητικής ιδιότητας (ανώτατος χρόνος σπουδών ίσος με $n+2$ έτη και για τους «αποδεδειγμένα εργαζόμενους» 2 n έτη, διαγραφή σε περίπτωση μη εγγραφής σε δυο συνεχόμενα εξάμηνα), στις οποίες προσθέτει τώρα ένα άρωμα «επιεικειάς», με τη ρύθμιση για διακοπή της φοίτησης σύμφωνα με προβλεπόμενα (διαδικασία, δικαιολογητικά, μέγιστος χρόνος διακοπής) στον Οργανισμό (άρθρο 33), περνά με τις μεταβατικές ρυθμίσεις (άρθρο 80) σε εκκαθαρίσεις και γενοκτονία των ήδη φοιτούντων. Το υπουργείο Παιδείας βιάζεται να ξεμπερδέψει με τους φοιτητές που θεωρεί «αιώνιους», ώστε να μεγαλώσει την πίτα των νέων φοιτητών-πελατών. Προβλέπει, λοιπόν, ότι χάνουν «αυτοδικαίως» τη φοιτητική τους ιδιότητα α) με τη λήξη του ακαδημαϊκού έτους 2013-2014, οι φοιτητές που στο τέλος του 2011-2012 έχουν συμπληρώσει φοίτηση διάρκειας ίσης ή μεγαλύτερης των $2n+1$ ετών που απαιτούνται για τη λήψη του πτυχίου, σύμφωνα με το πρόγραμμα σπουδών, β) με τη λήξη του ακαδημαϊκού έτους 2014-2015, οι φοιτητές που στο τέλος του 2011-2012 έχουν συμπληρώσει φοίτηση διάρκειας ίσης ή μεγαλύτερης των $n+2$ ετών γ) με τη λήξη του 2011-2012, οι φοιτητές που έχουν συμπληρώσει φοίτηση διάρκειας μικρότερης από αυτήν της περίπτωσης β όταν συμπληρώσουν φοίτηση διάρκειας ίσης με 2 n έτη. Σε όλες τις περιπτώσεις, η συνέχιση ή μη των σπουδών, καθώς και οι προϋποθέσεις συνέχισης (π.χ. διδακτρα) εξαρτώνται από τα οριζόμενα στον Οργανισμό των Πανεπιστημίων.

- Άρθρο 37, Μεταβατικές διατάξεις- άρθρο 80: Η διατύπωση που τελικά επιλέχθηκε για τα συγγράμματα, στο άρθρο 37, αφήνει ανοιχτό κάθε ενδεχόμενο να καταργηθούν τα έντυπα συγγράμματα (που εξασφάλιζαν ένα μίνιμουμ δωρεάν Παιδείας) και από φέτος, καθώς προβλέπεται ότι με κοι-

νή απόφαση των υπουργών Οικονομικών και Παιδείας, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως «ρυθμίζονται τα θέματα που αφορούν τη διάθεση στους φοιτητές των ηλεκτρονικών σημειώσεων και των ηλεκτρονικών βιβλίων». Στη συνέχεια, στις μεταβατικές διατάξεις προβλέπεται ότι έως και το 2013-2014 θα συντάσσεται λίστα δωρεάν διανομής έντυπων συγγραμμάτων, από την οποία οι φοιτητές θα μπορούν να επιλέγουν αριθμό συγγραμμάτων ίσο με τον αριθμό των υποχρεωτικών και επιλεγόμενων μαθημάτων. Πλην, όμως, καθορίζεται ότι απαιτείται υπουργική απόφαση (που μπορεί π.χ. και να μην εκδοθεί αφού η βασική διάταξη του άρθρου 37 δεν περιέχει καμία απολύτως χρονική δέσμευση), που θα καθορίζει τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία. Ταυτόχρονα, διευκρινίζεται ότι από τη δημοσίευση του νόμου, καταργείται η δωρεάν χορήγηση έντυπων συγγραμμάτων σε φοιτητές που παρακολουθούν πρόγραμμα σπουδών για τη λήψη δεύτερου πτυχίου και σ' αυτούς που παρακολουθούν μαθήματα για δεύτερη φορά, για τα οποία τους έχει ήδη χορηγηθεί δωρεάν σύγγραμμα.

- Άρθρο 60: Στα Γραφεία καινοτομίας και διασύνδεσης, και με τα οποία καλλιεργείται το αλισβερίσι με τις επιχειρήσεις, γίνονται οι απαραίτητες διαφωτιστικές προσθήκες. Σκοπός του Γραφείου είναι «να προωθή την επικοινωνία και τη συνεργασία των ερευνητών και μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας με παραγωγικούς φορείς», να «οργανώνει την πρακτική άσκηση των φοιτητών» (να εξασφαλίζει δηλαδή τσάμπα εργατικό δυναμικό για το κεφάλαιο) να «οργανώνει σεμινάρια, διαλέξεις, συμβουλευτική, επαφές με μέντορες για τους φοιτητές και αποφοίτους του ιδρύματος» (από τα πανεπιστημιακά θρανία στα καπιταλιστικά κάτεργα, αν έχει ο φοιτητής τα «απαραίτητα» προσόντα).

- Άρθρο 75: Επιβεβαιώνεται η πεποίθηση ότι οι ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής απαιτούν περισσότερα «χέρια» και λιγότερα στελέχη. Τα στελέχη που θα επανδρώνουν τα σημαντικά πόστα των επιχειρήσεων και των μηχανισμών του αστικού κράτους σε όλα τα επίπεδα εξουσίας, θα αποφοιτούν από τα Κέντρα Αριστείας. Που μπορεί να είναι και ολόκληρα Πανεπιστήμια (όπως τα ιδιωτικά ξακουστά Πανεπιστήμια της Αμερικής). Στο νομοσχέδιο γίνεται λόγος για ΑΕΙ που θα αναδεικνύονται ως Κέντρα Αριστείας και όχι απλά για ακαδημαϊκές μονάδες που ανέφερε το προσχέδιο. Εκεί, προφανώς, θα κατευθύνεται και η μερίδα του λέοντος της κρατικής χρηματοδότησης, αφού αυτή συνδέεται καθαρά με την αξιολόγηση. Τα άλλα Πανεπιστήμια απλώς θα μαραζώνουν.

- Άρθρο 76: Με τις μεταβατικές διατάξεις επιχειρείται να μπει το μαχαίρι στο λαιμό των Πανεπιστημίων και να υποκύψουν στις επιταγές της κυβέρνησης και του υπουργείου Παιδείας. Καθορίζονται ασφυκτικές προθεσμίες για την εφαρμογή του νόμου, για τη μετάλλαξη του DNA των ιδρυμάτων. Η όλη διαδικασία συγκρότη-

σης του Συμβουλίου πρέπει να έχει ολοκληρωθεί έως τις 16-1-2012, ως την 1-9-2012 να συγκροτηθεί η νέα Σύγκλητος και να αναλάβει καθήκοντα, ως τις 31-12-2012 να υποβληθούν οι προτάσεις για την έγκριση των Οργανισμών, ως την 1-2-2012 το Συμβούλιο να ξεκινήσει τη διαδικασία για την εκλογή του νέου πρύτανη. Πάνω από τα Πανεπιστήμια πλανάται ξεκάθαρη η τρομοκρατική απειλή: σε περίπτωση που παρελθουν «άπρακτες οι προθεσμίες» από 1-9-2012 «αναστέλλεται η επιπλέον της βασικής χρηματοδότησης (σ.σ. αυτής δηλαδή που επαρκεί απλά για φως, νερό, τηλέφωνο κατά το κοινώς λεγόμενο) του ιδρύματος».

Η στόχευση της υποβάθμισης των πανεπιστημιακών σπουδών, που επιτυγχάνει ταυτόχρονα τη μείωση των κονδυλίων που απαιτούνται για την προσφορά υψηλής ποιότητας επιστημονικής γνώσης, η λειτουργία των ιδρυμάτων υπό τη μορφή εταιριών, η κατάργηση ακόμη κι αυτών των ενδοπομεινάντων ψηγμάτων δωρεάν Παιδείας έχουν την αποτύπωσή τους στην έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, που συνοδεύει το νομοσχέδιο. Στην «εξοικονόμηση δαπάνης» επί του κρατικού προϋπολογισμού, αναφέρονται χαρακτηριστικά οι εξοικονομήσεις δαπανών από την:

- «δυνατότητα διορισμού καθηγητή της αλλοδαπής για έξι μήνες, χωρίς να λαμβάνουν αμοιβή από το ίδρυμα της ημεδαπής»

- «καθιέρωση τριετών και διετών προγραμμάτων σπουδών»

- «διάθεση ηλεκτρονικών σημειώσεων και βιβλίων ελεύθερης πρόσβασης στους φοιτητές, η οποία εκτιμάται στο ποσό των 20.000.000 ευρώ περίπου από το οικονομικό έτος 2014 και μετά»

- «οργάνωση προγραμμάτων εξ αποστάσεως εκπαίδευσης για τα οποία καταβάλλονται διδακτρα».

Ως ευεργετήματα δε αναφέρονται «η μείωση της σπατάλης και αύξηση της αποτελεσματικότητας και αποδοτικότητας», «η αποτελεσματικότερη και ορθολογικότερη διαχείριση της κινητής και ακίνητης περιουσίας» των ιδρυμάτων (σ.σ. τη διαχειρίζεται το ΝΠΙΔ που δημιουργείται σε κάθε Πανεπιστήμιο, κατά το πρότυπο της εταιρίας ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας), «η κατανομή των πιστώσεων και η χρηματοδότηση των ΑΕΙ», που συνδέεται πια με την αξιολόγηση, επιφέροντας την «πιο αποτελεσματική αξιοποίηση των δημοσίων δαπανών», οι προγραμματικές συμφωνίες με την πολιτεία που εμπεριέχουν δείκτες και κριτήρια, η «προσέλκυση αλλοδαπών φοιτητών με διδακτρα», η «προώθηση της σύνδεσης των ΑΕΙ με τις τοπικές κοινωνίες και οικονομίες», η δυνατότητα των ελληνικών επιχειρήσεων «να έχουν σημαντικά οφέλη με τη δυνατότητα εύρεσης άριστα καταρτισμένου στελεχιακού και επιστημονικού δυναμικού, που να ανταποκρίνεται στις παραγωγικές ανάγκες τους», κ.λπ.

Γιούλα Γκεσούλη

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες έντεκα και τζάμπα φασαρία
Αναζητείται έξοδος απ' την προϊστορία...

Τελευταίο Κοντρόφυλλο πριν από τον Αύγουστο που είναι παχίς οι μύγες (κατά τον λαό) και που δεν υπάρχουν ειδήσεις (κατά τους ιντρούχορες του). Μένοντας στον λαό, να πούμε ότι τα μπάνια του έχουν αρχίσει προ καιρού, με όλο και λιγότερους εκπροσώπους στην καθιερωμένη διαδικασία. Η φετινή κρίση (των καπιταλιστών), κρατά τα περισσότερα υποζύγια δεμένα στους στάβλους και δεν τα αφήνει να πάνε ούτε μέχρι τα ηγγάδια για να δροισιστούν. Ωστόσο εκείνα υπομένουν καρτερικά κάθε «αναποδιά» και «δυσκολία», αρθρώνοντας

Αχ πατρίδα μου καημένη...

μάλιστα και εμβριδείς απόψεις για το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον (της θέσης τους μέσα στον καπιταλισμό και τη θέσφατη –όπως φαίνεται– εκμετάλλευση ανθρώπων από ανθρώπους). Κάποιοι δεν θέλουν να δουν την πραγματικότητα, κάποιοι άλλοι κουράστηκαν, κάποιοι ακόμα προσπαθούν

ατελέσφορα και τελικά το αποτέλεσμα είναι το ίδιο για όλους μας. «Δε βγαίνει ρε παιδιά, δεν πάει», όπως συνήθιζε συχνά να λέει κι η Κατερινούλα (ναι, η Γώγου) πριν φύγει...

Ταξιζήδες, Νορβηγία, πρυτάνεις, πυρκαγιές, ένα κάρο γεμάτο το ειδησιογραφία. Και τώρα η Κοκκίνοσκουφίτσα θα πρέπει να βρει περί τις δόξ λέξεις (ποιος αντίχριστος ρε; Απλώς τόσες περιπίου απαιτούνται για να γεμίσει η στήλη). Ελα όμως που η τρελή έχει απωλέσει (από λέσει) την επαφή με τα εγκόσμια και διαλογίζεται για να μη χάσει και το κοκκούτσι που της απέμεινε... Και βρίσκεται τότε εδώ και τότε εκεί, άλλοτε να μουλιάζει στην εκνευριστική παθητικότητα κι άλλοτε να μου λιάζει ο ήλιος τ' αχαμνά σαν τον γέρο του Καββαδία...

Τουλάχιστον περιστοιχίζομαι από αγανακτισμένους που οδεύουν για τις παραλίες ή τα βουνά. Μόνο που η βλαμμένη πήρα μαζί και την αγανάκτησή μου, που καμιά σχέση δεν βλέπω να έχει με εκείνη γύρω, αφού αυτή που κουβαλώ στο σάκο έχει απαντήσει σε ερωτήματα όπως «ανατροπή;», «λαϊκή αντρεία;», «αυτοοργάνωση;», «ταξικός προσδιορισμός και συνείδηση;» και διάφορα άλλα τέτοια που δεν πολυασχολούν τους αγανακτισμένους. Χωρίς αυτό να σημαίνει κάποια ποιοτική διαφορά, για να μην πω ότι ίσως πρόκειται για κάτι χειρότερο που με κάνει ακόμα περισσότερο ποταπή...

Τέλος η κρίση της αυτοκριτικής που στο φινάλε δεν απασχολεί και κανένα. Προέχει η κρίση της πατρίδος (τι γελάτε ρε;), η επιμήκυνση των πουλιών και της αποπληρωμής, το έλλειμμα, το χρέος κι όλα αυτά που κάποτε περιορίζονταν στις σομών σελίδες των εφημερίδων που σήμερα είναι ολάκερες σομών. Εκείνο όμως που φέρνει δάκρυα στα μάτια, ρίγη στα άκρα και ξινήλες στον οισοφάγο της Κοκκίνοσκουφίτσας είναι οι γεγονότα ότι μέσα στο κατακαλόκαιρο, η θεόπεμπτος και άχραντος κυβέρνησης μελετά νομοσχέδια για την καθημερινότητα του πολίτη! Μετά τα νομοσχέδια για την παιδεία, τα δημοψηφίσματα και τόσα άλλα καίρια ζητήματα, οι φωτισμένοι αυτοί άνθρωποι επιχειρούν να τακτοποιήσουν και την καθημερινότητά μας. Κι όμως, υψίστανται ακόμη άφρονες και αγάριστοι πολίτες που κάνουν πως δεν βλέπουν το κλωσισαίο έργο και βάλλουν εναντίον του, υπονομεύοντας την πορεία προς την τακτοποίηση και ευταξία της χώρας...

«Η κατάσταση δεν είναι τόσο παλιά όσο φαίνεται. Η Ευρώπη βλέπει σήμερα μια γραφειοκρατική τάξη να στραγγίζει τα χρήματα από τα συρτάρια του κεφαλαίου, προσπαθώντας να τα κάνει να καρποφορήσουν σε κλειστό κύκλωμα, χωρίς να επενδύει σε καινούργιους τρόπους παραγωγής. Και οι προλετάριοι, που τους διδάξαμε ότι το προλεταριάτο δεν υπάρχει πια, διαμαρτύρονται για την μείωση της αγοραστικής τους δύναμης, ελπίζοντας ότι ένα μεγάλο κίνημα ελεμμοσύνης θα αναπληρώσει την κατάργηση των κοινωνικών κεκτημένων, τη μείωση των μισθών, τη σταδιακή εξασφάλιση της χρησιμότητας εργασίας και τη διάλυση της εκπαιδευσης, των συγκοινωνιών, των υπηρεσιών υγείας, της ποιοτικής γεωργίας και ό, τι δεν αυξάνει –με άμεσα κέρδη– τον όγκο του χρήματος που είναι στην υπηρεσία της παγκόσμιας κερδοσκοπίας» (Raul Vaneigem - «Εγκώμιο της εκλεπτυσμένης τεμπελιάς»).

Θα κλείσουμε την πλημμυρή αναφορά μας στην επικαιρότητα με τη συνάντηση Παπανδρέου – Πλατινί. Η στήλη είναι βέβαιη ότι μετά από όλα όσα εκχωρήθηκαν από το πωλητικό προσωπικό της Μπανανίας, σειρά είχε το ποδόσφαιρο. Όμως γι' αυτά είναι περισσότερο επιφορτισμένος ο καθ' ύλη αρμόδιος κ. Πάπιας κι έτσι αποποιούμαστε (από ποίου μαςτέ;) και αυτή την ευθύνη... Καλή αντάμωση τον Σεπτέμβριο.

«Όσο κι αν γίνουμε δυσάρεστοι, εμπρός τραγούδια μου, ας πάσουμε τα όπλα ενάντια στο κύμα της βλακειάς, ενάντια στην χυδαιότητα το κύμα, ενάντια στην ηλιθιότητα το κύμα» (Ezra Pound – «Lustra»).

Κοκκίνοσκουφίτσα

Νεο-ρεφορμισμός, ίδιος με τον παλιό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

τικών επιχειρήσεων, των ασφαλιστικών ταμείων κ.λπ. Ετσι, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έγινε πόλος εξουσίας του συστήματος και το σύστημά της αναπαράγεται έως και σήμερα με τη στήριξη του κράτους.

Όμως, οι «γνωστοί, πλατεία κατανοητοί, πολιτικοί στόχοι», παρά το ρεφορμιστικό τους περιεχόμενο, φαντάζουν πολύ... προωθημένοι στα μάτια του ΝΑΡ. Γι' αυτό και εισηγείται μια σειρά πιο... μετριοπαθείς στόχους, οι οποίοι, επίσης, σύμφωνα με το συγγραφέα μας, «διευκολύνουν και προωθούν τον ανατρεπτικό πολιτικό αγώνα». Αυτά τα πρόσθετα πολιτικά αιτήματα –προφανώς για να μη... τρομάξουν οι μάζες και να οδηγηθούν πιο... ομαλά στα διάφορα στάδια των... ανατροπών– είναι τα εξής:

«Παραδειγματική τιμωρία, κατάσχεση κλεμμένων και δήμευση των περιουσιών, όλων όσοι συνέβαλαν στην αρπαγή και διασπάθιση του δημοσίου πλούτου (πρωθυπουργοί, υπουργοί, βουλευτές, κρατικοί υπάλληλοι, κομματικά στελέχη, επιχειρηματίες κ.ά.) – Κατάργηση του νόμου περί ανευθυνότητας – "ευθύνης υπουργών" – Κατάργηση της ασυλίας των βουλευτών για όλα τα αδικήματα που είναι άσχετα με την άσκηση των καθηκόντων τους. Εκλογή και όχι ορισμός των δικαστών – Αμεση κατάργηση σε όλα τα προνόμια των βουλευτών – Κατάργηση του βουλευτικού μισθού και της βουλευτικής σύνταξης (το ίδιο για ευρωβουλευτές, περιφερειάρχες και αντιπεριφερειάρχες, δημάρχους και αντιδημάρχους) – Κατάργηση της τακτικής επιδότησης των κομμάτων από τον κρατικό προϋπολογισμό (70 εκατ. ευρώ το χρόνο) – Κατάργηση της πρόσθετης - εκλογικής επιδότησης των κομμάτων τη χρονιά των εκλογών (30 εκατ. ευρώ) – Να καταργηθούν όλα τα εκλογικά παράβολα (σε βουλευτικές εκλογές, ευρωεκλογές, περιφερειακές, δημοτικές) – Ισότητα - ισοτιμία της λαϊκής ψήφου με πάγιο εκλογικό σύστημα την Απλή Αναλογική. Αύξηση και όχι μείωση στον αριθμό των βουλευτών (όχι των βουλευτών), για να υπάρχουν περισσότερα κόμματα στη Βουλή, για γνησιότερη καταγραφή και αποτύπωση όλων των πολιτικών ρευμάτων και αντιλήψεων που υπάρχουν στην κοινωνία, για πραγματική αντιπαράθεση και διάδοση των πολιτικών προγραμμάτων και ιδεών – Αμεση εκλογή βουλευτών από τους χώρους εργασίας και σπουδών και από τους Δήμους, με δυνατότητα ανάκλησής τους ανά πάσα στιγμή».

Βλέπετε τίποτα ανατρεπτικό σε ό' αυτά; Βλέπετε, μήπως τη δυνατότητα «διευκόλυνσης και προώθησης του ανατρεπτικού πολιτικού αγώνα»; Δεν νομίζουμε πως χρειάζεται ιδιαίτερη επιχειρηματολογία για να γίνει αντιληπτό πως έχουμε να κάνουμε με συνθήματα εκσυγχρονισμού του αστικού κοινοβουλευτισμού. Εν προκειμένω ο ρεφορμισμός φτάνει σε επίπεδα αισχροπτησίας. Οχι μόνο δεν ασκείται κριτική στην ουσία της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, αλλά αντίθετα γίνονται προτάσεις εξυγίανσής της, γεγονότος που υπονοεί ότι αυτή η δημοκρατία, αυτό το πολιτικό σύστημα εξουσίας, περικλείει τέτοιες δυνατότητες, οι οποίες μπορούν να γίνουν πράξη με την ενεργή παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα. Από την άποψη αυτή, το ΝΑΡ τοποθετείται δεξιά του Περισοπού και στο πλάι του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ που επίσης προωθεί τέτοια αιτήματα αστικού εκσυγχρονισμού και αναβάπτισης του αστικού

κοινοβουλευτισμού.

Αν ψάξει κανείς λίγο βαθύτερα (όχι πολύ, ίσα-ίσα κάτω από την επιφάνεια) αυτά τα ρεφορμιστικά αιτήματα, θα αντιληφθεί ότι δεν συνιστούν τίποτα περισσότερο από μια εκλογικόστια τακτική, που σε απλά ελληνικά θα μπορούσε να συμπεκνωθεί στο αίτημα «επιτέλους, να μπούμε κι εμείς στη Βουλή, όπως μπήκαμε σε δήμους και περιφέρειες». Στην πραγματικότητα, γλείφουν τις «πλατείες». Χαϊδεύουν αυτιά από έναν κόσμο που ψάχνεται, αγανακτεί, οργίζεται, αλλά εξακολουθεί να κυριαρχείται από την αστική ιδεολογία. Αντί να προσπαθήσουν να κάνουν ζύμωση ενάντια στον καπιταλισμό και το αστικό σύστημα εξουσίας, ζύμωση που δημιουργεί και σφυρηλατεί την ταξική συνείδηση, προσπαθούν να πολιτικοποιήσουν σε μια ρεφορμιστική βάση τις απαιτήσεις αυτού του κόσμου. Ψαρεύουν στα θολά νερά, όπως ακριβώς κάνει και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ.

Η κατακλείδα του άρθρου του Δ. Δεσύλλα περιγράφει, χωρίς να κρύβεται ιδιαίτερα, την ουσία του ρεφορμιστικού πλαισίου αιτημάτων, τα οποία ανάγονται όλα στη σφαίρα του αστικού κοινοβουλευτισμού και από τα οποία απουσιάζουν εντελώς τα κοινωνικά και εργατικά αιτήματα. Προφανώς, αυτά θεωρούνται... οικονομίστικα, που μπορεί να λεικιάσουν τους υψηλούς πολιτικούς στόχους εκσυγχρονισμού και κάθαρσης του αστικού κοινοβουλευτισμού. Γράφει: «Η διεκδίκηση αυτών των άμεσων πολιτικών στόχων από το μαζικό λαϊκό κίνημα και την αντικαπιταλιστική, επαναστατική Αριστερά είναι πολλαπλά χρήσιμη. Επικοινωνεί καλύτερα με και μετασχηματίζει βαθύτερα και ποιοτικά τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Προωθεί το συνολικό ανατρεπτικό πολιτικό αγώνα».

Το γλείψιμο στις αυταπάτες της «πλατείας» ομολογείται. Μπορεί να βαφτίζεται «καλύτερη επικοινωνία», όμως σε τι ακριβώς συνίσταται ο «βαθύτερος και ποιοτικός μετασχηματισμός της λαϊκής οργής και αγανάκτησης»; Έχεις έναν κόσμο που μουτζώνει, βρίζει, απαιτεί να στηθούν κρεμάλες κ.λπ. Και τι του λες; Ξέρεις, μπορεί

Βολεύεται η κλίκα

Ο καλός ο «κηπουρός» δεν χάνεται. Ακόμα κι αν συνασπιστεί το υπόλοιπο υπηρετικό προσωπικό εναντίον του, το αφεντικό βρίσκει τρόπο να τον στείλει σε άλλη βίλα. Γιατί ο καλός ο «κηπουρός» προσφέρει προσωπικές υπηρεσίες στο αφεντικό, είναι έμπιστος, είναι εχέμυθος, είναι αφοσιωμένος.

Μετά τον Δρούτσα, λοιπόν, που αναγκαστικά βρέθηκε εκτός κυβέρνησης, αλλά βολεύτηκε με μια παχυλά αμειβόμενη θέση στο ευρωκοινοβούλιο, απ' όπου θα μπορεί πιο άνετα να ρυθμίζει υποθέσεις μυστικής διπλωματίας του αφεντικού του, ήρθε η ώρα να βολευτεί και η Τίνα Μπιρμπίλη, η οποία τοποθετήθηκε πρόσβειρα της Ελλάδας στον ΟΟΣΑ. Μα τι σχέση έχει η Μπιρμπίλη μ' έναν οικονομικό οργανισμό όπως ο ΟΟΣΑ; Θα ρωτήσετε. Οση σχέση είχε και με το περιβάλλον, τα δημόσια έργα και την ενέργεια. Επιστήμονας της πλάκας είναι η Μπιρμπίλη, αλλά πολύ καλή καριέρστρια. Γι' αυτό κατάφερε να αναρριχηθεί και να εξασφαλίσει μια καλή θέση στην «αυλή» των Παπανδρέου, οι οποίοι τη χρησιμοποιούν τότε εδώ και τότε εκεί.

να υπάρξει ένας άλλος κοινοβουλευτισμός, αντιπροσωπευτικός, χωρίς προνόμια, έντιμος κ.λπ. Δεν του λες ότι αυτό το σύστημα είναι σάπιο μέχρι το μεδούλι και γι' αυτό πρέπει να τσακιστεί, να εξαφανιστεί από προσώπου γης. Του λες ότι μπορεί να εξυγιανθεί. Και του κλείνεις το μάτι να σε ψηφίσει. Δεν είναι τυχαίο πως σχεδόν το σύνολο των «άμεσων πολιτικών αιτημάτων» έχει να κάνει με την κοινοβουλευτική λειτουργία. Περιττεύει να πούμε πως ο ισχυρισμός ότι αυτά τα αιτήματα «προωθούν το συνολικό ανατρεπτικό πολιτικό αγώνα» είναι εξοργιστικός. Είναι αυθαίρετος, είναι έωλος, είναι αλαζονικός, απευθύνεται ή σε πολιτικά μικρόνοες ή σε ανθρώπους σαπισμένους μέχρι το μεδούλι από τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό.

Αν ασχοληθήκαμε επί μακρόν με το συγκεκριμένο πρόγραμμα, δεν είναι γιατί «καιγόμαστε» ν' ανοίξουμε κάποιο μέτωπο κατά του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Είναι γιατί, πρώτο, αυτές τις ντροπιασμένες ιδέες θα τις βρίσκουμε συνεχώς μπροστά μας (πάντοτε ο ρεφορμισμός είναι πιο οικείος για τις εργαζόμενες μάζες, όταν ζυπνούν από έναν μακρύ λήθαργο) και, δεύτερο, γιατί απορρίπτοντας αυτή την πολιτική, που αυτομοστράβεται σαν ριζοσταστική και επαναστατική, οδηγείσαι στο βασικό «διά ταύτα» της περιόδου που διανύουμε. Το προλεταριάτο πρέπει να «κινήσει» ταξικά αυτόνομα. Για να «κινήσει» ταξικά αυτόνομα, όμως, πρέπει να συγκροτηθεί πολιτικά αυτοτελώς. Να συγκροτηθεί πολιτικά πάνω στη βάση ενός επαναστατικού προγράμματος ανατροπής του καπιταλισμού και οικοδόμησης του κομμουνισμού. Για να το πούμε όσο πιο απλά γίνεται, το προλεταριάτο πρέπει ν' αποκτήσει το δικό του πολιτικό κόμμα, το δικό του επαναστατικό επιτελείο, το συλλογικό του «μυαλό», που είναι απαραίτητο όχι μόνο για την τελική «έφοδο στους ουρανούς», αλλά και να πιάσουν οι αμυντικοί του αγώνες (όλοι οι αγώνες μέσα στον καπιταλισμό είναι αμυντικοί, ακόμα και όταν έχουν διεκδικητικό χαρακτήρα) να θυμίζουν το μαρτύριο του Σίσυφου.

Πέτρος Γιώτης

Ταφόπλακα στο σκάνδαλο E.coli

Επίσημα τέλος έθεσαν οι γερμανικές αρχές στην κρίση E.coli, που έπληξε 4.321 ανθρώπους, από τους οποίους πέθαναν 76 (οι 50 στη Γερμανία). Όπως ανακοίνωσε ο πρόεδρος του Ινστιτούτου «Κοχ», το τελευταίο κρούσμα αναφέρθηκε στις 4 Ιουλίου, οπότε ιατρικός η επιδημία έχει τελειώσει, αν και θα εξακολουθήσει να βρίσκεται υπό «εντατική επίβλεψη». Το γερμανικό ινστιτούτο προβλέπει επίσης ότι τους επόμενους μήνες θα καταγραφεί αριθμός κρουσμάτων μεγαλύτερος από τον συνήθη.

Φυσικά, οι πραγματικές αιτίες της έκρηξης της επιδημίας δεν έγιναν γνωστές. Θάφτηκαν με μεγάλη προσοχή από το γερμανικό κράτος, που δεν θέλει να πλήξει τις επιχειρήσεις του. Το ίδιο θάφτηκε και το σκάνδαλο Lidl στη χώρα μας, που οδήγησε στην καρατόμηση του προέδρου του ΕΦΕΤ Γ. Νυχά από τον υπουργό Υγείας Α. Λοβέρδο. Ακόμα και η προκλητική παραπλανητική ανακοίνωση της Lidl έμεινε ατιμώρητη από τον ΕΦΕΤ και ουδέποτε αποσύρθηκε από τη γερμανική εταιρεία.

Αστυνομική πλεκτάνη – καταδίκες πρόκληση

Δεν ξέρουμε πόσο ικανοποιημένος θα ένιωθε ο μακελάρης του Οσλο με την απόφαση του Β' Αυτόφωρου Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθήνας, ενώπιον του οποίου παραπέμφθηκαν τέσσερις μετανάστες, πρώην απεργοί πείνας, τους οποίους η Ασφάλεια του «Ελ. Βενιζέλος» τύλιξε σε μια κόλλα χαρτί, κατηγορούμενους για «αποδοχή προϊόντων εγκλήματος». Ίσως να ήθελε απόφαση για εκτέλεσή τους. Τέτοια απόφαση δεν μπορούσε να πάρει το δικαστήριο, έκανε όμως ό,τι περνούσε από το χέρι του για να επιβεβαιώσει με τον πιο προκλητικό τρόπο την αστυνομική πλεκτάνη. Κουρελιάζοντας το νόμο και το αποδεικτικό υλικό, μόνο και μόνο επειδή δικάζε μετανάστες. Φανταστείτε τι θα γινόταν αν οι τέσσερις μετανάστες πήγαιναν στο δικαστήριο ανυπεράσπιστοι, χωρίς την αλληλεγγύη που εκφράστηκε στο πρόσωπό τους.

Μια αθώωση, μια αναβολή και δυο προκλητικές καταδίκες ήταν ο απολογισμός της σε πρώτο βαθμό δικαστικής «διερεύνησης» της σκευωρίας που η ΓΑΔΑ έστησε σε βάρος των τεσσάρων πρώην απεργών πείνας της Υπατίας. Το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, χωρίς να παραοικίασε κανένα σκεπτικό, καταδίκασε δύο μετανάστες για «αποδοχή προϊόντων εγκλήματος», επειδή είχαν στην κατοχή τους πράγματα που ο καθένας μας έχει, χωρίς να κουβαλάει μαζί του και την απόδειξη αγοράς τους (π.χ. ένα ζευγάρι γυαλιά, ένα σεσουάρ). Δεν εξήγησε, όμως, η πρόεδρος για ποια ακριβώς αντικείμενα καταδικάστηκαν. Γιατί υπήρξαν αντικείμενα, όπως ένα ηλεκτρικό κατσαβίδι και ένας επαναφορτιζόμενος φακός, που η μεν Ασφάλεια παρουσίασε σαν κλοπιμαία, στο δικαστήριο όμως αποδείχτηκε ότι είχαν αγοραστεί πρόσφατα από τους ίδιους τους μετανάστες, οι οποίοι προσκόμισαν τις αποδείξεις αγοράς από μεγάλα καταστήματα των Χανίων.

Ενας από τους τέσσερις πρώην απεργούς πείνας βοήθησε φίλο του, σηκώνοντας μια από τις πολλές τσάντες, την ώρα που οι ασφαλίτες τους προσήγαγαν στο Τμήμα του αεροδρόμιου «Ελ. Βενιζέλος». Μολονότι από την πρώτη στιγμή διαμαρτυρόταν ότι η τσάντα δεν ήταν δική του και το ίδιο επιβεβαίωνε και ο φίλος του, βρέθηκε κατηγορούμενος. Ο φίλος του επιβεβαίωσε και στο δικαστήριο ότι απλώς τον βοήθησε να σηκώσει τα πράγματά του και έτσι ήταν ο μόνος

που αθώωθηκε.

Καταδικάστηκε σε 6 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή μετανάστης, διότι είχε στην κατοχή του παμπάλαιο λάπτοπ, το οποίο ουδέποτε είχε καταγγελλεί ότι κλάπηκε! Θεωρήθηκε κλεμμένο σε άγνωστο χρόνο από άγνωστο ιδιοκτήτη!!! Καταδικάστηκε ενώ δεν υπήρχε καν αυτό που οι νομικοί ονομάζουν «αντικειμενική υπόσταση του αδικήματος», δηλαδή βεβαιωμένη κλοπή. Και μεις ρωτάμε: όταν οποιασδήποτε Ελληνας βρίσκεται στο αεροδρόμιο –ή περπατά στο δρόμο– έχοντας μαζί του λάπτοπ, κινητό, φωτογραφική μηχανή και άλλα αντικείμενα, θεωρείται ύποπτος κλοπής ή αποδοχής προϊόντων εγκλήματος, αν δεν έχει μαζί του τις αποδείξεις αγοράς; Όταν είσαι μετανάστης και διη πρώην απεργός πείνας της Υπατίας, καταδικάζεσαι για την κατοχή ακόμη και αντικειμένων τα οποία ουδέποτε καταγγελλήκε ότι κλάπηκαν. Φτάνει που τα έχεις εσύ, ένας μετανάστης.

Καταδικάστηκε σε 10 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή μετανάστης, διότι είχε στην κατοχή του ένα λάπτοπ, μερικά χαλασμένα κινητά, ένα παμπάλαιο playstation κι ένα ζευγάρι γυαλιά. Απ' αυτά, το λάπτοπ παρουσιάστηκε ως κλεμμένο με την εξής διαδικασία. Κλήθηκε πολίτης, που είχε κάνει καταγγελία ότι του κλάπηκε λάπτοπ ίδιας μάρκας και χωρίς να γίνει καμιά ταυτοποίηση μέσω σειριακού αριθ-

μού (κάθε λάπτοπ έχει έναν μοναδικό σειριακό αριθμό), το συγκεκριμένο λάπτοπ αποδόθηκε στον πολίτη, μόνο και μόνο για να στηριχτεί η κατηγορία της «αποδοχής προϊόντων εγκλήματος» από το μετανάστη. Τα υπόλοιπα αντικείμενα, τα χαλασμένα κινητά, τα γυαλιά, το παμπάλαιο playstation, ακόμη και το τρυπάνι που είχε αγοραστεί και για το οποίο υπήρχε απόδειξη, θεωρήθηκαν επίσης κλεμμένα, χωρίς κανείς να έχει καταγγείλει κλοπή! Απλά βρέθηκαν στα χέρια μετανάστη και η ιδιότητά του ως μετανάστη τον καθιστά εξ ορισμού ένοχο.

Τέλος, η δίκη του τέταρτου, ενώ είχε φτάσει στο τέλος της, αναβλήθηκε για τις 28 Ιουλίου, με πρόταση της εισαγγελέως, διότι η ενοχή δεν προέκυπτε με τίποτα. Ξέρετε γιατί; Γιατί μια ώρα μετά τη σύλληψη των τεσσάρων στο «Ελ. Βενιζέλος», κλήθηκε αστυνομικός, στον οποίο αποδόθηκε το λάπτοπ του μετανάστη, διότι –όπως είπατε– του το είχαν κλέψει από το στίπι του στην Κυψελή. Μόνο που ουδέποτε είχε καταγγείλει κλοπή λάπτοπ! Πώς ήξεραν και τον κάλεσαν οι συνάδελφοί του στο αεροδρόμιο και μάλιστα μέσα σε μια ώρα, όταν αυτός ουδέποτε είχε καταγγείλει κλοπή;

Αυτό το ερώτημα έθεσε ιδιαίτερα επιτακτικά η συνήγορος Αννυ Παπαρούσου, αναγκάζοντας την εισαγγελέα της έδρας, η οποία πρότεινε συνεχώς ενοχές χωρίς καμιά επι-

χειρηματολογία, να ζητήσει την αναβολή της υπόθεσης, προκειμένου να κληθεί ο αστυνομικός που εμφανίστηκε σαν ιδιοκτήτης του λάπτοπ.

Σημειώνουμε ότι από τους μάρτυρες του κατηγορητήριου ουδείς εμφανίστηκε για να καταθέσει στο δικαστήριο. Ούτε ο αστυνομικός που πήρε ένα λάπτοπ το οποίο ουδέποτε είχε δηλώσει ως κλαπέν, ούτε μια αεροσυνοδός που πήρε χωρίς καμιά ταυτοποίηση ένα λάπτοπ με θήκη και φορτιστή, ενώ είχε καταγγείλει ότι της έκλεψαν ένα σκέτο λάπτοπ, ούτε η μητέρα μιας άλλης κυρίας, η οποία «αναγνώρισε» το λάπτοπ της απουσιάζουσας κόρης της και το πήρε από την Ασφάλεια, ξανά χωρίς ταυτοποίηση. Απουσίασαν σκόπιμα, γιατί πήραν κάποια λάπτοπ που δεν ήταν δικά τους και φοβούνταν ότι θα καλούνταν να δώσουν εξηγήσεις και να επιβεβαιώσουν με βάση το σειριακό αριθμό αν ήταν τα δικά τους λάπτοπ.

Αντίθετα, προσφέρθηκε να καταθέσει μια πληθώρα μαρτύρων υπεράσπισης. Απ' αυτούς κατέθεσαν μερικοί. Αναφέρθηκαν στην προσωπικότητα των κατηγορούμενων, στο ήθος τους και στην ξεκάθαρη στάση τους: αυτοί που έκαναν 45 μέρες απεργία πείνας για να πάρουν άδεια παραμονής, ποτέ δεν θα ρισκάριζαν να χάσουν ό,τι κέρδισαν κουβαλώντας κλοπιμαία στο αεροδρόμιο. Και μάλιστα, κουβαλώντας τα εμφανώς και όχι κρυμμένα σε κάποιες βαλίτσες.

Η συνήγορος Αννυ Παπαρούσου έδωσε μεγάλη μάχη. Και στο καθαρά ποινικό μέρος και στο πολιτικό μέρος. Αναφέρθηκε με επιχειρήματα στο εμφανές «στήσιμο» της υπόθεσης από τη ΓΑΔΑ, η οποία έσπευσε να εκδώσει και ανακοίνωση για ένα ασήμαντο συμβάν, απ' αυτά που καθημερινά συμβαίνουν δεκάδες στην Αθήνα, χωρίς ποτέ να εκδίδονται επίσημες αστυνομικές ανακοινώσεις. Μίλησε για την ιδιαίτερη μεταχείριση που επιφυλάσσεται στους μετανάστες γενικά και στους μετανάστες της Υπατίας ιδιαίτερα. Πώς μπορείτε να δικάσετε, είπε απευθυνόμενη στην πρόεδρο, όταν δεν έχετε βεβαιωμένο το αδίκημα της κλοπής και δεν έχετε δόλο εκ μέρους των κατηγορούμενων; Παρουσίασε, δε, και πλούσια νομολογία του Αρείου Πάγου. Πλην, όμως, μιλούσε εις ώτα μη ακουόντων. Η «γραμμή» είχε δοθεί από τη ΓΑΔΑ και το δικαστήριο έπρεπε να προσαρμοστεί.

■ Ενισχύουν το οπλοστάσιο της καταστολής

Περισσότεροι φράχτες με πλεξιγκλάς και σίδερο, αύρες που βομβαρδίζουν με κανόνια νερού, ακόμη και εκπαιδευμένα σκυλιά μπαίνουν στο οπλοστάσιο της κρατικής καταστολής. Η κυβέρνηση ξέρει καλά ότι το φθινόπωρο θα είναι καυτό κι ακόμα πιο καυτό ο χειμώνας, γι' αυτό και το χρήμα ρέει άφθονο για την ενίσχυση του κατασταλτικού οπλοστασίου (μια «αύρα» κοστίζει πάνω από 400.000 ευρώ κι ένα κομμάτι «τοίχου» περίπου 40.000 ευρώ).

Στο μεταξύ, ο εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Ι. Τέντες, ζητά την επίσημη έκδοση των προεδρικών διαταγμάτων που θα υλοποιούν το νόμο για τις χαφιεδοκάμερες και εισηγείται την αντικατάστασή τους με άλλες, πιο σύγχρονες, γιατί οι σημερινές κάμερες είναι φτιαγμένες για τη ρύθμιση της κυκλοφορίας και δεν μπορούν να αποτυπώσουν καλά πρόσωπα. «Απαιτείται μεθοδικός και προσεκτικός σχεδιασμός της καταδίωξης και της σύλληψης των δραστών, διότι οι προχειρότητες οδηγούν σε ματαίωση των συλλήψεων με αποτέλεσμα, όταν αυτές γίνονται, να οδηγούνται ελλείψει στοιχείων σε αθωώσεις στα δικαστήρια». Κοντολογίς, ο Τέντες ζητά να «δένονται» καλά οι συλλήψεις και όχι εκ των υστέρων να πιάνονται άτομα στην τύχη, από το σωρό, τα περισσότερα από τα οποία αθωώνονται.

Κατόπιν όλων αυτών, αναρωτιόμαστε: θα εξακολουθήσουν οι διάφοροι καλοθελητές να καταγγέλλουν τους «κουκουλοφόρους»; Αν θέλεις να αντισταθείς και όχι να κλαψουρίζεις περιοριζόμενος στο ρόλο του καρπαζοεισπράκτορα, τότε σφειλεις να προστατευτείς όχι μόνο από τους μπάτσους, αλλά και από τις ρουφιανοκάμερες.

■ ΔΕΗ: Πιο ευρεία η ιδιωτικοποίηση

Με το γνωστό ύφος της σιγανοπαπαδιάς, σαν να έλεγε κάτι το δεδομένο και αυτονόητο, ο Γ. Παπακωνσταντίνου απάντησε ως εξής στο ερώτημα αν προκρίνει πώληση του 17% της ΔΕΗ ή πώληση επιμέρους μονάδων (REAL NEWS, 24.7.11):

«*Ας κάνουμε μία διάκριση. Η υποχρέωση πρόσβασης στο λιγνίτη από τρίτους χωρίς διακρίσεις μας οδηγεί σε έναν συνδυασμό συμφωνίας ανταλλαγής ισχύος με άλλες χώρες και πώληση μονάδων της ΔΕΗ. Όταν αυτή η διαδικασία ολοκληρωθεί θα προχωρήσουμε το 2012 στη διαδικασία αποκρατικοποίησης της ΔΕΗ, είτε με προσέλκυση στρατηγικού επενδυτή είτε με πώληση μεριδίων σε θυγατρικές.*»

Λεπτομέρειες δεν έδωσε, για ευνόητους λόγους, όμως αυτοί που ξέρουν πήραν το μήνυμα ότι η κυβέρνηση είναι έτοιμη να πουλήσει λιγνιτικούς σταθμούς (ολόκληρους ή τμήματά τους). Σύμφωνα με πληροφορίες που ουδέποτε διαφυσήθηκαν, η ΕΕ απαιτεί να πουληθεί το 40% των λιγνιτικών μονάδων της ΔΕΗ. Αν αυτό υλοποιηθεί (λόγος γίνεται για πώληση και των μεγάλων υδροηλεκτρικών σταθμών), τότε το 51% της ΔΕΗ που κατέχει το ελληνικό κράτος θα αφορά μια σημαντικά μικρότερη επιχείρηση, της οποίας θα πουλήσει το 17%. Στην πράξη, δηλαδή, θα έχει πωληθεί ένα ποσοστό της ΔΕΗ σημαντικά μεγαλύτερο από το 17% που έχει ανακοινώσει η κυβέρνηση.

■ Πόνος για τον κοινοβουλευτισμό

«Η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών που από απελπισία, από απόγνωση βρίσκονται στο δρόμο και διαδηλώνουν, θέλει να προστατεύσει τη δημοκρατία και τον κοινοβουλευτισμό. Διότι κοινοβουλευτισμός σημαίνει ότι δίνω το λόγο στους πολίτες να κρίνουν και να εκλέξουν αυτούς που θέλουν να τους εκπροσωπήσουν». Αντώνης Σαμαράς ή Φώτης Κουβέλης; Κανένας από τους δύο. Στον Αλέξη Τσίπρα ανήκει η φράση και ήταν μία από τις πολλές που εκστόμισε στη συνέντευξη που έδωσε στη NET, την περασμένη Τρίτη.

Ούτε οι πιο χυδαίοι ομορτοπιστές της Β' Διεθνούς, την περίοδο πριν τον Α' παγκόσμιο πόλεμο, τότε που έμπαιναν στις κυβερνήσεις και στήριζαν «την άμυνα της πατρίδας» δεν τολμούσαν ν' αποθεώσουν με τέτοιο τρόπο τον αστικό κοινοβουλευτισμό. Ο Τσίπρας, όμως, δεν κωλώνει. Αυτός και οι κοληθοί του πήραν απόφαση να φαρέψουν εκλογικά στη δεξαμενή των απογοητευμένων Πασόκων και γι' αυτό ο πολιτικός του λόγος προσαρμόζεται κάθε μέρα και περισσότερο στις ανάγκες μιας τυπικής σοσιαλδημοκρατικής προεκλογικής δημαγωγίας.

Είπε πολλά σ' αυτή τη συνέντευξη ο Τσίπρας, στα οποία θα χρειαστεί να επανέλθουμε, γιατί είναι πολύ χαρακτηριστικά. Προς το παρόν, «τσιπάρουμε» μόνο ένα: «*Η δημοκρατία έχει κανόνες. Έχει όρους. Εμείς δεν ζητήσαμε ούτε να καταλάβουν οι συγκεντρωμένοι στην πλατεία Συντάγματος τα θερινά ανάκτορα, ούτε να καταλυθεί το σύνταγμα. Εμείς ζητάμε να εφαρμοστεί το σύνταγμα.*»

Δώστε τζόγο στο λαό...

✓ Ταξίδι αστραπή στην Αθήνα, πραγματοποίησε την περασμένη Τρίτη ο πρόεδρος της ΟΥΕΦΑ Μισέλ Πλατινί, προκειμένου να συναντηθεί με τον πρωθυπουργό Γιώργο Παπανδρέου και να συζητήσουν για την «κάθαρση» του ελληνικού ποδοσφαίρου. Η συνάντηση αξιολογείται ως επικοινωνιακού χαρακτήρα, προκειμένου να αλλάξει το κλίμα στη κοινή γνώμη και να πειστούν οι φίλαθλοι ότι η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να πατάξει τη διαφθορά στο ελληνικό ποδόσφαιρο, αφού επί της ουσίας οι δυο πλευρές δεν ανακοίνωσαν κάποιες συγκεκριμένες ενέργειες για το θέμα των στημένων αγώνων και της παράγκας Νο 2. Ο υπουργός Αθλητισμού Παύλος Γερούλάνος δήλωσε ότι η συνάντηση ήταν επικοινωνιακή και ότι οι δυο πλευρές συμφώνησαν ότι πρέπει να μπει τέλος στα φαινόμενα διαφθοράς και στην αθλητική βία και ανακοίνωσε ότι στο άμεσο μέλλον ο πρόεδρος της ΟΥΕΦΑ θα στείλει στον πρωθυπουργό μια επιστολή, στην οποία θα περιγράφεται η διαδικασία που θα πρέπει να ακολουθηθεί η κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει τα τέσσερα σοβαρότερα προβλήματα του ελληνικού ποδοσφαίρου. Τα προβλήματα είναι οι στημένοι αγώνες, η βία στα γήπεδα, το ντόπινγκ και η διαίτησία και με τη βοήθεια τεσσάρων ομάδων από ειδικούς της ΟΥΕΦΑ, που θα επισκεφτούν τη χώρα μας, η κυβέρνηση και η ΕΠΟ θα αποκτήσουν την τεχνολογία για την αντιμετώπισή τους.

Από την πλευρά του ο Πλατινί ανακοίνωσε ότι πολύ σύντομα θα έρθει ο Κολίνα στην Ελλάδα για να βοηθήσει σε θέματα διαίτησίας. Για τους στημένους αγώνες δήλωσε ότι η ΟΥΕΦΑ δεν μπορεί να τιμωρήσει μια ομάδα με αποκλεισμό από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, αν δεν υπάρχουν απτές αποδείξεις και δεν έχει αποφανθεί η Δικαιοσύνη, γιατί αν αποδειχτεί στη συνέχεια η αθωότητά της, τότε θα μπορεί η ομάδα αυτή να προσφύγει στα δικαστήρια και να ζητήσει μεγάλη αποζημίωση. Το επιχείρημα του Πλατινί στερείται κάθε σοβαρότητας, γιατί με την ίδια λογική, αν αποδειχτεί η ενοχή της ομάδας, τότε είναι πολύ πιθανό να επιδιώξει διαφυγόντα κέρδη η ομάδα που θα την αντικαθιστούσε.

Αν θέλουμε να κάνουμε μια αποτίμηση της επίσκεψης Πλατινί, πέρα από τον επικοινωνιακό χαρακτήρα της, είναι φανερό ότι η ΟΥΕΦΑ πετάει το μπαλάκι στην ΕΠΟ, που θα πρέπει να αποφασίσει τόσο

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

για την ημερομηνία έναρξης του νέου πρωταθλήματος όσο και για τις ενδεχόμενες τιμωρίες των ομάδων που εμπλέκονται στο σκάνδαλο. Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να χαλάσουμε φραϊά ουσία για να καταλάβουμε προς τα πού πάει η βολίτσα. Μετά την επιλεκτική χρεοκοπία, είναι ξεκάθαρο ότι προωθείται η επιλεκτική «κάθαρση» του ελληνικού ποδοσφαίρου, υπό την ανοχή της ΟΥΕΦΑ. Όσο για την κυβέρνηση, βρέθηκε ο πραγματικός ένοχος για την κατάντια του ελληνικού ποδοσφαίρου. Οι οργανωμένοι οπαδοί ευθύνονται για την πλήρη απαξίωση του αθλήματος και για το λόγο αυτό μπαίνει λουκέτο στους συνδέσμούς τους, απαγορεύεται η μετακίνηση των οπαδών στα εκτός έδρας παιχνίδια, εισάγεται η έννοια της εγκληματικής οργάνωσης στην αθλητική βία (πλημμελημα) και επαναφέρεται το ιδιώνυμο για όσους καταδικαστούν για πράξεις αθλητικής βίας.

✓ Η Μπαρτσελόνα είναι για τη συντριπτική πλειοψηφία των φίλαθλων η κορυφαία ποδοσφαιρική ομάδα του πλανήτη και αυτό μόνο τυχαίο δεν είναι. Την περασμένη σεζόν οι 21 «ανιχνευτές» ταλέντων που διαθέτει η ομάδα της Καταλονίας διένυσαν 351.237 χιλιόμετρα, παρακολούθησαν 5.254 παιχνίδια και «ανέλυσαν» 4.763 ποδοσφαιριστές ηλικίας από 7 μέχρι 23 χρόνων, προκειμένου να βρουν τους πλέον κατάλληλους για να φοιτήσουν στη «Λα Μασία», την ποδοσφαιρική ακαδημία των μπλουζογκράνα. Η «Λα Μασία» θεωρείται μια από τις κορυφαίες ποδοσφαιρικές ακαδημίες (οι ειδικοί θεωρούν ότι έρχεται δεύτερη πίσω απ' αυτή του Αγιάξ) και η διοίκηση της καταλανικής ομάδας δίνει

μεγάλη σημασία στην παραγωγή παιχτών, τους οποίους προωθεί στην πρώτη ομάδα.

Μέχρι στιγμής, η Μπαρτσελόνα έχει οριστικοποιήσει τη μεταγραφή του χιλιανού άσου Αλέξις Σάντρες, βάζει πλώρη για τη μεταγραφή-επιστροφή στα πάτρια εδάφη του Σσεκ Φάμπρεγκας και το πλέον πιθανό είναι να μην γίνουν άλλες μεταγραφές και να προωθηθούν στην πρώτη ομάδα παίκτες από τις ακαδημίες. Όπως καταλαβαίνετε, ουδεμία σύγκριση με τις ελληνικές ομάδες, στις οποίες τα τελευταία χρόνια οι Έλληνες ποδοσφαιριστές αποτελούν μειοψηφία, αφού οι ιδιοκτήτες τους «επενδύουν» σε αμφίβολης ποιότητας ξένους παίκτες.

✓ Αφού κατάφερε να γλιτώσει τη χώρα από τη χρεοκοπία, οδηγώντας την στην επιλεκτική χρεοκοπία, ο τσάρος της ελληνικής οικονομίας Μπενίτο, κατά κόσμον Ευάγγελος Βενιζέλος, ετοίμασε ένα νέο νομοσχέδιο για το τζόγο, το οποίο είναι πολύ πιθανό να εγκριθεί από την Κομισιόν. Αν και το νέο νομοσχέδιο δεν έχει ουσιαστικές αλλαγές από αυτό που είχε ετοιμάσει ο προκάτοχός του, η συγκυρία στην οποία βρίσκεται η ελληνική οικονομία δείχνει ότι θα οδηγήσει τους εμπειρογνώμονες της Κομισιόν να δώσουν το πράσινο φως. Τα σημεία για τα οποία έχουν τεθεί ερωτηματικά από την Κομισιόν, είναι η ύπαρξη ειδικών διατάξεων για τον ΟΠΑΠ και τον ΟΔΙΕ (ιπποδρομίες), ο περιορισμένος αριθμός αδειών που θα δοθούν στο online στοίχημα και η δεσμευτική υποχρέωση όσων αποκτή-

■ ΦΡΙΤΖ ΛΑΝΓΚ Μ – Ο δράκος του Ντίσελντορφ

Ένα εξαιρετικό στο είδος του θρίλερ (1931) από τον μεγάλο γερμανό σκηνοθέτη. Αφορά έναν σίριαλ κίλερ παιδιών στο Βερολίνο του '30. Όμως, με ακορμημία μια παρεμ-

φερή ιστορία της εποχής, το μαγικό άγγιγμα του Λανγκ επιτρέπει στην ταινία αναφορές στο ολοένα και περισσότερο διογκούμενο αίσθημα φόβου της ναζιστικής κυριαρχίας, καθώς και ευστοχότατους παραλληλισμούς του υπόκοσμου με το επίσημο κράτος. Δεν είναι τυχαίο ότι η ταινία απαγορεύτηκε το 1934 και επανήλθε στο προσκήνιο το 1966. Αψογή και απολαυστική από κάθε άποψη.

■ ΡΟΜΠΕΡΤ ΚΡΑΜΕΡ Πάγος

Μια σχετικά άγνωστη στο ελληνικό κοινό αμερικανική πολιτική ταινία επαναπροβάλλεται στη χώρα μας. Ο «Πάγος» γυρίστηκε το 1969 από τον σαραντάχρονο τότε μαρξιστή σκηνοθέτη Ρ. Κράμερ, που χρησιμοποίησε τους αισθητικούς κώδικες του σινεμά ντιρέκτ που τότε ανούσε, για να δημιουργήσει μια άκρας ασυνήθιστη ταινία μυθοπλασίας. Το θέμα της ταινίας τοποθετείται στο μέλλον, όπου μια επανάσταση έχει ξεσπάσει στο γειτονικό Μεξικό και ταυτόχρονα μια Επιτροπή Επαναστατικών Οργανώσεων στη Νέα Υόρκη προετοιμάζει μια γενική εξέγερση για την κατάληψη της εξουσίας στην ιμπεριαλιστική Αμερική.

Όπως ακριβώς και στο εκπληκτικό μυθιστόρημα του Τζακ Λόντον «Η σιδερένια φτέρνα», έτσι και στον «Πάγο» η επανάσταση στην Αμερική είναι ζήτημα... επιστημονικής φαντασίας. Αυτό δεν εμποδίζει τον Κράμερ να στοχάζεται πολιτικά και μάλιστα αρκετά καθαρά. Και όπως είναι φυσικό, στην Αμερική όποιος σκέφτεται και ενεργεί με αριστερή πρόθεση δεν έχει κανένα μέλλον. Έτσι ο Κράμερ μετακόμισε στη Γαλλία και έμεινε εκεί για την υπόλοιπη ζωή του.

Είναι επίσης φυσικό, όταν ένας Αμερικανός φαντάζεται ένα επαναστατικό προτσές στην Αμερική, οι πτυχές που έχει σχεδιάσει στο μυαλό του να έχουν πολλά κενά. Πάνω απ' όλα το επαναστατικό υποκείμενο δεν έχει και πολλή σχέση με την εργατική τάξη. Είναι απροσδιόριστος υφής ακτιβιστές διανοούμενοι, τους οποίους ο Κράμερ «κοιτάζει» άλλοτε συγκαταβατικά και άλλοτε αποστασιοποιητικά. Σε κάθε περίπτωση, οι επαναστατικές αποφάσεις που λαμβάνονται έστω στα πλαίσια γκετοποιημένων ομάδων είναι ένα ακόμα βήμα στην αλλαγή αυτού του κόσμου και να έχει το προβάδισμα.

Μετά τη συνάντησή του με τον Έλληνα πρωθυπουργό, ο Πλατινί μεταξύ των άλλων δήλωσε: «Μου έκανε εντύπωση το πόσο πολλά πράγματα ήξερε γύρω από το ποδόσφαιρο ο Γιώργος Παπανδρέου». Κατά συνέπεια νομιμοποιούμε να αναφωνήσουμε: «Ντολμαδάκια γιαλαντζί, κάθαρση αλά Πλατινί...».

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Κι εν τω μεταξύ δεν υπάρχει δέυρο ούτε για ταξί

Προσφορές
στο Ιντερνετ
για φθηνές
διακοπές

Εργάτες, άνεργοι, απολυμένοι,
απολυόμενοι, Κινέζοι... σπεύσατε!

Καλάσνικοφ και όχι Καλάζνικοφ, ρε μαλάκα!

Η κρατική καταστολή –σταθερά– αναβαθμίζεται. Εμείς;

◆ 1η Αυγούστου 1973 – Θάνατος Ν. Ζαχαριάδη στη Ρωσία.

◆ «Υποστηρίζουμε ότι το αστικό/καπιταλιστικό σύστημα δεν πέφτει με... λείζερ (στη Βουλή) ούτε μερεμετίζεται με εκλογές (βλ. Παπαρήγα-Τσίπρας), αλλά με μαζικό εξωκοινοβουλευτικό αγώνα». Ποιος τα γράφει αυτά; Ο Θ. Τσιριγώτης, του Μ-Λ ΚΚΕ που δεν έχει αφήσει καμιά... κοινοβουλευτική εκλογική... εμπειρία...

◆ Ολοσέλιδη διαφήμιση της Αθηναϊκής Ζυθοποιίας στο Ριζοσπάστη (17-7-11) στην οποία αναφέρεται: «Η εταιρία μας είμαστε εμείς, οι 1.100 εργαζόμενοι που την κάνουμε να ξεχωρίζει... που αντιμετωπίζουμε με ευελιξία τα νέα δεδομένα... τα καταφέρνουμε όλοι μαζί, σαν μια μεγάλη οικογένεια». Γι' αυτό –από πάνω– ο διευθυντής ανθρώπινου δυναμικού δηλώνει «περήφανος για όλους μας». Κατά τα άλλα (πρώτη σελίδα της εφημερίδας) «Στη μάχη, με το Ριζοσπάστη στο χέρι» για να διακημίσετε τη συνεργασία των τάξεων...

Ο Ζονγκ Κινγκκού, ο πιο πλούσιος άνθρωπος στην Κίνα, άρκεσε την καριέρα του από μία ακαθίκη κοντίνα. Εκεί πουλούσε βιταμινούχα ονομαστικά. Σήμερα ελέγχει το 15% της αγοράς εμφιαλωμένου νερού και ονομαστικών της χώρας του, αλλά ο ίδιος εξακολουθεί να ζει με 20 δολάρια την ημέρα.

◆ Κι άλλη «Αντεπίθεση» (Ριζοσπάστης, 24-7-11). Ομως, τρώμε γκολ συνέχεια, ρε μαλάκες...

◆ All αίθρια σχέση

◆ Εγώ με την αξία μου κι όχι με ξένες πλάτες, διατείνεται (Καθημερινή, 17-7-11) η πρόεδρος του Συνδέσμου Εξαγωγέων. (Αλήθεια, όταν λέει «δουλειά της» τι εννοεί, άραγε;).

◆ Ο πανεπιστημιακός κ. Σ. Καλύβας (Καθημερινή, 24-7-

11) λάβρος κατά των «τζαμπατζήδων-ανεύθυνων πολιτών» που δεν χρησιμοποιούν εισιτήριο στο μετρό (που δεν έχει σχέση με δημόσιο...). Για βγες να τα πεις στους άνεργους ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ αυτά, κυρ-αποτέτοιε...

◆ Όπα, ρε μάγκες της ελληνικής ΤV: όχι και ψυχάκιας ο καραφασίστας Μπρέιβικ. Οσο για τα ντόπια φασιστρώνια που ονοματίζονται στη «βίβλο» του μόνο ΜΙΑ αντιμετώπιση υπάρχει.

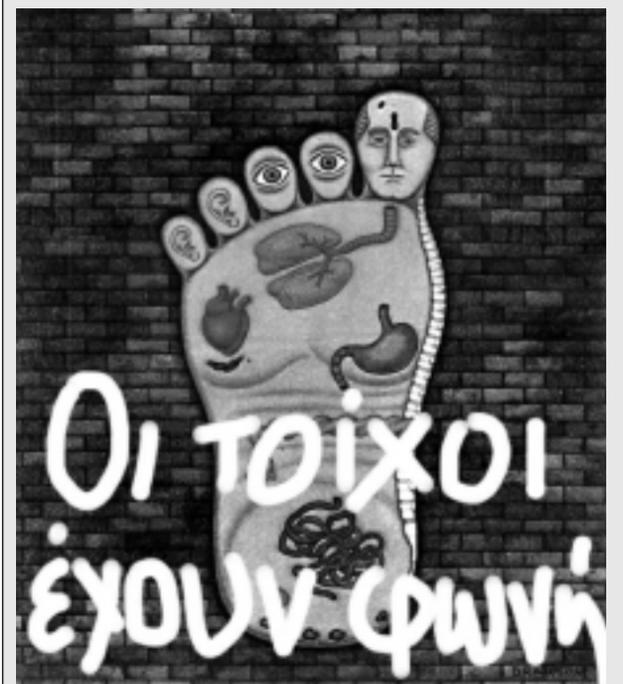
«Μπορεί να είσαι υπόδειγμα πολίτη, ίσως να είσαι μέλος του συλλόγου προστασίας των ζώων και ακόμα να 'χεις τη φήμη, μα το πράγμα που αντιπροσωπεύεις απέναντί μου δεν έχει καρδιά στα στήθια. Αυτό που φαίνεται να χτυπάει εκεί μέσα είναι ο χτύπος της δικής μου καρδιάς. Ζητώ την κανονική εργάσιμη μέρα, γιατί όπως κάθε άλλος πουλητής, ζητώ την αξία του εμπορεύματός μου». (Αφιερωμένο ΚΑΙ στην Καθημερινή, κάποιους λουφαγμένους εκεί μέσα, ΚΑΙ στον... οικολόγο SKAI...)

◆ «Αρχίζει το κυνήγι των αποδείξεων» - Ελευθεροτυπία 31-12-09, η γνωστή... αδέσμευτη

◆ «Και με 200 βουλευτές θα βρείτε εσείς δουλειά;» (Αλ. Παπαρήγα, στους ναυτεργάτες του «Φαιστός») – κι αμέσως η κοινοβουλευτική χλαπάτσα: Ο πρωθυπουργός «αν θέλει να δοκιμάσει τη θέληση του λαού, ας κάνει εκλογές». Μόνο που τη χλαπάτσα την έφαγαν οι ναυτεργάτες...

◆ «Από την πρώτη στιγμή συνειδητοποιήσαμε ότι η πορεία της περεστρόικα δεν ήταν τίποτε άλλο από την αρχή της αντεπαναστάσεως...» Αλ. Παπαρήγα, στη Διεθνή «Κομμουνιστική» Επιθεώρηση, τεύχος 2. Αν θυμόμαστε καλά, ένα από τα «παιδιά» του Χαρίλαου, ο Μίμης, είχε εκδώσει ένα ενθουσιώδες βιβλίο («Ο σοσιαλισμός στο κατώφλι του 2000») για την περεστρόικα...

Βασίλης

◆ Κύριε πρωθυπουργέ, με αίμα το πήραμε, με αίμα θα μας το πάρετε (πανό στην πορεία των ταξιτζήδων)

Κανείς δεν ξέρει αν κυριολεκτούν οι ταξιτζήδες στο δεύτερο σκέλος του συνθήματός τους. Κάθε μέρα που περνάει, όμως, σκληραίνουν τον αγώνα τους. Την περασμένη Πέμπτη πρώτα απέκλεισαν το λιμάνι, έστησαν οδοφράγματα και έφραξαν το δρόμο των «μηχανόβιων» μπάτσων ρίχνοντας λάδια στο δρόμο (σωστοί!!!) και μετά τράβηξαν για το κτίριο του Αλαφουζέικου, το οποίο φιλοδώρησαν με... ό,τι βρήκαν πρόχειρο. Φαίνεται καθαρά ότι υπάρχει μια μερίδα στους ταξιτζήδες που έχει ξεφύγει από τον έλεγχο των δεξιών και Πασόκων ταξιτζοπατέρων, των μαντράδων με τις 30 και 40 άδειες. Ανθρωποι που καταχρεώθηκαν για ν' αγοράσουν μισή ή μία άδεια και να μπορούν να βγάλουν ένα μεροκάματο «χτυπώντας» δωδεκάωρα στο τιμόνι. Αυτοί είναι που «με αίμα το πήραμε» το ταξί και «με αίμα θα τους το πάρουν».

◆ Εξέγερση ταξική, όχι αγανάκτηση πατριωτική - Α (σύνθημα στα λουλουδάδικα στο Σύνταγμα)

Δεν μπορούμε να δώσουμε άδικο στον αναρχικό συνθηματογράφο. Δίκιο έχει στο κάλεσμα που κάνει. Ομως ένα σύνθημα (πρέπει να) είναι κάτι περισσότερο. Να συμπυκνώνει ένα ολόκληρο περιεχόμενο. Να περνάει ένα μήνυμα σαφές και εύληπτο από εκείνους στους οποίους απευθύνεται. Να πιάνει το κύριο και όχι το δευτερεύον. Γιατί ο συγγραφέας του δεν μπορεί να κάθεται δίπλα στο σύνθημα και να δίνει εξηγήσεις στον καθένα τι ακριβώς θέλει να πει. Απ' αυτή την άποψη πάσχουν αυτού του είδους τα συνθήματα. Δημιουργούν περισσότερα ερωτηματικά απ' αυτά στα οποία απαντούν. Το «εξέγερση ταξική» το καταλαβαίνει κάποιος με τη μία. Το «αγανάκτηση πατριωτική», όμως, του δημιουργεί ερωτηματικά. Γιατί όχι; Δεν πρέπει ν' αγανακτούμε όταν ξεπουλάνε τη χώρα μας; Τι σχέση έχει ο πατριωτισμός με την ταξική συνείδηση; Μπορούν ή όχι να συνυπάρξουν; Κλπ. κ.λπ. Η ιστορία έχει δείξει περιπτώσεις που η πατριωτική «αγανάκτηση» έγινε πρώτη ύλη για την ανάπτυξη ταξικών επαναστατικών κινημάτων. Θα υπήρχε ποτέ η ελληνική σοσιαλιστική επανάσταση του 1946-49, αν το 1940-44 το τότε επαναστατικό ΚΚΕ δεν «έπιανε» τον πατριωτικό σφυγμό του ελληνικού λαού και δεν του έδινε επαναστατικό-απελευθερωτικό περιεχόμενο, μέσα από τα περίφημα γράμματα του Ζαχαριάδη το 1940-41 και με το κάλεσμα του ΕΑΜ για ανεξαρτησία και λαοκρατία;

◆ Κάτω οι πάνω, πάνω κανείς (ανυπόγραφο σύνθημα στη Σταδίου)

Παλιό το σύνθημα-λογοπαίγνιο, εκφράζει περισσότερο μια διάθεση, παρά μια δομημένη πολιτική πρόταση. Μια διάθεση που από κοινωνική άποψη δεν είναι παρά μια μπουρδα. Ωραία, κάτω οι πάνω και πάνω κανείς. Και μετά; Πώς οργανώνεται η κοινωνία; Πώς κινείται η οικονομία; Με ατομικούς κήπους με ραπανάκια και μαρούλια θα ταΐσεις έντεκα εκατομμύρια ανθρώπους, θα εξασφαλίσεις έναν τεράστιο μηχανισμό παραγωγής και διανομής των κοινωνικών αγαθών, θα λειτουργήσεις τεράστια κοινωνικά δίκτυα όπως η υγεία, η παιδεία, οι συγκοινωνίες, οι επικοινωνίες κ.λπ.; Ας αφήσουμε, επιτέλους, τα καλαμπούρια.

ο αγώνας συνεχίζεται...

Από μια άποψη, ο Κράμερ έκανε ταινία ένα ουτοπικό όραμα που σήμερα, μετά την εδραίωση του παγκόσμιου καπιταλισμού τις τελευταίες δεκαετίες, μοιάζει περισσότερο ουτοπικό. Ομως, αξίζει να μείνει κανείς στο γεγονός της καθαρής καταγγελίας εκ μέρους του ενός αστυνομικού ιμπεριαλιστικού κράτους και στην αναγκαιότητα της λαϊκής αντίβιας. Αυτή η οπτική κάνει την ταινία του Κράμερ μοναδική και αν μη τι άλλο ένα γενναίο από κάθε άποψη εγχείρημα.

Αξίζει να θυμόμαστε ένα από τα πολλά καυστικά αφηγηματικά σχόλια που ακούγονται: «Η ψευδής συνείδηση που με πολλούς τρόπους το κράτος εμφυτεύει στους πολίτες του είναι η εκλογίκευση για την εκμετάλλευση και καταπίεση που βιώνουν».

Ελένη Σταματίου

Η «σιδηρά κυρία» του ΔΝΤ Κριστίν Λαγκάρντ, έμπειρη πολιτικός, μίλησε με γαλατική αβρότητα και ελληνική σιβυλλικότητα για μια πλευρά της πρόσφατης συμφωνίας κορυφής της Ευρωζώνης για τη διαχείριση του ελληνικού χρέους. Η αβεβαιότητα των αγορών απέναντι στο νέο πρόγραμμα διάσωσης, είπε, αντανάκλα την πολυπλοκότητα της συμφωνίας. Πρέπει να γίνει πολλή δουλειά ακόμη για το πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδας. Προηγουμένως, η Άγκελα Μέρκελ είχε μιλήσει για το ίδιο θέμα με τευτονική ψυχρότητα, περιγράφοντας μια διαδικασία ανοιχτή, η οποία θα υλοποιηθεί σε πολλά μελλοντικά βήματα, για τα οποία η Γερμανία δεν βιάζεται καθόλου.

Ηρθε, όμως, ένας εκπρόσωπος των «αγορών», δηλαδή του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου, η JP Morgan, να αμφισβητήσει ευθέως ένα βασικό σκέλος του νέου προ-

ξεγυρισμένη υποβάθμιση της πιστοληπτικής αξιολόγησης του ελληνικού κράτους κατά τρία σκαλιά. Πλέον, στην κλίμακα της Moody's, τα ελληνικά ομόλογα είναι ένα σκαλί πριν την «επιλεκτική χρεοκοπία», στην οποία θα πέσουν όταν αρχίσει να υλοποιείται η συμφωνία με τους ιδιώτες πιστωτές. «Η Ελλάδα εξακολουθεί να αντιμετωπίζει μεσοπρόθεσμες προκλήσεις σε ό,τι αφορά τη φερεγγυότητά της και σημαντικό ρίσκο στην εφαρμογή του προγράμματος», ανακοίνωσε η Moody's, σκορπίζοντας στους πέντε ανέμους το κλίμα ευφορίας που προσπάθησε να στήσει η κυβέρνηση Παπανδρέου.

Τρεις μέρες πριν τη Moody's, ο οίκος Fitch είχε ανακοινώσει ότι εκτιμά ως restricted default (περιορισμένη χρεοκοπία) τη συμφωνία στην οποία κατέληξαν για την Ελλάδα οι ηγέτες της ευρωζώνης.

Η πιο δυνατή βολή ήρθε από τη μεριά ενός άλλου τρα-

κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι το χρέος παραμένει μη διατηρήσιμο σε προβολή επταετίας, διότι η αποφυγή «κουρέματος» των ομολόγων απαιτεί ένα συνδυασμό ομαλής εφαρμογής των προγραμμάτων λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων με πολύ υψηλή ανάπτυξη, κάτι που δεν φαίνεται καθόλου πιθανό. Η Morgan Stanley εκτιμά ότι η πιθανότητα νέας «αναδιάρθρωσης» του ελληνικού χρέους, με «κούρεμα» ομολόγων, αυξάνεται μετά το 2013. Σ' αυτή την περίπτωση το «κούρεμα» θα φτάσει το 50% και μόνο τότε το ελληνικό χρέος θα πέσει στο 90% του ΑΕΠ, επίπεδο που θεωρείται διαχειρίσιμο.

Την ίδια πρόβλεψη έκανε και η Standard & Poor's. Με δηλώσεις του στο δίκτυο CNBC ο επικεφαλής του τμήματος κρατικών αξιολογήσεων της S&P, Ντέιβιντ Μπίαρς υποστήριξε πως «η αξιολόγηση φέρει αρνητική προοπτική και είμαστε σχεδόν βέ-

βάθμιση δεν είναι το τέλος αυτής της ιστορίας. Μπορεί να υπάρξει και μια νέα και μεγαλύτερη αναδιάρθρωση αργότερα». Όταν του ζητήθηκε να μιλήσει για τον χρόνο αυτής της πιθανής νέας αναδιάρθρωσης, είπε ότι «αυτό, μερικούς, ενσπύκεται στην ελληνική πολιτική. Δεν θα μας εξέπληττε όμως εάν μια δεύτερη αναδιάρθρωση εξεταζόταν τα επόμενα ένα-δύο χρόνια».

Στην Αθήνα, μετά τους κατευθυνόμενους πανηγυρισμούς του πρώτου διήμερου, έπεσε μούγκα. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Παπανδρέου ανέβαλε τις προγραμματισμένες συναντήσεις με τους άλλους πολιτικούς αρχηγούς, τις οποίες ο ίδιος είχε ζητήσει. Ανέβαλε, επίσης, την ενημέρωση της Βουλής. Επίσημα ειπώθηκε ότι οι συναντήσεις με τους πολιτικούς αρχηγούς αναβλήθηκαν γιατί «δεν είχαν προετοιμαστεί σωστά», τα φιλοκυβερνητικά «Νέα», ό-

Ο καθρέφτης

Τι είναι ο ο 32χρονος Αντερς Μπέρνγκ Μπρέιβικ, που σκόρπισε τον όλεθρο στη Νορβηγία; Ένας ψυχοπαθής δολοφόνος, λένε οι πολλοί. Δεν γίνεται, πρέπει να είσαι ψυχοπαθής για να σκοτώσεις εν ψυχρώ τόσο κόσμο, ειδικά νέα παιδιά. Βολική ερμηνεία. Βάζεις και λίγη αντιρατσιστική-αντιναζιστική σάλτσα και το έδεσμα είναι έτοιμο προς κατανάλωση από τις λαϊκές μάζες.

Αν θέλουμε, όμως, να θέσουμε τον δάχτυλον επί τον τύπον των ήλων, πρέπει να πούμε ότι η φονική μηχανή του Οσλο δεν είναι παρά ο καθρέφτης στον οποίο πρέπει να δουν το πρόσωπό τους οι ευρωπαϊκές κοινωνίες, οι αποχαυνωμένες από την αστική προπαγάνδα, οι συνθησιμένες να βολεύονται με τα ψίχουλα που τους πετούν οι αφεντάδες τους και να αδιαφορούν μπροστά στα εγκλήματα της υπερεκμετάλλευσης του λεγόμενου «τρίτου κόσμου» και των φονικών πολέμων με τους οποίους αυτή η υπερεκμετάλλευση εξασφαλίζεται και στηρίζεται.

Μέχρι τώρα, οι «πολιτισμένες» κοινωνίες της Δύσης εξεγείρονταν κάθε φορά που κάποια μαχητική ομάδα, στο όνομα των θυμάτων της καθημαγμένης Ανατολής, χτυπούσε μαζικά μέσα στην καρδιά των μητροπόλεών τους. Πότε στη Νέα Υόρκη, πότε στο Λονδίνο, πότε στη Μαδρίτη. «Τι φταιμέ εμείς για την πολιτική των κυβερνήσεών μας;» έλεγαν και έτρεχαν να βρουν καταφύγιο κάτω από τις προστατευτικές φτερούγες των κρατών, που τα διοικούσαν οι ίδιες κυβερνήσεις. Έτσι στερεώθηκε το δόγμα της συλλογικής ενοχής, που εμφανιζόταν σαν συλλογική αθωότητα.

Τώρα, το νόμισμα έδειξε την άλλη όψη του. Δεν ήταν κάποιο κομάντο της Αλ-Κάιντα που σκόρπισε το θάνατο, αλλά «ένας απ' αυτούς». Ο οποίος θεώρησε ότι παραείναι ανεκτικές οι κοινωνίες, παραείναι ανεκτικά τα κράτη. Ο Μπρέιβικ δεν είναι παρά ο Αδωνις με πολυβόλο. Δεν είναι παρά η ακραία μορφή του ρατσισμού και της ακροδεξιότητας. Των φαινομένων που εκτρέφονται από την κυρίαρχη πολιτική και χάρη στην ανοχή, τον χαλαροφισμό και τον ατομικισμό των δυτικών κοινωνιών. Εξέθρεψαν το ρατσισμό και την ακροδεξιά χρησιμοποιώντας τα ως πολιορκητικό κριό ενάντια στα στίφη των μεταναστών και των προσφύγων, που φτάνουν εξαθλιωμένοι στις χώρες της Δύσης, και τώρα αυτός ο πολιορκητικός κριός στράφηκε εναντίον τους. Επαθαν το ίδιο με τον δόκτορα Φρανκεστάιν και το τέρας που αυτός δημιούργησε.

Ας το ξακαθαρίσουμε μια και καλή. Οι πολυπολιτισμικές παπάρες δεν δίνουν λύση στο πρόβλημα, γιατί δεν είναι παρά μια σύγχρονη μορφή φιλανθρωπίας απέναντι στον «ξένο» που εξακολουθεί να παραμένει ξένος. Ολ' αυτά αναπτύσσονται πάνω στο έδαφος της κυρίαρχης πολιτικής που χωρίζει τους «ξένους» σε νόμιμους και παράνομους, σε ανεκτούς και υπεράριθμους-μη ανεκτούς. Τα εμπορεύματα και τα κεφάλαια κυκλοφορούν ελεύθερα, οι άνθρωποι όμως κυκλοφορούν υπό τον περιορισμό της «χωρητικότητας» των δυτικών κρατών. Και μάλιστα οι άνθρωποι που αυτά τα κράτη, με την πολιτική και τις επεμβάσεις τους, τους στερούν τη δυνατότητα να ζήσουν στοιχειωδώς ανθρώπινα στην πατρίδα τους.

Ο αγώνας πρέπει να είναι διμέτωπος. Οχι μόνο ενάντια στις ακραίες ρατσιστικές-ακροδεξιές τάσεις, αλλά και ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική που τροφοδοτεί και γιγαντώνει αυτές τις τάσεις, οι οποίες δεν αποτελούν παρά την ακραία έκφρασή της. Κι αυτός ο αγώνας δεν είναι ούτε πολιτισμικός ούτε ηθικός. Είναι (πρέπει να είναι) αγώνας ταξικός. Αγώνας για την ενότητα της εργατικής τάξης, ανεξάρτητα από εθνική καταγωγή, χρώμα, θρησκεία. Μόνο στη βάση της ταξικής ενότητας όλων των εκμεταλλευόμενων μπορεί να δοθεί αγώνας ενάντια στο ρατσισμό και τις διακρίσεις κατά των «ξένων». Όλα τα υπόλοιπα είναι -στην καλύτερη περίπτωση- άσφαιρα πυρά.

Π.Γ.

Αποικιοκρατικό αλυσόδεμα για 40 χρόνια

γράφματος «διάσωσης», αυτό που αφορά τη συμμετοχή των ιδιωτών, το περιβάλλον PSI, στο οποίο αναφέρονται συνεχώς Βενιζέλος και Παπανδρέου. Το αμερικάνικο τραπεζικό μονοπώλιο εκτιμά πως είναι δύσκολο να επιτευχθεί η συμμετοχή σε ποσοστό 90% των ιδιωτών επενδυτών κατόχων ελληνικών ομολόγων, γιατί το μεγάλο μέρος των ομολογιούχων θα δελεαστεί να πουλήσει ομόλογα στην αγορά, λόγω της πρόσφατης ενίσχυσης των τιμών τους. Σε νεότερη ανακοίνωσή της η JP Morgan ανέφερε ότι οι 27 πιστωτικοί οίκοι που δήλωσαν μέχρι τη Δευτέρα εθελοντική συμμετοχή στο πρόγραμμα κατέχουν όλοι μαζί μόλις 64 δισ. ευρώ ελληνικά κρατικά ομόλογα λήξης μέχρι το 2019, ποσό εξαιρετικά μικρό που προεξοφλεί ότι θα απαιτηθεί πρόσθετη χρηματοδότηση του ελληνικού κράτους τα επόμενα χρόνια ή μια νέα αναδιάρθρωση του χρέους.

Η Moody's, ένας από τους τρεις αξιολογικούς οίκους, οι αξιολογήσεις των οποίων, σύμφωνα με τον Βενιζέλο, δεν έχουν πια κομιά σημασία, απάντησε έμπρακτα, με μια

πεζικού μονοπώλιου, της Morgan Stanley, η οποία αποφάνθηκε ότι το δεύτερο πακέτο «διάσωσης» αγοράζεται μεν χρόνο για την Ελλάδα, αλλά δεν βελτιώνει πραγματικά τη φερεγγυότητα της χώρας. Οι αναλυτές του μονοπώλιου

βαιοι ότι θα οδεύσει χαμηλότερα, καθώς, φυσικά, μια πραγματική αναδιάρθρωση χρέους βρίσκεται τώρα στο τραπέζι». Πρόσθεσε πως «έχουμε επίσης εκφράσει την εκτίμηση, και κατά το παρελθόν, ότι πιστεύουμε πως μια βραχυπρόθεσμη υπο-

μως, έγραψαν ότι οι συναντήσεις αναβλήθηκαν γιατί το θέμα είναι ακόμα ανοιχτό στις Βρυξέλλες, όπου συνεχίζονται οι διαβουλεύσεις της ομάδας εμπειρογνομόνων. Ακόμα και το IIF, το λόμπι 400 τραπεζών απ' όλο τον κόσμο, που διευθύνει ο Τσαρλς Νταλάρα, βάζει και βγάζει από τη σχετική λίστα τράπεζες που δέχονται να πάρουν μέρος στην «αναδιάρθρωση» που αποφάσισε η ευρωζώνη. Έτσι, κανείς δεν ξέρει ακόμη ποιο είναι, τελικά, το οικονομικό περιεχόμενο της συμφωνίας της 21ης Ιούλη. Είναι πολλά τα δημοσιεύματα που υποστηρίζουν ότι το ποσό του νέου δανείου από την ευρωζώνη και το ΔΝΤ δεν ξεπερνά τα 36 δισ. ευρώ και ότι τα υπόλοιπα είναι ό,τι απομένει από το πρώτο δάνειο από την τριάντα, συν τα έσοδα από τις ιδιωτικοποιήσεις, συν ό,τι βγει από την επαναγορά ομολόγων από τον ιδιωτικό τομέα, που ακόμη είναι υπό διαπραγμάτευση.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι το ελληνικό κράτος βρίσκεται ήδη υπό ελεγχόμενη χρεοκοπία και ότι ο ελληνικός λαός θα είναι αλυσοδεμένος για τα επόμενα σαράντα χρόνια.

Χαμένοι στη μετάφραση

Όταν μεταφράζεις ένα επίσημο κείμενο, πρέπει να το μεταφράζεις με ακρίβεια. Όταν μάλιστα πρόκειται για κοινωνικά κείμενα και μάλιστα για αποφάσεις μιας συνόδου κορυφής, τότε έχεις υποχρέωση να κάνεις ακριβέστατη μετάφραση.

Στο κείμενο αποφάσεων της τελευταίας συνόδου κορυφής της ευρωζώνης γίνεται αναφορά σε collaterals, δηλαδή σε εμπράγματα εγγυήσεις, οι οποίες θα πρέπει να χορηγηθούν στους δανειστές από τη μεριά του ελληνικού κράτους. Ξέρετε πώς μεταφράστηκε ο όρος στα ελληνικά, κατ' εντολήν του Βενιζέλου προφανώς; Σαν «δίχτυ ασφαλείας».

Ο λόγος είναι προφανής. Θέλουν ν' αποφυγούν τη σχετική συζήτηση στην Ελλάδα. Κι ως ήταν ο ίδιος ο Βενιζέλος, μιλώντας στην εκπομπή του Πάπαχελά, αμέσως μετά το διορισμό του ως υπουργός Οικονομικών, που έκανε για πρώτη φορά λόγο στα collaterals, μεταφράζοντας σωστά ως «εμπράγματα εγγυήσεις», υποστηρίζοντας ότι δεν τρέχει τίποτα κι ότι ο όρος θα μπει γιατί τον ζητούν οι Φιλανδοί που το έχουν στην εθνική πολιτική παράδοσή τους.

Οι Ευρωπαίοι γιατί ανέχτηκαν αυτή τη «ζαβολιά» της ελληνικής κυβέρνησης; Γιατί δεν τους ενδιαφέρει η μετάφραση, αλλά το νομικά δεσμευτικό κείμενο που οι ίδιοι υπέγραψαν. Από εκεί και πέρα είναι σε θέση να κατανοήσουν τις πολιτικές ανάγκες μιας κυβέρνησης.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΗΡΑΚΙΣΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

